

Jamsai

ทดลองอ่าน

ปอสักที...

จะดีเพื่อเธอ

Jamsai

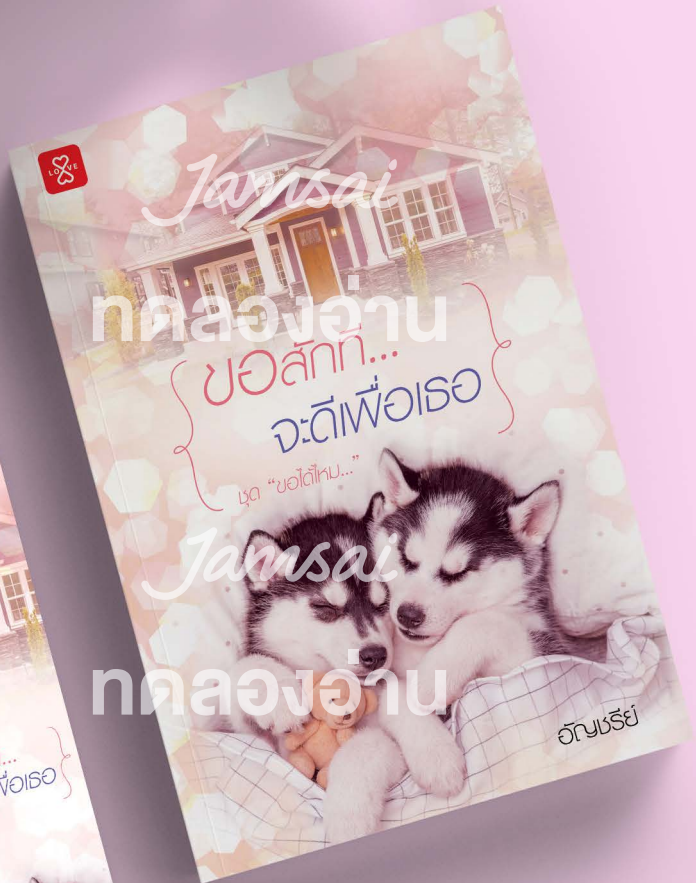
ชุด “ขอได้ไหม...”

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อัญชรีย์

"ผมจูบคุณนะ..."

เธอพยักหน้ารับเบาจนแทบไม่รู้สึกรุนแรงเล็กน้อยว่าทำไมเขาต้องถามก่อนด้วย

"สัญญาได้ไหมว่าหลังจากที่เราทำอะไรกัน คุณจะไม่โกรธผม ไม่กลัวผม
ไม่ว่าจะรู้สึกยังไงคุณก็ไม่รังเกียจ..."

"คุณบอกว่าแค่จูบ..."

"ผมจะพยายามให้มันเกิดขึ้นแค่นั้น จะพยายาม..." เขาจับปากด้วยแววตาที่
ไม่น่าเชื่อถือเลยสักนิด "สัญญากับผมนะแพร"

ขอสักที... จะดีเพื่อเธอ ชุต ขอลัโหม...

อัญชรัย ษัยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2589-5

ภาพประกอบ Ermolaev Alexander / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พิมพ์บน

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

และแล้ว ชุด 'ขอได้ไหม...' ก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายเป็นที่เรียบร้อย สำหรับหนังสือชุดนี้ไม่ว่าจะเป็น 'ขอชิมสักคำ... ได้ไหมคนดี' โดย Andra 'ขอสักครั้ง... ให้คืนนี้ผมได้รักคุณ' โดยฉัตรฉาย และที่อยู่ในมือของนักอ่านทุกท่าน 'ขอสักที... จะดีเพื่อเธอ' โดยอัญชรัย นักเขียนทั้งสามท่านได้เดินทางไปเก็บข้อมูลไกลถึงจังหวัดสตูลเพื่อนำมาเขียนเป็นนิยายสนุกๆ ให้เราได้เพลิดเพลินกันล่ะค่ะ และแม้ว่าจะเป็นหนังสือชุด แต่นักอ่านทุกท่านสามารถอ่านแยกเล่มกันได้นะคะ (ขอเลิฟกระซิบเพิ่มสักนิดว่า... ถ้าอ่านครบทุกเล่มในชุดก็จะฟินมากขึ้นไปอีกน้าา)

'ขอสักที... จะดีเพื่อเธอ' เริ่มต้นเรื่องมาพระเอกของเราที่เข้าใจนางเอกผิดกันเลยทีเดียว เป็นเพราะความเข้าใจผิดว่าหญิงสาวที่นั่งข้างๆ เขาบนเครื่องบินคือแฟนคลับโรคจิตที่ชอบส่งข้อความแปลกๆ มาให้แท้ๆ ทำให้นักแสดงหนุ่มไอโซที่ขึ้นชื่อเรื่องความติดดิน ไม่เรื่องมากอย่าง 'รัษฎนัรวิชญ์' กลายเป็นจอมสร้างภาพที่ทั้งเรื่องมากและยังไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษในสายตาของ 'แพรวภัทร' ศิลปินอาร์ตทอยส์สาวสวยที่นั่งข้างเขาบนเครื่องบินไปซะได้

ใครจะรู้ว่าเพียงเพราะแค่อายากประหยัดค่าเดินทางไปกับบนเลย์ขอตีดกองถ่ายรายการรักษ์ตะลอนที่เขาเป็นพิธีกรรับเชิญไปจะทำให้เธอเจอปัญหาจนเกือบมองหน้านักแสดงหนุ่มไม่ติดเพราะเขาดันหาว่าเธอโรคจิตซะนี่! ทว่าเมื่อความจริงเปิดเผยเขาก็ทำได้เพียงหาทางเข้าใจเธอเพื่อขอโทษ จนกระทั่งความรู้สึกบางอย่างได้ก่อตัวขึ้นในใจของทั้งคู่...

ทว่าเรื่องราวระหว่างเขากับเธอนั้นไม่ง่ายเมื่ออุปสรรคใหญ่สุดในชีวิตรัษฎนัรวิชญ์ก็คือคุณปามหาภัยที่หวนหลานชายยิ่งกว่าจางอานหวงไข่ที่เดินหน้าขัดขวางทั้งคู่อย่างเต็มกำลัง งานนี้แพรวภัทรจะฝ่าด่านคุณป้าทั้งสองไปได้หรือไม่ แล้วรัษฎนัรวิชญ์จะแก้ปัญหารักครั้งนี้ได้อย่างไร พลิกหน้าถัดไปเพื่อไปเอาใจช่วยทั้งคู่กันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชาย จึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดหกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 45 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว และ 'ขอรักที่... จะดีเพื่อเธอ' เป็นผลงานในลำดับที่ 45)

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากเห็นชีวิตผู้คนรอบข้าง แล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางทีใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา ยังรอทุกท่านกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ (อัญชรีย์, Ancharee : Twitter, Facebookfanpage, Instagram, Jamsai.com)

อัญชรีย์

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

แพรวภัทรเดินทางไปสตูลคราวนี้ก็เพื่อภารกิจหลักในการกำบน
ณ โบราณสถานบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง กับมีภารกิจรองอีกอย่างคือ
การเป็นช่างแต่งหน้าทำผมเฉพาะกิจให้กองถ่ายรายการท่องเที่ยวที่มีชื่อว่า
'รักษ์ตะลอน' ซึ่ง 'รักษ์' เป็นผู้ดำเนินรายการหลัก และ 'รัญชนร์วิชัย'
เป็นผู้ดำเนินรายการรับเชิญในทริปนี้

"โอ๊ะ!"

เสียงอุทานที่ดังประสานขึ้นพร้อมกันนั้นเป็นของแพรวภัทรกับ
รัญชนร์วิชัยซึ่งนั่งติดกันบนเครื่องบิน หลังจากหญิงสาวเปิดหลอดครีม
ทาผิวแล้วดันกระชูดใส่หน้าเขาเต็มเปาเนื่องจากสภาวะความดันอากาศ

"ตายแล้ว!"

"ทึชชู..."

น้ำเสียงอันราบเรียบของผู้เสียหายที่ปราศจากซึ่งอารมณ์เกรี้ยวกราด
ทำให้หญิงสาวอึ้งงันไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะกุกกักอ้อมลงหยิบกระเป๋าสะพาย
ของตนได้ที่นั่งด้านหน้าขึ้นมาเปิดค้นทึชชูออกมาส่งให้เขาอย่างรวดเร็ว

"ฉันขอโทษนะคะ เข้าตารีเปล่า!" เธอพนมมือไหว้ค้างไว้ มองเขาด้วย

ความร้อนร้อนใจ

"ไม่โดนตา แต่เต็มแวนเลยครับ" เขาถอดแวนกันแดดออกมาเช็ดด้วย
ทิชชูที่เธอให้มา "มีทิชชูเปียกไหม"

"มีค่ะมี แปปนะคะ" เธอรีบคันกระเป๋าให้เขาอีกรอบ "นี่ค่ะ!"

ชายหนุ่มพึมพำขอบคุณ เขาหงุดหงิดมากหากก็ไม่ได้ต่อว่าเธอ
แต่อย่างใด นอกจากจะเป็นเพราะรับรู้ถึงความสำนึกผิดอย่างแท้จริง
ของเธอแล้ว หลักๆ ก็เพราะเขาไม่อยากเสวนาด้วยเกินจำเป็น

"ขอโทษด้วยนะคะ มิน่าล่ะเขาถึงไม่ให้นำของเหลวขึ้นเครื่อง"

"แล้วคุณเอามาได้ไง"

"ก็เอาใส่ถุงซิปล็อกมายุ่งล่ะคะ หลอดนี้มีปริมาณไม่เกินร้อยมิลลิลิตร
แต่พอกระฉุดออกมาแล้วก็เยอะเหมือนกันนะคะเนี่ย" เธอพูดด้วยสีหน้า
จิตเจื่อนอย่างรู้สึกผิด

"ทีหลังระวังด้วยนะคะ"

"ค่ะ ขอโทษอีกทีนะคะ" เธอยกมือไหว้เขาอีกครั้ง รู้สึกขัดถึงความ
ไม่พอใจของอีกฝ่าย แต่รัฐชนร์วิชญ์ยังคงรักษาท่าทีและมีการยาทกับเธอ
อย่างน่าฟัง

เธอเพิ่งเคยเจอรัฐชนร์วิชญ์ครั้งแรก ได้ยินว่าปกติแล้วเขาเป็นคน
อริยาไยดีและเป็นมิตรกับคนทั่วไป แต่วันนี้เธอสังเกตเห็นว่าเขาค่อนข้าง
เจี๊ยบขี้นและพูดน้อยมาก จึงคิดว่าคงเป็นเพราะเขาง่วง เนื่องจากที่มงาน
นัดเจอกันที่สนามบินค่อนข้างเช้า

แต่เท่าที่แพร่ภทรัฐมารัฐชนร์วิชญ์นับเป็นดารานักแสดงทนายทไฮโซ
ที่มีความสุภาพอ่อนน้อมและนิสัยดีมาก เท่าที่เห็นอยู่ตอนนี้ก็สามารถ
พิสูจน์ได้ในระดับหนึ่งแล้วว่าคำเล่าลือดังกล่าวนั้นมิได้เกินจริง จึงอาจจะต้อง
นับว่าเป็นโชคดีของเธอแล้วก็ได้ที่คู่กรณีเป็นเขา เพราะถ้าเป็นคนอื่น... หาก
พลาดพลั้งไปล่วงเกินอะไรเข้าแม้จะโดยไม่ได้ตั้งใจก็ตาม เธออาจจะละ

และลำบากพอสมควร เนื่องจากคนส่วนใหญ่คงเกิดอาการหงุดหงิดและไม่สามารถเก็บอารมณ์ความรู้สึกได้ดีเท่าไรจนรวิชัย...

"เอาอีกไหมคะ ทิชชู..."

"ขออีกแผ่นก็ได้ครับ"

"เปียกหรือแห้งดีคะ"

"แห้ง"

"นี่คะ" เธอรีบส่งให้อย่างกระตือรือร้น และแถมให้เขาเป็นสองแผ่นไปเลย ถึงอีกฝ่ายจะวางท่าที่ค่อนข้างมีระยะด้วยอาการถือตัวอย่างหนัก แต่เธอก็ได้รู้สึกชุ่มชื้นหอมองใจแต่ประการใด เพราะในเมื่อเธอเป็นฝ่ายผิด จึงคิดว่าเขาไม่ตำเธอเกินไปอยู่แล้ว พอเขาเช็ดแหว่นตาจนสะอาดเอี่ยม เธอก็รีบม้วนยื่นไปหาเขา... "มาคะ เดี่ยวฉันเอาทิชชูไปทิ้งให้เอง"

นิ้วชี้ของชายหนุ่มขมวดเล็กน้อย พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่มองแพรภักตร์ด้วยสายตาทะลึงอย่างเปิดเผยมากไปกว่านั้น แต่ก็ยอมฝืนใจส่งทิชชูใช้แล้วให้เธอแต่โดยดี เขารู้สึกไม่พอใจผู้หญิงคนนี้เอาเสียเลยเนื่องจากมีหลักฐานหลายอย่างในตัวเธอที่บ่งบอกว่าเธออาจจะเป็นแฟนคลับโรคจิตที่กำลังตามคุกคามเขาผ่านทางโซเชียลมีเดียอยู่ในขณะนี้

ตลอดสองเดือนที่ผ่านมาเขาโดนเจ้าของไอจีที่ใช้ชื่อบัญชีว่า 'Pearlypare' ส่งข้อความมาป่วนแทบทุกวัน ช่วงแรกหล่อนทำตัวเหมือนแฟนคลับปกติทั่วไป เขาจะเข้าไปอ่านข้อความของหล่อนเสมอ พยายามตอบบ้างเป็นบางครั้งเท่าที่เห็นสมควร แต่หลังๆ หล่อนกลับคอยส่งข้อความแปลกๆ แบบที่เขาอ่านแล้วรู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลยมาให้เป็นประจำ จนตอนนี้เริ่มมีความอาฆาตมาดร้ายแอบแฝงอยู่ในทุกข้อความที่หล่อนส่งมา เนื่องจากโกรธที่เขาไม่ยอมตอบกลับ

สิ่งที่ทำให้รวิชัยรู้สึกหงุดหงิด นอกจากชื่อบัญชีดังกล่าวกับชื่อของแพรภักตร์จะค่อนข้างสอดคล้องกันแล้ว กระเป๋าสะพายใบที่แพรภักตร์ใช้อยู่

ตอนนี้ก็มีส่วนคล้ายกระเป๋าของแฟนคลับโรคจิตรายนั้นที่เขาเคยเห็นจากภาพถ่าย นาฬิกาก็เช่นกัน รวมถึงเค้าโครงของรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ และทรงผม การแต่งกายก็ด้วย แม้แฟนคลับคนที่ตามป่วนเขาดังกล่าวจะไม่เคยเปิดเผยหน้าตาให้เห็น แต่หล่อนก็มักจะส่งภาพถ่ายที่อำพรางใบหน้ามาถึงเขาหลายครั้ง ต่อให้ไม่ได้ให้ความสนใจ แต่สำหรับรัฐชนรวิชัยแล้วแค่เห็นเพียงครั้งเดียวเขาก็สามารถจำรายละเอียดต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

จากที่ตีใจแทบตายเพราะทรินนี้จะได้ไปทำงานกับทะเลที่เขารัก แต่รัฐชนรวิชัยกลับต้องมาพบความลำบากใจและเสียอารมณ์จากการสงสัยว่าหนึ่งในทีมงานของกองถ่ายอาจเป็นคนเดียวกับแฟนคลับโรคจิตที่คอยส่งข้อความป่วนเขา ซ้ำร้ายเธอยังได้ที่นั่งติดกับเขาบนเครื่องบินอีกต่างหาก ทั้งที่คิดไว้ว่าระหว่างบินจะบีบให้สบาย แต่พอเป็นแบบนี้เขาเลยไม่กล้าหลับสนิท

อย่างไรก็ตามชายหนุ่มตั้งใจไว้แล้วว่า...ตราบใดที่เธอไม่สร้างปัญหาให้ เขาก็จะไม่เปิดโปงพฤติกรรมอันน่าสะพรึงขวัญชวนขนลุกของเธอให้ใครรู้ จนทำให้เจ้าตัวต้องอับอายและได้รับความเดือดร้อน

บทที่ 1 ฉันไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้น

รัฐชนรวิรัชญ์เป็นพระเอกละครที่มีชื่อเสียงในระดับกลางๆ แม้ไม่ถึงขั้นเรียกได้ว่าเป็นซูเปอร์สตาร์เบอร์ต้นๆ ของประเทศ แต่เขาก็มีผลงานดีๆ โดยเฉพาะงานละคร โฆษณา และผู้ดำเนินรายการต่างๆ ออกมาให้ได้ชมอย่างต่อเนื่องมาตลอดสี่ปีในวงการบันเทิง ปัจจุบันนับว่าเขามีกลุ่มแฟนคลับเหนียวแน่นที่คอยติดตามผลงานอย่างจริงจังอยู่ไม่น้อยเลย

นอกจากความเป็นสุภาพบุรุษและนิสัยส่วนตัวอันน่ายกย่องชื่นชมแล้ว รัฐชนรวิรัชญ์ยังนับได้ว่าเป็นพระเอกไฮโซที่ขึ้นชื่อเรื่องความติดดินไม่เรื่องมาก แล้วยังเป็นที่รักของแฟนคลับและผู้ร่วมงานทุกคนอีกด้วย ตอนนี้เขาเริ่มก้าวเข้ามารับงานพิธีกรมากขึ้น โดยเฉพาะรายการเกี่ยวกับท่องเที่ยว เขาเป็นนักแสดงทนายทนายธุรกิจใหญ่นามสกุลดังที่มีภาพลักษณ์ของชายหนุ่มผู้รักธรรมชาติ และนิยมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นชีวิตจิตใจ

"คนอะไรมันจะดีแสนดี ดีได้ดี...ดีมากมายกายกองขนาดนี้อะพ็อร์ ตั้งแต่ฟังพ็อร์เล่ามาหนูยังไม่ได้ยินข้อเสียของเขาเลยสักเรื่อง อยู่ในวงการมาตั้งหลายปีคุณรันเขาไม่เคยมีข่าวฉาวหลุดออกมาเลยสักแอะจริงๆ หรือคะ" แพรวภัทรเอ่ยปากกับ 'อรณี' ญาติผู้พี่ของเธอซึ่งเป็นโปรดิวเซอร์รายการ

รักษ์ตะลอนด้วยความสงสัยเต็มแก่ หลังจากคุยกันเรื่องรัชชนิรัชมา
ร่วมสองชั่วโมง ภายในห้องพักของโรงแรมประกาสสรที่ทั้งคู่อยู่ร่วมกัน
ในทริปนี้

"เท่าที่พี่รู้ก็ไม่มีนะ"

"สรุปว่าเธอเป็นคนแสนดีอย่างที่เราเห็นจริง?" แพรภทถามย้ำ

เมื่อเช้านี้พอลงจากเครื่องบินที่หาดใหญ่แล้วเดินทางต่อด้วยรถตุ่มมาถึง
จังหวัดสตูล ที่ทีมงานรักษ์ตะลอนก็เริ่มการถ่ายทำ ณ คฤหาสน์ภูเต็นหรือ
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติสตูลเป็นจุดแรก ซึ่งการทำงานในวันนี้ถือว่า
ราบรื่นและเรียบร้อยดีทุกอย่าง แพรภทจึงค่อนข้างสบายใจแม้จะรู้สึก
กังขากับท่าทีผิดสังเกตของรัชชนิรัชอยู่บ้างก็ตาม เธอพยายามปลอบใจ
ตัวเองว่าอาจเป็นเพราะเขานอนไม่พอ หรือไม่ก็คงยังขุนเคืองเรื่องที่เธอทำ
ครีมทามือกระฉูดใส่หน้าอยู่ ชายหนุ่มจึงดูตึงๆ และเหมือนพยายามรักษา
ระยะห่างกับเธอเป็นพิเศษ แตกต่างจากการวางตัวสนิทสนมเป็นกันเอง
กับทีมงานคนอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง แต่อีกใจหนึ่งเธอก็เชื่อว่าตนอาจคิดมาก
ไปเองจนกลายเป็นการพยายามจับผิดเขา เพราะว่ายังวิตกกังวลเรื่องอุบัติเหตุ
ที่เกิดขึ้นบนเครื่องบิน...

ทว่าพอนึกถึงตอนที่ทีมงานพาไปทานอาหารทั้งมือกลางวันและมือค่ำ
แพรภทก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมาอีก เพราะรัชชนิรัชดูเหมือน
จงใจหลีกเลี่ยงการนั่งใกล้เธออย่างเห็นได้ชัด ยิ่งตอนมือค่ำที่เธอบังเอิญ
หันไปเจอเขายืนมองเหมือนกำลังรอดูจังหวะอยู่ว่าเธอจะไปนั่งตรงไหน
จากนั้นเขาก็เลือกเดินไปยังอีกโต๊ะที่ปราศจากเธออย่างไม่มีความสะดวก
ในการเลือกตำแหน่งเลย...

แม้จะรู้สึกสะอึดใจตรงจุดนี้อย่างหนัก แต่แพรภทก็ยังพยายาม
เตือนตัวเองว่าเธอคงคิดมากเกินไปอีกแล้ว เพราะคนอย่างรัชชนิรัช
คงไม่เก็บเรื่องหยุมหยิมอย่างอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ บนเครื่องบินแค่นั้น

มาเป็นประเด็นดราม่าในการเหม็นหน้าใครสักคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานนี้ เธอเป็นแค่ช่างแต่งหน้าโนเนมที่บังเอิญได้เข้ามาจับจอบพิเศษให้กองถ่าย หาข้อมูลใครคนสำคัญที่เขาจำเป็นต้องร่วมงานด้วยบ่อยๆ ไม่พอเสร็จงานนี้ ก็คงไม่ได้เจอกันอีกแล้ว

สาเหตุที่ทำให้แพรวัทธได้งานพิเศษในครั้งนี้เป็นเพราะอรณิทรบอกว่า เธอตั้งใจจะมาสตูดิโอเพื่อแก้บนเรื่องที่เคยอธิษฐานไว้กับบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ แห่งหนึ่ง หล่อนจึงเสนองานนี้ให้โดยมีเงื่อนไขว่าแพรวัทธจะไม่ได้รับ ค่าตอบแทนใดๆ ในการทำหน้าที่ช่างแต่งหน้าทำผมประจำกองถ่าย แต่ ถือว่าได้มาเที่ยวฟรี พักฟรี กินฟรี และได้มาทำภารกิจแก้บนโดยไม่ต้อง เสียค่าใช้จ่ายใดๆ เลย โดยที่เครื่องสำอางและอุปกรณ์การใช้งานสำหรับเธอ ครั้งนี้นั้นทางกองถ่ายจะจัดหามาให้เอง

"จริงๆ เขาก็ไม่ได้ดีไปเสียหมดทุกอย่างหรอก" อรณิตอบด้วยความเป็นกลาง "ปกติเธอก็ทำเรื่องเหลวไหลเอาแต่ใจอยู่บ้างเหมือนกัน ตอนทำงานเวลาไม่พอใจอะไรขึ้นมาจริงๆ ก็มีเหวี่ยงบ้างแหละ เพียงแต่ มันยังถือว่าอยู่ในเกณฑ์ปกติที่ยอมรับได้ และไม่แย่งชิงขึ้นเป็นข่าวเสียหายอะไรออกมา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว แต่ก็เห็นเคยมีปัญหา เรื่องผู้หญิงอยู่บ้างนะ อาจจะเพราะเขาค่อนข้างเฟรนด์ลี...ดีกับทุกคนไปทั่ว บางทีก็เลยจะเหมือนไปให้ความหวังจนผู้หญิงเขาเข้าใจผิด แต่พี่ว่าเขา น่าจะไม่ได้ตั้งใจ"

"แสดงว่าอ่อยเก่งมาก"

"ก็ไม่เชิงนะ เขาอาจจะแค่ชอบทำตัวน่ารักกับคนอื่นไปทั่วจนเป็นนิสัย โดยเฉพาะกับผู้หญิงสวยๆ แต่ถ้าเป็นเรื่องแฟนจริงๆ ตั้งแต่ช่วงการก็เคยเห็น มีอยู่ชัดๆ แค่คนเดียวคือคุณนัท ฐันนรี ไตรทศ ลูกสาวอดีตรัฐมนตรีที่เป็น ไฮโซด้วยกัน นอกนั้นก็แค่มีข่าวประมาทว่ากิ๊กกั๊กกันแล้วก็จบๆ เลิกๆ ยังไม่เคยชัดเจนหรือได้ยินว่าจริงจังกับคนไหนถึงขั้นพาเข้าบ้านอย่างคุณนัท

แต่อย่างรันนี่ก็ยังไม่ถึงกับเรียกว่าเจ้าชู้หรือ เพราะเขาไม่เคยมีข่าวว่า
เทใครแรงๆ มาก่อน ไม่มีเรื่องนอกใจ คบซ้อน หรือเคยหลอกใครเล่นๆ
ที่คิดว่านอกจากคุณนัทคงมีแค่คนที่คุยๆ กันแต่ไปไม่ถึงไหนก็เลิกหมด
แต่ละคนคงยังไม่ถึงขั้นเรียกว่าแฟน ได้ยินว่าที่บ้านเขาหวงหนักมาก
หรือที่จริงอาจจะเพราะไม่เคยมีใครผ่านด่านผู้ใหญ่ที่บ้านได้ รันเขาก็เลย
ไม่เคยเป็นแฟนใครจริงจังก็นอกจากคุณนัท"

"เขาเพอร์เฟกต์ขนาดนี้ก็พอจะเข้าใจได้นะคะว่าทำไมที่บ้านหวง
ถ้าหนูเป็นแม่خال่ะก็ ใครเข้าใกล้ลูกชายที่ก็คงอดไม่ได้ที่จะสแกนถึยบ
หวัจตเท้า"

"แต่ดูเหมือนว่าคนที่หวงรันหนักๆ ไม่ใช่คุณพ่อคุณแม่หรือ แต่เป็น
พวกป้าๆ ที่หวงหลานชายคนโปรดยิ่งกว่าจางหวงไข่ จนถึงตอนนี้เลย
ยังไม่เคยมีใครผ่านด่านคุณป้าได้ เธอไม่เคยเห็นชาวเม้าท์เลยหรือ เรื่องที่
เขาเลิกกับแฟนคนล่าสุดมันเอ็กเกริกไม่เบาเลยนะ เพราะมีดราม่าว่า
ครอบครัวเขาไม่ปลื้มฝ่ายหญิง ทั้งที่อีกฝ่ายแสนจะเพอร์เฟกต์"

"หนูไม่ได้ตามข่าวดาราขนาดนั้นหรอกคะ ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่
ทอล์กออฟเดอะทาวน์ขนาดไหนบางทีก็ไม่เคยได้ยิน"

"เออ จริงสิ ก็เธอมันสายหนังสายนเกมสายการ์ตูนนี่นา" อรณิพิมพ์
ก่อนจะเล่าต่ออย่างเริ่มออกรส "แต่ว่าเรื่องที่คุณนัทเลิกกับคุณนัทเป็น
เรื่องที่คนเขาเม้าท์กันจะตายทำไมไม่เคยได้ยิน ที่ผู้หญิงเขาโดนคุณป้า
คุณนัทบดตงจากตำแหน่งว่าที่หลานสะใภ้ ทั้งที่นางออกจะสมบูรณ์แบบ
ปานเจ้าหญิง แถมคุณพ่อคุณแม่รันก็ให้ผ่านแล้วด้วย เป็นเพราะคุณป้า
ทั้งสองดันไปเห็นคลิปหลุดที่คุณนัทแกไปเมาเย้วๆ อยู่ในปาร์ตี้กับเพื่อน
เธอเลยโดนตั้งข้อหาว่าเป็นสาวปาร์ตี้ขี้เมาที่หยาบคายไม่ได้มาตรฐาน
กุลสตรี ได้ยินว่าตอนนั้นพ่อแม่คุณนัทโกรธจะเป็นจะตายจนแทบจะตัดญาติ
ขาดมิตรกับบ้านรัน ก็ป้าเล่นไปว่าลูกสาวเขาแบบนั้นโดยดัดสินจาก

คลิปปานปาร์ตี้ ทั้งที่จริงลูกเขาก็ไม่ได้มีอะไรแยเลยสักนิด"

"แล้วตอนนั้นทั้งสองคนเขาก็ยอมเลิกกันไปง่ายๆ เลยนะเหอะคะ"

"ข่าวว่าเลิกไปเลย แต่ตอนนี้ก็ยังเป็นเพื่อนกันอยู่ แต่พี่เป็นคุณนัท ก็คงแยงจนไม่อยากจะเกี่ยวด้วยแล้ว พี่เจนที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวของรัน ก็เป็นคนที่น่าๆ เขาเลือกเฟ้นมาอย่างดีเพื่อให้มาช่วยดูแลหลานชายแทน คงเป็นกึ่งๆ สบายที่คอยสอดส่องเป็นหูเป็นตาให้คุณป้านั่นแหละ แต่ทริปนี้ พี่เจนนางไม่ได้มาด้วยเพราะป่วยกะทันหัน รันเลยได้ฉายเดี่ยว ปกติคุณป้าไม่มีทางยอมให้หลานชายไปไหนโดยไม่มีคนของตัวมากอยุ่คุมหรอก"

"ท่าทางคุณป้าทั้งสองของคุณรันจะน่ากลัวไม่ใช่เล่นเลยนะคะ ถ้าหวงขนาดนี้มีหึงคุณรันได้ขึ้นคานเพราะคุณป้าแน่ น่าเสียดายความหล่อ ความดี ความเพอร์เฟกต์ จริงๆ แล้วคนแบบนี้ควรมีแฟนแล้วรีบแต่งงาน มีลูกเร็วๆ" แพรภทกรกล่าวอย่างจริงจังยิ่ง

"พี่ว่าถ้าเขาเจอคนที่อยากได้จริงๆ คนอย่างรันเขาก็คงไม่ยอมใครง่ายๆ หรือแม้แต่คุณป้า ปกติอาจจะดูสุภาพอ่อนโยน แต่จริงๆ แล้วเขาเอาแต่ใจมากเลยนะ ยิ่งเวลาไม่พอใจอะไรขึ้นมาที่เขาาก็เกรี้ยวกราดไช่ย่อย อยู่เหมือนกัน พี่เคยเห็นเขาโมโหตอนที่ทีมงานพลาตอยู่ครึ่งสองครึ่ง ดูเอาเรื่องพอสมควรเลยละ ที่เห็นนุ่มนวลเป็นส่วนใหญ่นั้นก็แค่เพราะเขาวางตัวดีมีมารยาทเท่านั้น"

"ถ้าันก็ดีแล้วละคะ ฟังแล้วค่อยหมดหวังหน่อย เพราะถ้าขนาดลูกสาวอดีตรัฐมนตรีคุณป้าเขายังไม่ปลื้ม คงไม่มีผู้หญิงคนไหนจะทำให้ปลื้มได้แล้ว" แพรภทกรว่าพลางถอนใจโล่งกรวากับกล่าวว่ารัชชณวีร์จะขึ้นคานจริงๆ

"แล้วเธอจะไปหวังเขาทำไม ห่วงตัวเองก่อนไหม เธอบอกว่ามารอบนี้ ก็เพื่อจะมาแก้บนเรื่องเก่า แต่ก็ยังหาเรื่องใหม่ไปบนเพิ่มอีก นี่ถ้าบนแล้วสำเร็จก็แปลว่าต้องกลับมาแก้บนอีกรอบเหอะ ตามจริงเถอะว่างานของเธอ มันจะต้องใช้ไสยศาสตร์ช่วยไปตลอดเลยรี๊"

แพรวภัทรทำหน้ามุกก่อนจะถอนหายใจเฮือก เธอเอนตัวลงนอนแล้วบอกว่า "ก็มันจำเป็นนี่นา อย่างน้อยก็เพื่อความสบายใจของหนูเอง ถ้าของเล่นที่จะเอาไปแสดงในงานขายของเล่นที่ฮ้างกงล้อต๋นขายหมดเกลี้ยง หนูจะได้เริ่มทำตัวใหม่อย่างสบายใจเต็มที่เสียที"

แพรวภัทรมีอาชีพอิสระเป็นศิลปินผู้ออกแบบและผลิตผลงาน Art Toys หรือ Designer Toys ซึ่งเป็นฟิกเกอร์โมเดลของเล่นชนิดหนึ่ง เธอทำเองตั้งแต่ออกแบบคาแร็กเตอร์ บันโมเดลสามมิติโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ พิมพ์โมเดลออกมาด้วยเครื่องพิมพ์รูปทรงสามมิติ แล้วลงสีเอง จัดทำแพ็คเกจจิ้ง ตลอดจนจัดการเรื่องงานขายทุกขั้นตอน โดยเปิดสตูดิโอเล็กๆ ของตัวเองอยู่ที่บ้านหลังออกจากงานประจำเมื่อสองปีก่อนเพื่อมาเป็นฟรีแลนซ์รับงานอิสระ

การทำอาร์ตทอยส์ถือเป็นงานอดิเรกที่เธอรักที่สุดและทำออกมาได้ค่อนข้างดี แต่ตอนนี้มันกลายเป็นงานหลักอย่างหนึ่งที่ไม่ใช่แค่งานอดิเรกอีกต่อไปแล้ว เธอลงทุนลงแรงกับมันไปค่อนข้างหนัก จึงต้องพยายามทุ่มเทอย่างมาก ซึ่งก็ยังคงใช้เวลาในการพัฒนาฝีมือสร้างชื่อให้ตัวเองอีกนานกว่าจะเติบโตไปเป็นศิลปินแถวหน้าที่วงการอาร์ตทอยส์ยอมรับ แม้จะสนุกแต่ก็เหนื่อย และตอนนี้ก็ยังถือว่ามีความเสี่ยงพอสมควร

"ยังงี้ก็อย่ามัวแต่สนใจแค่งานตัวเองจนลืมงานที่พี่ติลมาให้ละ ถ้าส่งต้นแบบไม่ทันตามสัญญาเธอจะโดนค่าเสียหายเอาเนะยายแพรวงานนี้สัญญาเขาละเอียดจริงจังและมีมูลค่าทางธุรกิจสูง ไม่ใช่งานเล็กๆ แบบที่เธอเคยรับมาก่อน แต่ถ้างานนี้บ๊องขึ้นมาก็สบายแบบกินยาว ตอนนี้มีศิลปินนักแสดงเบอร์ใหญ่ๆ ของค่ายที่เขาแพลนจะทำฟิกเกอร์โมเดลขายแฟนคลับต่อจาก 'ลัคกี้' วง 'เซย์ซีส' อีกหลายรายเลยนะ ตั้งใจทำงานนี้ให้มากๆ ละ"

"แน่นอนอยู่แล้วละ มาเทียวนีหนูก็ตั้งใจจะมาบนขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เรื่องนี้ด้วยนั้นแหละ"

อรณีฟังแล้วกลอกตาใส่ญาติผู้น้องอย่างอ่อนใจ "ฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปี"

"ก็ตอนนี้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นกำลังใจที่ดีที่สุดของหนูเลยนี่นา"

"งั้นก็หาแฟนดีๆ สักคนสิ จะได้มีคนคอยเป็นทั้งที่ปรึกษาและกำลังใจ อยู่ข้างๆ ทุกวันโดยไม่ต้องลงทุนบินไปบินมาเพื่อบนแล้วก็กลับมาแค้น ให้เมื่อย"

"หาง่ายมากเลยเนาะ แฟนดีๆ"

"มันไม่ได้ยากเท่าที่เธอคิดหรอกน่าถ้าตั้งใจจริงๆ"

"แต่หนูว่าบินกลับมาแค้นง่ายกว่า"

"งั้นเที่ยวนี้เธอก็ลองบนขอแฟนดูด้วยสิ"

"ขอทีเดียวหลายเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจจะสับสน รอบนี้พอจัดลำดับ ความสำคัญแล้วหนูคงต้องขอเรื่องงานเป็นหลักก่อน"

"ขอย ไปเถอะนา พี่ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านฉลาดพอที่จะช่วยเธอจัด ลำดับความสำคัญได้ เผลอๆ น่าจะทำได้ดีกว่าเธอคิดเอาเอง ท่านอาจจะ สามารถช่วยเธอเลือกเรื่องที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดก่อน แล้วถ้ามัน มีความเป็นไปได้ทุกข้อก็คงได้ทุกอันเองนั้นแหละ แต่อาจจะค่อยๆ เป็นจริง ตามลำดับก่อนหลังตามความเหมาะสม"

"แต่ตอนนี้หนูไม่มีผู้ชายที่ชอบเลยนี่นา ไม่อยากขอมั่วๆ หนูอยาก มีความรักและได้ลงเอยกับคนที่หนูรักจริงๆ เท่านั้น มันน่าจะฟินกว่าคว่ำมา แก่เหงามั่วๆ แบบว่าเป็นใครก็ได้"

"งั้นเธอมีศิลปินอาร์ตทอยส์ที่ตัวเองแอบปลื้มอยู่บ้างไหม"

"มีเพียบเลยคะ แต่ดันมีเมียกันหมดแล้ว"

"คนข้างบ้านล่ะ"

"ทั้งบ้านฝั่งซ้ายและฝั่งขวาต่างก็เป็นคุณน้าผู้หญิงที่ใจดีกับหนูมาก ใครๆ ก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าหนูมีบุญจริงๆ ที่ได้เพื่อนบ้านแสนดีขนาดนี้"

เพราะมันยากกว่าการได้ตัวดีเสียอีก"

"แล้วลูกค้าคนสำคัญทั้งหลาย?"

"ไม่มีเลยอะค่ะ ยิ่งช่วงนี้เจอแต่ลูกค้าผู้นำเลิฟจนน้ำตาไหลทั้งนั้นน่ะ ทั้งพูดไม่รู้ฟัง เรื่องมาก จ้องแต่จะเอารัดเอาเปรียบ เยอะสิ่งจึงเกิดแบบโศกะลือตแบบสุดๆ พูดแล้วชนลุกเลยเห็นไหมคะ" เธอว่าพลาง ยื่นแขนให้คนที่นั่งฟังหัวเตี้ยอยู่ข้างๆ ดูอาการชนลุกชัดๆ

"ทำไมชีวิตเธอมันอับเฉาเหี่ยวแห้งน่าเบื่อซังกะตายได้ขนาดนี้เนี่ย ยายแพรว พ่อกับแม่เธอรู้อย่างไรว่าลูกสาวมีชีวิตอยู่ในเมืองหลวงอย่างโดดเดี่ยวเดียวดายและแสนจะรันทด แถมยังเสี่ยงขึ้นคานเบอร์นี้"

"น่าจะรู้แหละค่ะ เพราะแกก็พยายามหาลูกเขยมาให้เลือกอยู่ทุกวัน แต่ทุกคนที่พ่อกับแม่หามาให้...ถ้าจะลงเอยกันจริงๆ คือมีข้อแม้ว่าหนูต้องกลับไปอยู่บ้านนอกสถานเดียว แต่งานหนูตอนนี้จำเป็นต้องอาศัยอยู่ในเมืองไปก่อน"

อรณีฟังแล้วถึงกับถอนหายใจเฮือกด้วยความรู้สึกสิ้นหวังตามน้องสาวไปด้วย "เอาเป็นว่าค่อยๆ ดูไปเรื่อยๆ ละกัน ถ้าถูกใจคนไหนขึ้นมา ก็ค่อยไปบนขอจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์เอา ปีนหน้าเธอก็จะสามสิบแล้วนะ พี่ว่าตอนนี้พี่เป็นห่วงเธอเรื่องหาตัวมากกว่าเรื่องหน้าที่การงานเสียอีก อย่าปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่งั้นกว่าจะรู้ตัวอีกทีก็คงขึ้นไปอยู่บนคาน"

"แต่ถ้าหาได้คนแยๆ ขึ้นคานอยู่คนเดียวจะไม่ได้ดีกว่าหรือคะ"

"ชีวิตคนเรานั้นก็ต้องเลือกเอาสักทางนะนะว่าอยากจะเหงาตาย หรืออยากอุ่นวยปวดหัวเพราะความรัก"

เช้าวันแรกในจังหวัดสตูล รัชชนวิรัชต์ตื่นขึ้นมาแต่เช้าเพื่อออกจากห้องไปเดินเล่นเลียบชายหาดตามปกติวิสัยของเขา ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะใช้เวลา

เดินทอดน่องสักชั่วโมงหนึ่งก่อนแล้วค่อยกลับไปกินข้าว วันนี้ทีมงานนัดเจอกันที่รถตู้ตอนเก้าโมงเช้า เพื่อจะเดินทางออกจากโรงแรมไปยังท่าเรือตามกำหนดการของกองถ่าย เขาจึงไม่ต้องรีบร้อน

ตอนที่ออกจากห้องพักเขาเจอ 'ปุ่น' ตากล้องของทางรายการที่กำลังจะออกมาเก็บภาพบรรยากาศยามเช้าเข้าพอดี จึงเดินมาด้วยกัน ระหว่างที่เดินเล่นปุ่นก็ถือโอกาสขอถ่ายภาพริชชี่กับทิวทัศน์ท้องทะเลไปหลายภาพ

"คุณริชชี่สนใจมากกับเราอีกสักทริปไหมครับ" ระหว่างนั้นปุ่นก็ชวนคุยไปเรื่อยๆ อย่างคนอภัยยศดี "พี่ริชชี่ได้คุยให้ฟังบ้างรึยังว่าจบงานนี้เรายังต้องลงมาสตูดิโออีก เพราะมีโปรเจกต์ต่อเนื่องกับทางแกนนำเยาวชนในพื้นที่ และ สกว. เกี่ยวกับการรณรงค์เรื่องการทิ้งขยะในทะเล"

"สกว. นี่คือหน่วยงานไหนหรือครับ"

"สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยนะครับ น้องที่เป็นแกนนำเยาวชนในพื้นที่นี้เขาเคยได้รับงบประมาณจากทาง สกว. มาทำงานวิจัยและพัฒนาในหัวข้อเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดสตูล แล้วผลงานของเขาก็ไปคว้ารางวัลจากต่างประเทศมาได้ ทางรายการเราเลยจะเข้ามาเป็นสื่อช่วยต่อยอดให้ทาง สกว. กับผลงานวิจัยของน้องเขาอีกแรง เป็นการกระจายข่าวสู่สังคมทั่วประเทศไปด้วยว่าทางหน่วยงานของรัฐบาลมีงบประมาณสนับสนุนโครงการงานวิจัยเพื่อสังคมในส่วนนี้อยู่"

"เรื่องนี้พี่ริชชี่ยังไม่ได้พูดให้ผมฟังเลยนะครับ แต่น่าสนใจมากไว้ผมจะลองไปคุยดูเพื่อช่วยอะไรได้บ้าง..." เขาพูดแล้วก็ปลันชะงัก เมื่อมองไปข้างหน้าห่างออกไปเกือบยี่สิบเมตร แล้วเห็นใครบางคนที่มีลักษณะค่อนข้างคุ้นตาคำลึงกั่มๆ เงยๆ ทำอะไรบางอย่างอยู่

"นั่นน้องสาวพี่หรือน้า ไซ้ไหมครับ ทำไมถึงออกมาเดินเก็บขยะกับคนงานโรงแรมได้" ปุ่นว่าพาลงหยุดยืนเก็บภาพของแพรภัทรที่สวมถุงมือ

และถือถุงดำไปใหญ่เอาไว้ กับชายสูงวัยคนงานของโรงแรมที่กำลังใช้คราด
ลากขยะมากองรวมกัน

"เขาไม่ใช่ทีมงานประจำของรายการใช่ไหมครับ"

"แพร์เป็นน้องสาวโปรดิวเซอร์รายการเรครับ งานนี้พี่อแร่ต้องมาช่วย
เฉพาะกิจ รายการออกค่าเดินทางกับค่าที่พักให้ แต่ไม่มีค่าแรง"

ริชชี่รีวิซญ์พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้

"หลักๆ คือทริปนี้แพร์เขามาเพื่อแค้นอะไรสักอย่างนี้แหละครับ
ไม่ได้ตั้งใจมาทำงานกับเราหรอก แต่ที่ยอมมาช่วยกองถ่ายฟรีๆ ก็เพราะ
อยากประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่ากินค่าอยู่"

"มาแค้นเนี่ยนะ"

"ครับ ดูเหมือนเขาจะเคยมาบนอะไรสักอย่างไว้ที่โบสถ์สถาน
ป่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ แล้วพอคำขอเป็นจริงขึ้นมา ก็เลยต้องกลับมาแค้น"

เท่าที่ริชชี่รีวิซญ์สังเกตเห็นมาตั้งแต่ตอนเจอกันบนเครื่องบิน
แพร์ภักดิ์มิได้มีท่าทีอะไรกับเขาเกินธรรมดาแต่อย่างใด เธอไม่ได้พยายาม
แสดงตัวว่าเป็นแฟนคลับของเขาเลยด้วยซ้ำ จนบางครั้งเขาก็สงสัยว่า
สิ่งที่ตัวเองสงสัยว่าเธออาจเป็นแฟนคลับผู้มีพฤติกรรมไม่น่าไว้วางใจซึ่งกำลัง
ตามคุกคามเขาทางโซเชียลอยู่นั้นอาจเป็นเรื่องเข้าใจผิด แต่พอเจอหลักฐาน
ทั้งกระเป๋ารองเท้า พวงกุญแจ และนาฬิกาที่เธอใช้แล้วเขาก็ไม่อาจตัด
ความระแวงที่มีทิ้งไปได้

"แพร์นี่เป็นคนดีกว่าที่พี่คิดเยอะเลยนะ นึกว่านอกจากงกแล้วจะขอเก่ง
บนเก่งอย่างเดียว แต่มีการตื่นแต่เช้ามาเก็บขยะหย่งขยะ..."

แพร์ภักดิ์หันไปมองตามเสียงแซวดังกล่าว แล้วยิ้มกว้างให้ปุ่นกับ
ริชชี่รีวิซญ์ด้วยความภาคภูมิใจ "ที่พี่ปุ่นคิดอยู่นะถูกต้องแล้วละคะ
นอกจากงกก็บนเก่งอย่างเดียวจริงๆ เพราะที่ตื่นมาเก็บขยะเช้านี้ก็เพราะ
หนูบนเอาไว้ว่าถ้าได้มาทำงานในทริปนี้กับพี่อแร่จะได้มาสตุลแบบไม่ต้อง

จ่ายอะไรเลย หนูจะตื่นมากับขยะบนหาดโรงแรมทุกเช้า"

ปุ่นฟังแล้วถึงกับหลุดปากอุทานคำหยาบออกมาอย่างเหลือเชื่อแกม ผิดหวัง "เชื่อเลยย สายมูที่แท้!"

"อยากช่วยกันหน่อยไหมคะ หนูเตรียมถุงดำมาเผื่อด้วยนะ" เธอว่า แล้วหยิบถุงขยะจากกระเป๋าลังทางเกยยื่นออกมาส่งให้ชายหนุ่มทั้งสอง รัชชน์วิชญ์ไม่ได้พูดอะไรแต่ยื่นมือมาหยิบไปอย่างไม่ลังเล

"เฮ้ยยย อันนี้ดีจ้ะ พี่ขอจับภาพตอนคุณรันเก็บขยะเอาไว้โปรโมต รายการหน่อยสิ แพร...ถอย!"

แพรภัทรทำคิ้วขมวดมองตากล้องรายการอย่างขัดใจ ก่อนจะรีบ ถอยออกจากเฟรมแต่โดยดี เธอยืนมองปุ่นถ่ายภาพรัชชน์วิชญ์เดิน เก็บขยะตรงนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเลี้ยวไปเดินเก็บขยะทางอื่นอย่างสงบ ตามลำพัง

เช้าวันที่สอง รัชชน์วิชญ์ตื่นแต่เช้าเพื่อออกไปเดินเล่นก่อนทานอาหาร เช่นเดียวกับเมื่อวาน แต่ตั้งใจว่าวันนี้เขาจะพยายามระวังไม่ให้ไปเจอกับ แพรภัทรซ้ำอีก ทว่าทันทีที่เปิดประตูออกมาจากห้องก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะเสียงทักทายของอรณี...

"จะไปเดินเล่นหรือรัน ไปด้วยกันไหม พี่กำลังจะไปเก็บขยะกับน เป็นเพื่อนแพร"

ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มเป็นมิตรออกมาท่ามกลางความรู้สึกกระอักกระอ่วน ในใจที่เขาสามารถเก็บซ่อนเอาไว้ได้อย่างมิดชิด "ผมกะว่าจะไปทานข้าว ก่อนครับ แล้วค่อยไปเดินเล่น"

"แต่เนี่ยยังไม่เริ่มเวลาอาหารเช้าเลยนี่นา ระหว่างรอก็ไปเดินเล่นด้วยกัน ก่อนสิ" อรณีคะยั้นคะยอ

รัชชน์วิชญ์เลื้อยไปสบตากับแพรภัทรแวบหนึ่ง เธอกำลังมองเขา

อยู่เฉยๆ เหมือนอ่านออกกว่าเขารู้สึกลำบากใจกับการชักชวนของอรณี ถึงแม้เธอจะทำให้เขารู้สึกไม่ดี แต่ในความเป็นจริงตอนนี้คือเธอยังไม่ได้คุกคามสร้างความเสียหายอย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน และเขายังพึงพอใจไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเธอคือแฟนคลับโรคจิตรายนั้นจริงๆ

แต่จนถึงตอนนี้เขายังคงโดนก่อกวนด้วยการส่งข้อความมาป่วน 'ไม่เลิก' ใจหนึ่งชายหนุ่มอยากจะทำบล็อกบัญชีผู้ใช้ไอจีที่ชื่อ 'Pearlypare' ไปเสียให้รู้แล้วรูด ทว่าคนที่ให้คำปรึกษาเขาในเรื่องนี้แนะนำว่าไม่ควรทำเช่นนั้น เพราะหากอีกฝ่ายมีอาการผิดปกติทางจิตเกินกว่าที่คิด อาจจะเกิดความไม่พอใจจนตัดสินใจก่อเรื่องรุนแรงเกินคาดเดาขึ้นเมื่อโดนเขาบล็อกอย่างน้อยการรับรู้และได้เห็นความเคลื่อนไหวพร้อมทั้งทราบความคิดหรือเจตนาต่างๆ ของหล่อนย่อมทำให้เขาปลอดภัยมากกว่า เขาเป็นคนที่อยู่ในที่แอ่งซึ่งอาจจะโดนคนในที่มืดทำอันตรายได้ง่าย

อย่างไรก็ตามเมื่อคืนนี้รัฐชนร์วิษณุก็ได้รับข้อความกับรูปภาพจาก 'Pearlypare' อีกครั้ง เป็นภาพถ่ายวิวทะเลของจังหวัดสตูล ซึ่งเป็นพื้นที่ในบริเวณเดียวกันกับจุดที่เขาไปถ่ายทำรายการเมื่อวานนี้...

หลังจากได้คลุกคลีร่วมงานกันตลอดสองวันที่ผ่านมา รัฐชนร์วิษณุก็ย้ำกับตัวเองว่าเขาจำเป็นต้องระวังตัวจากแพรภัทรให้หนักกว่าเดิม แม้เธอจะออกตัวว่าไม่ได้เป็นแฟนคลับเขาก็ตาม เธอบอกทุกคนว่าชื่นชอบและได้ชมผลงานของเขาเป็นประจำ แต่ไม่ได้ติดตามใกล้ชิดในฐานะแฟนคลับ ทว่าเขาเชื่อแน่ว่าเธอโกหก เพราะตอนนี้รัฐชนร์วิษณุค่อนข้างมั่นใจไปเกินกว่าครึ่งแล้วว่าเธอกับ 'Pearlypare' คือคนเดียวกัน แต่สิ่งที่เขาสามารถทำได้ดีที่สุดในตอนนี้นี้ก็คือการระวังตัวจากเธออย่างเฉียบๆ

"ผมว่าจะไปถ่ายรูปวิวแถวห้องอาหารเช้า แล้วนั่งอัปรูปเล่นรอกินข้าวเสร็จค่อยไปเดินที่หาด"

"เอ... งั้นเราไปกินข้าวกับรณก่อนดีไหมแพร แล้วค่อยไปเดินเก็บขยะ

เดินๆ อยู่จะได้ไม่หิวแล้วต้องรีบกลับ"

"แต่หนูอยากไปเดินเก็บขยะก่อน แล้วเมื่อวานคุณรันก็โดนหนูกับฟู่บุรบกวนตอนเดินเล่นไปที่หนึ่งแล้ว จนต้องมาช่วยเก็บขยะอยู่ตั้งนาน ที่สำคัญหนูเคยอ่านบทสัมภาษณ์ คุณรันบอกว่าเวลามาเที่ยวทะเล เขาเกลียดการโดนคนรบกวนมากที่สุด เขาชอบอยู่กับธรรมชาติเงียบๆ มากกว่า และชอบอยู่กับทะเลมากกว่าอยู่กับคน เหตุผลที่เขาเลี้ยงหมา...ก็เป็นเพราะปกติแล้วเขาชอบคุยกับสัตว์มากกว่าคน เขาบอกว่าถ้าหมาพูดได้วันๆ เขาอาจจะไม่คุยกับคนโดยไม่จำเป็นเลย"

อรณีฟังแล้วเบิกตาโต หันขวับไปมองรัชชวีร์วิชญ์ "จริงหรอหรั้น!"

"เอ่อ... ครับ"

"ตายแล้วยายแพรว ไหนบอกว่าเธอไม่ใช่แฟนคลับรันไง ทำไม่รู้เรื่อง เขาจะเอียดขนาดนี้ละ พี่เคยทำงานกับเขามาตั้งหลายครั้งยังไม่รู้เลย"

"หนูแค่บังเอิญไปอ่านเจอ" เธอบอกพร้อมกับมองหน้ารัชชวีร์วิชญ์ ยิ้มๆ และเขาก็ฝืนมีมารยาทยิ้มตอบเธออย่างมีเสน่ห์ชวนมอง แต่แพรวก็ทราตรู้สึกได้ว่าเขากลับอาการแสบๆ ยิ้มเอาไว้แทบตาย

"โอเค งั้นเราสองคนก็ไปที่หาดเถอะ" อรณีบอกแพรวพักรเป็นการสรุป "ตามสบายนะรัน เดี่ยวเจอกันที่รถ"

พอแยกตัวจากรัชชวีร์วิชญ์มาแล้ว อรณีก็เอ่ยปากออกมาอย่างอดสงสัยไม่ได้ "ท่าทางเธอเวลาอยู่ต่อหน้ารันดูแปลกๆ นะแพรว พี่ว่าเธอมองเหมือนกับไม่ไว้ใจอะไรเขาสักอย่าง..."

แพรวพักรฟังแล้วเกือบสำลักออกมาอย่างเหลือเชื่อ "ฟ้อร! เข้าใจผิดแล้วละคะ พี่ว่ามาเนีย...มันตรงกันข้ามกับความเป็นจริงเลย คุณรันต่างหากที่ดูแปลกๆ เหมือนไม่ไว้ใจหนู นี่ฟ้อรดูไม่ออกจริงๆ หรือคะว่าเขามักจะทำท่ากระอักกระอ่วนยังงิชอบกลเวลาอยู่ใกล้หนู"

"รันเนียนะกระอักกระอ่วนเพราะเธอ"

"เขาเป็นแบบนี้มาตั้งแต่วันแรกแล้วละ ตอนแรกก็นึกว่าหนูคิดไปเอง แต่พอเห็นปฏิกิริยาเขาเมื่อกี้แล้วหนูก็มั่นใจเต็มร้อยเลยว่าเขาคงนี้กระแวงอะไรสักอย่างอยู่แน่ๆ พื่อรงไม่ทันรู้สึก แต่หลังจากนี้ก็ลองสังเกตดูนะค่ะว่าเขาพยายามหลบเลี่ยงหนูแบบเห็นได้ชัดมาก บางทีเขาจะมองหนูด้วยสายตาเหมือนเด็กกลัวหมาอะ"

อรณีนั่งลงไปช่วงหนึ่งก่อนจะหลุดขาออกมายกใหญ่ "แต่เธอกับเขาไม่เคยเจอกันมาก่อนเลยไม่ใช่หรอ ทำไมเขาต้องกลัวเธอเหมือนเด็กกลัวหมาด้วยละ"

"จริงสิ หนูยังไม่ได้เล่าให้พื่อรฟังว่าตอนขึ้นเครื่องบินขามาเกิดอะไรขึ้น"

"อะไรหรอ"

"หนูทำแฮนด์ครีมนะหนูใส่หน้าเขาละ เปอะเต็มแวนเลย ละะหน้าเขาอีกต่างหาก"

"หahaha!"

"หนูไม่ได้ตั้งใจนะค่ะ มันเป็นอุบัติเหตุ หนูลืมนึกถึงเรื่องแรงดันอากาศก็เลยเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้น แต่เขาคงโกรธมากจริงๆ ไม่รู้เข้าใจว่าหนูเจตนาจะแกล้งเขารึเปล่า เขาอาจจะคิดว่าหนูตั้งใจทำแบบนั้นเพื่อจะอ่อยทอดสะพาน ขวนคุย หรือหาเรื่องตีสนิท หรือว่าอะไรสักอย่าง เขาก็เลยไม่พอใจมากจนกลายเป็นหลอนแบบเก็บอาการไม่อยู่ไปเลย"

"ตายแล้วว ทำทำไมไม่รีบบอกพี่"

"ก็ตอนแรกหนูไม่แน่ใจ นึกว่าคิดไปเอง ไม่นึกว่าเขาจะโกรธเพราะเรื่องแค่นั้นจริงๆ แล้วตลอดเวลาที่ผ่านมาหนูก็พยายามทำดีกับเขาตามใจเขา เอาอกเอาใจเขาสารพัด แต่ดูเหมือนว่ายิ่งหนูทำดีด้วยเขากลับยิ่งทำท่าแหยงๆ เหมือนอยากจะวิ่งหนีไปไกลๆ ทุกที อย่างตอนกินข้าว หนูพยายามบริการเต็มที่ แต่เอาอะไรไปให้เขาจะไม่ยอมแตะเลยละค่ะ ทำทางระวังตัวเวอร์มากเหมือนกลัวหนูวางยาพิษ ถึงจะโกรธเรื่องบน

เครื่องบินแต่จริงๆ หนูขอโทษไปแล้วเขาก็น่าจะจบนะคะ ท่าทางเขาก็ไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยเสียหน่อย... แต่ก็... จังหวะนั้นเขาอาจจะตกใจมากจริงๆ จนเสียขวัญ เลยโกรธไม่หายจนป่านนี้ ก็หน้าเขาออกจะสีกักเบอร์นั้น อาจจะเป็นห่วงกลัวว่าแฮนด์ครีมถูกๆ ของหนูจะทำให้หน้าเขาพัง"

"อะไรกันเนี่ย..." อรณีพึมพำอย่างเหลือเชื่อ "งั้นเธอก็ลองไปขอโทษเขาดูอีกทีละกันนะ ขอโทษไปเรื่อยๆ นั่นแหละ ปกติรึนก็ไม่ใช่คนจิตใจคับแคบที่โกรธใครง่าย หรือชอบถือสาหาความด้วยเรื่องเล็กๆ แค่นี้"

"แต่หนูไม่กล้าแล้วอะคะ หนูว่าหนูลองทำไปหมดแล้วทุกวิธีแต่ก็ไม่ได้ผลอะไร เลยไม่อยากไปยุ่งยามให้เขารำคาญอีก เอาเป็นว่าพี่อรอย่าเอาเรื่องนี้ไปบอกใครละกันนะคะ และก็ไม่ต้องไปพูดอะไรกับคุณรินหรอก หนูไม่อยากให้เขาต้องลำบากใจไปมากกว่านี้ เดี๋ยวก็จะจบทริป เสร็จงานนี้ หนูกับเขาก็คงไม่ได้เจอกันอีกแล้วด้วย เขาจะคิดยังไงก็ช่างเขาเถอะ"

อรณีทำคิ้วขมวดอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย "แล้วถ้าเกิดมีงานให้ต้องเจอกันอีกละ ปล่อยให้กินแค้นแกล้งใจกันแบบนี้มันไม่ดีเลยนะ แล้วรู้ไหมว่าปกติถึงรินเขาจะเป็นคนสุภาพใจดี แต่อย่าให้เหม็นหน้าใครเข้าเชียะ เพราะเวลาไม่พอใจอะไรขึ้นมาเขาก็ด่าแรงและปากร้ายพอสมควรเลยละ"

"หนูก็พอจะดูออกอยู่หรือกว่าท่าทางคุณรินน่าจะร้ายไยย่อย เซ้นส์หนูก็ค่อนข้างแรงพอตัวเวลาใครคิดยังไง เลยรู้สึกว่าคุณรินไม่ชอบหนู แต่เขาเก็บอาการเก่งมาก... ช่างมันเถอะคะ อย่างน้อยเขาก็ยังไม่เคยพูดจาแย่ๆ ใส่ ถึงจะไม่พอใจแต่เขาก็พยายามมีมารยาทและวางเฉยที่สุด เวลาหนูเข้าใกล้จะเห็นชัดเลยว่าเขามีท่าทางกระอักกระอ่วนแบบต้องกลืนอกกลืนใจน่าดู สงสัยตอนทำแฮนด์ครีมกระฉูดใส่ หนูคงทำให้เขาเสียขวัญอย่างหนัก ถึงได้โกรธจนไม่อยากจะมองเห็นกันขนาดนี้"

อรณีฟังแล้วก็ได้แต่ถอนใจเฮือก เลิกคิดที่จะเคี้ยวเขี้ยวอีกฝ่ายให้ไปขอโทษขวัญชนรวิชัยในที่สุด "งั้นเวลาที่เหลืออยู่นี้ก็หลับหูหลับตาทำงานให้"

เสร็จๆ ไปละกันนะ ถ้าเขาอยากเลี้ยงก็พยายามเลี้ยงให้เขาซะจะได้
"ไม่เกิดปัญหา เธอเองก็ได้ไม่ต้องอึดอัดเกินไปด้วย"

บทที่ 2

ผู้หญิงในอุดมคติ

ทันทีที่เห็นแพรรีทรเดินเข้ามาในห้องอาหารเช้าของโรงแรมพร้อมกับอรณี รัฐชนร์วิชญ์ก็ลุกขึ้นจากที่นั่งเพื่อเดินออกไปทันที ตอนแรกเขาตั้งใจว่าจะไม่แสดงอาการอย่างชัดเจนเกินไปว่าจิตใจหวั่นไหวเพราะแพรรีทร แต่พอเห็นเธอเข้า รัฐชนร์วิชญ์ก็ลืมตัวจนแทบจะลนลานทุกทีไป ตอนนี้ นอกจากจะเป็นเพราะความรังเกียจข้อความที่ 'Pearlypare' ยังคงส่งมาให้เรื่อยๆ มากขึ้นทุกทีแล้ว เขายังอึดอัดเพราะสายตาดูเขา เหมือนรู้ทันไปเสียทุกอย่างแต่ไม่พูดอะไรออกมาตรงๆ ของแพรรีทรด้วย ซึ่งมันทำให้เขากลายเป็นฝ่ายที่ต้องรู้สึกผิดอย่างประหลาดที่ไปรังเกียจเธอ ทั้งที่คนผิดจริงๆ คือเธอเองแท้ๆ!

"จะไปเดินเล่นริเปล่าครับ พี่ไปด้วยคน" 'ปัทม' ซึ่งเป็นครีเอทีฟของรายการเดินเข้ามาทักทายเขาอย่างสนิทสนม เนื่องจากรัฐชนร์วิชญ์เป็นคนไม่ถือตัว วางตัวดี และมีความเป็นกันเองในแบบที่ทำให้ทุกคนในกองถ่ายไม่รู้สึกเกร็งเวลาอยู่ด้วย "เมื่อคืนเป็นไงบ้าง หลับสบายดีไหม"

"ดีมากครับพี่ ยิ่งฝนตกยิ่งหลับลึกทั้งคืน" เขาตอบด้วยลุ่มเสียงสดใส ถ้าเป็นปกติรัฐชนร์วิชญ์คงอยากไปเดินเล่นคนเดียวเงียบๆ เพื่อซึมซับ

บรรยากาศริมทะเลยามเช้า แต่ตอนนี้เขากำลังอยากได้เพื่อนคุยอยู่พอดี หรือจะเรียกให้ถูกคืออยากได้คนนิทาแพรภัทรเป็นเพื่อนมากกว่า เพราะเขาเริ่มอึดอัดมากเสียจนอยากจะระบายออกมา "แล้ววันนี้เราจะไปไหนกันบ้างนะครับ ไนสคริปต์บอกว่านั่งเรือเที่ยวเกาะ"

"น้องแทนจะพาเที่ยวเกาะ แล้วไปถ่ายทำกันบนจุฑามณี แวะเล่นน้ำพายเรือคายัค ไปกินข้าวบนเรือนแพชาวบ้าน ไปเดินเล่นที่สันหลังมังกร แล้วเย็นๆ ก็ขึ้นบกไปถ่ายกันต่อตรงสะพานข้ามกาลเวลาตรงอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา แต่ดูแล้ววันนี้ฟ้าค่อนข้างครึ้ม ไม่รู้ฝนจะตกหรือเปล่า ถ้าคลื่นแรงคงแย่หน่อย เพราะต้องนั่งเรือกันทั้งวัน พี่ยังเมาเรื่องง่ายอยู่ด้วย" ปัทมพัฒน์วางแขนหน้ามองฟ้า 'น้องแทน' หรือ 'แทนไท' คือเด็กหนุ่มผู้เป็นไกด์ท้องถิ่นที่มาช่วยดูแลตลอดทริปนี้ของรายการรักษ์ตะลอน เขาเป็นแกนนำเยาวชนในพื้นที่ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของงานวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดสตูล

"จริงๆ งานลุยๆ แบบนี้ไม่ต้องแต่งหน้าก็ได้ ผมขอไม่แต่งได้ไหมวันนี้"

"ทำไมล่ะครับ หรือแพร์แต่งไม่ถูกใจ"

"ก็ไม่เชิง"

"พี่ว่าเขาก็แต่งดีนี่นา พี่รักษ์ยังชมเลย ที่สำคัญแพร์เขาตั้งใจทำงานมากด้วยทั้งที่ไม่มีค่าแรง"

"..."

"แต่ถ้าคุณรันไม่ชอบเดี๋ยวพี่บอกพี่รักษ์ให้ก็ได้"

"ไม่เป็นไรดีกว่าครับ จริงๆ ก็ได้มีปัญหาอะไร ให้เขาทำหน้าที่ตัวเองไปก็แล้วกัน" รัฐชนรวิชัยบอกบ๊อดแล้วชวนเปลี่ยนเรื่องคุย แม้จะยังอดกังวลเรื่องแพรภัทรไม่ได้แต่ก็ต้องพยายามทำใจ...

ปกติแล้วเวลาถ่ายทำรายการท่องเที่ยวอย่าง 'รักษ์ตะลอน' ผู้ดำเนินรายการไม่จำเป็นต้องแต่งหน้าทำผมหนักมากนัก รัฐชนรวิชัยจึงโล่งอกที่ไม่ต้อง

ลำบากใจในการทำงานกับแพรวัทรมากเกินไป แต่ถึงจะใช้เวลากับเธอไม่นาน และไม่ได้ใกล้ชิดอะไรนัก เธอก็ทำให้เขารู้สึกอึดอัดแทบตายอยู่ดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนนี้ ที่เขาต้องมานั่งประจันหน้ากับเธอ เพียงลำพังเพื่อให้เธอแต่งหน้าให้ตรงบริเวณท่าเรือระหว่างที่รถลงเรือ สาเหตุที่ต้องรอเวลาเป็นเพราะขณะนี้ฝนกำลังตกหนัก

"คุณกลัวยายทำไมคะ" แพรวัทหลุดปากถามออกมาอย่างลื้มตัว เพราะความมอตรนทนมไม่ไหว หลังจากทนมองอาการเกร็งผิดปกติของ รัญชน์รัญญมาได้สักระยะหนึ่ง เธอก็ใช้น้ำเสียงที่ค่อนข้างสงบราบเรียบและใจเย็นอย่างที่สุด

"กลัวยายอะไร เปลาณี"

"คุณกลัวยายจริงๆ" เธอยืนยันเสียงแข็งนิดๆ

"แล้วคุณมามีปัญหาอะไรกับระบบการหายใจของผม" เขาย้อนถามอย่างฉุนๆ นึกเถียงในใจว่าเธอปรี๊ดป๊าวเขาอย่างไม่เป็นความจริง เพราะเขาไม่ได้กลัวยายเลยสักนิด ไม่อย่างนั้นจะได้กลืนหอมอ่อนๆ จากตัวเธอ ซัดเจนขนาดนี้ได้ยังไง แล้วกลิ่นหอมๆ ของเธอก็ยังทำให้เขาเผลอสุดหายใจ ลึกไปตั้งหลายครั้งอย่างไม่ตั้งใจด้วยซ้ำ ตอนนั้นก็ด้วย...

"ก็คงเพราะเป็นห่วงคุณละมั้ง" หญิงสาวประจวบปาก "คนเราควรหายใจลึกๆ ซ้ำๆ ยาวๆ แต่ไม่ใช่กลัวยายนานๆ แบบที่คุณทำ คุณเป็นคนชอบทะเล ทำไมไม่ลองศึกษาวิธีการหายใจของสัตว์ทะเลอย่างเตาตุลละคะ จะได้อายุยืนเหมือนเตา"

"..."

"แต่ยังงี้ก็แล้วแต่ ถ้าไม่นับความหล่อที่ทำให้แต่งหน้าคุณได้ไม่ยากแล้ว สภาพผิวคุณนี่มันช่างเลิศเลอเพอร์เฟกต์มากเลยนะคะ โกลว์...แบบว่าเนียนละเอียดสวยผุดผ่องน่าสัมผัสจริงๆ" พุดไปพุดมาเธอก็ปรับอารมณ์เปลี่ยนเรื่องได้หน้าตาเฉย โดยไม่สนใจว่าผู้ชายที่โดนเธอชื่นชมความงาม

จะรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างไรบ้าง "ผิวดูแข็งแรงไม่แพ้ง่าย ไม่เหมือนฉันที่แพ้ง่ายมาก คุณก็ดูหน้าตาฉันสิ ฉันแต่งหน้าให้ตัวเองไม่ได้เพราะมักจะแพ้เครื่องสำอาง แต่ที่แต่งหน้าเก่งก็เพราะเป็นคนมีทักษะทางศิลปะค่อนข้างสูง ฉันทราบดีว่าเธอจะว่าแต่...ปกติคุณใช้สกินแคร์ยี่ห้ออะไรหรือคะ หรือใช้บริการคลินิกดูแลผิวที่ไหนบ้าง"

"ใช้หลายอย่าง เข้าคลินิกหลายที่ แล้วแต่สะดวก"

"ช่วงนี้ดิฉันมีอะไรอย่างนี้" เธอยังมองเขาอย่างชื่นชมแม้จะรู้ว่าโดนร่ำคาญ

"ดีตรงไหน"

"ก็ดีตรงที่...นอกจากจะบำบัดหน้าแดงดั่งเพราะสุขภาพผิวที่ดีเป็นทุนเดิมแล้ว ก็ยังมีดั่งค์ซื้อครีมแพงๆ มาโบกได้ไม่อัน เข้าคลินิกเสริมความงามได้ไม่จำกัดจำนวนครั้ง น่าอิจฉาสุดๆ ไปเลย ถ้าฉันทำได้อย่างคุณบ้างก็คงจะสวยใสแบบไร้ที่ติอย่างนี้เหมือนกัน เมื่อก่อนฉันเคยเข้าใจว่าการจะมีออร่าเปล่งปลั่งได้ขนาดนี้ก็ต้องเป็นคนผิวขาวเจิดจ้าวิ้งๆ แต่ดูสิเนี่ย...ทั้งที่ผิวฉันขาวกว่าคุณตั้งเยอะ แถมยังเลือกกินแต่อาหารดีมีประโยชน์เป็นประจำ แต่กลับดูซีดเซียวหม่นหมองสุดๆ เมื่อเทียบกับผิวสีน้ำผึ้งเรืองลออของคุณ ดูสิคะ...มีออร่าวิบวับอย่างน่าอิจฉา ขนาดโดนแดดเผาก็ยังสวยเปล่งปลั่ง"

"คุณมัวพูดมากนักใกล้จะเสร็จแล้วยัง ผมบอกแล้วว่าอย่าแต่งเยอะ" เขาถามเสียงกระด้างอย่างอดทนอดกลั้น นอกจากทำที่ชื่นชมอย่างเปิดเผยจริงใจของเธอจะทำให้ริ้วรอยริ้วขี้ยังไม่ว้าวางใจและรู้สึกกลัวเธอมากขึ้นแล้ว สายตาพิศวงสลดใจของเธอยังทำให้เขาอึดอัดขัดเคืองอย่างหนักหน่วงด้วย ถึงกลิ่นหอมละมุนของเธอจะทำให้เขาเคลิ้มไปหลายต่อหลายวูบ แต่ไม่มีทางที่คนอย่างเขาจะอยากอยู่ใกล้ๆ เธอเพียงเพราะแค่กลิ่นอันน่าหลงใหลนี้แน่นอน

ซึ่งปฏิกิริยาในแง่ลบทั้งหมดนั้นของรัฐชนรวิชัยก็ทำเอาคนที่เพิ่งรำพึงรำพันถึงเขาอย่างปลื้มปริ่มต้องชะงักกึก รู้สึกสะอึกเบาๆ แต่ก็ยังฝืนทำดีมีมารยาทต่อเขาด้วยความอดทนเป็นเลิศต่อไป เคยมีคนให้นิยามรัฐชนรวิชัยไว้ว่าเป็นผู้ชายสุภาพอ่อนโยนที่ दौरानและกวนตีนที่สุดคนหนึ่ง ก่อนหน้านั้นเธอเองก็นึกภาพไม่ค่อยออก เพราะเท่าที่เห็นภาพลักษณ์ของเขาผ่านสื่อมันก็ไม่ได้ชัดเจนขนาดนั้น จนกระทั่งได้มาใกล้ชิดกับเขาในทริปนี้... แต่อย่างหนึ่งที่เธอเพิ่งมารู้ซึ้งก็คือ เขาไม่ได้สุภาพอ่อนโยนกับทุกคน โดยเฉพาะกับเธอ...

"นี่ก็ไม่ได้แต่งเยอะเลยละะ โกลั้จะเรียบร้อยแล้วเนี่ย อีกนิดเดียวเองที่ฉันพยายามชวนคุยไปด้วยก็เพื่อคุณจะได้ไม่อึดอัดเกินไป เห็นคุณเกร็งจนแข็งทื่อแล้วมันอดเป็นห่วงไม่ได้ คุณช่วยเข้าใจความหวังดีของฉันสักนิดหนึ่งได้ไหม อ่าหาเรื่องต่อต้านไปเสียทุกอย่าง"

จริงๆ แล้วที่เธอพยายามชวนคุยจนเขารำคาญนี้ก็เพื่อที่ว่าตัวเองจะได้ไม่อึดอัดตายไปเสียก่อน แล้วใจหนึ่งก็แอบหวังว่าหากเธอพยายามคุยด้วยความเป็นมิตร มันอาจจะช่วยลดความไม่พอใจของเขาลงได้บ้าง เขาจะได้ยอมทำตัวปกติกับเธอเสียที แต่ไปๆ มาๆ ดันกลายเป็นว่ามันเหมือนเธอไปชวนเขาทะเลาะเพื่อระบายความแค้นกดขี่เสียแล้ว

แล้วหญิงสาวก็ได้รู้ว่าการพยายามของตนไม่เป็นผลดีเลยสักนิด เพราะผลลัพธ์ที่ได้ดูเหมือนจะเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับที่เธอคาดการณ์ไว้ เนื่องจากตอนลงเรือเธอพบว่ารัฐชนรวิชัยทำท่าจะไม่ยอมนั่งติดกับเธอ ทั้งที่สถานการณ์บังคับให้เธอต้องลงเรือเป็นลำดับถัดมาต่อจากเขา...

"อย่าบอกว่าคุณกำลังพยายามจะย้ายที่นั่ง" เธอเอ่ยออกไปด้วยเสียงที่กตให้เบาที่สุดจนได้ยินกันแค่สองคน ขณะที่คนอื่นๆ กำลังวุ่นวายกับการลงเรือและสวมเสื้อชูชีพ

"อ้อ"

"แล้วจะย้ายทำไมให้ยุ่งยาก การนั่งข้างฉันมันเป็นยังงี้ไม่ทราบฉันไม่เคยกัใคร ตัวก็ออกจะหอมชื่นใจซะขนาดนี้!" เธอแทบจะกัดฟันพูดอย่างเหลืออด

"ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย" ชายหนุ่มทำคิ้วขมวดพร้อมกับกล่าวเสียงจ่มจ่าอย่างอึดอัดใจ ตอนที่เธอเอ่ยถึงกลิ่นหอมสดชื่นของตัวเอง เขารู้สึกสะอึกเบาๆ รวากับโดนจับได้ว่าตัวเองแอบดมกลิ่นเธอหลายครั้ง...

"งั้นก็นั่งตรงนั้นแหละ ห้ามย้าย ถ้านั่งๆ ไปแล้วทนไม่ไหวจริงๆ ค่อยย้ายทีหลัง!"

"น้อยๆ หน่อยยายแพรว เธอมีสิทธิ์อะไรไปเหวี่ยงฉัน เตียวพี่ก็ไล่ลงเรือแล้วปลดกลางอากาศซะเลยนี่!" อรณิที่ตามลงมานั่งอยู่แถวหลังเอื้อมมือมาสะกิดปรามน้องสาวดูๆ แพรวภัทรจึงยอมสงบปากสงบคำแต่โดยดี แม้หน้าจะยังบึ้งตึงขณะพยายามเก็บอาการ ส่วนรัชชนีรัชญ์ก็ทำใจและเลิกคิดเรื่องย้ายที่นั่งในที่สุด

ขณะที่แทนไทผู้เป็นไกด์กำลังแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวและเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟังจากที่นั่งของเขาตรงหัวเรือ ซึ่งระหว่างนี้ก็มีการบันทึกเทปถ่ายทำไปด้วยโดยมีรัชซ์เป็นผู้ดำเนินรายการที่ร่วมพูดคุยกับแทนไทอย่างออกรส รัชชนีรัชญ์ก็จับสังเกตได้ถึงสามขีดเฟือตของสีหน้าแพรวภัทร

"คุณเมมาเรือเหาะ หน้าซีดเขียว" เนื่องจากตอนนี้คลื่นค่อนข้างสูง เรือหางยาวซึ่งเป็นเรือนำเที่ยวที่กำลังจะพาทุกคนไปยังจุดชมวิวนนเกาะเบื่องหน้าจึงได้คลื่นจนโคลงเคลง

"ไม่ได้เมมา แต่กลัว"

"คลื่นแค่นี้ไม่น่ากลัวซะหน่อย ท้องฟ้าก็เริ่มสว่าง ฝนหายไปหมดแล้วด้วย"

"จริงเหาะ แต่นั่นแอบเห็นไกด์มองตากับเด็กท้ายเรือด้วยสายตาแปลกๆ

เหมือนจะส่งชกกันตลอดเวลา คุณไม่เคยฟังข่าวเรือหางยาวนำเที่ยว ไม่สนคำเตือนพานักท่องเที่ยวฝ่าคลื่นลมออกไปล่มกลางทะเลหรือ มีให้เห็นออกบ่อย"

"แต่นี้คลื่นมันก็ไม่ได้แรงจนอันตรายขนาดนั้น ไม่ต้องกังวลหรอก ที่สำคัญเวลาอยู่กลางทะเลแบบนี้คุณควรคิดบวกไว้ละ"

"งั้นคุณก็ไม่ต้องพูดอะไรแล้วละ ฉันจะสวดมนต์แล้วบนขอพรให้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองความปลอดภัย"

"บ่นอีกละ" เขาพูดพลางถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย

"ก็ถ้าไม่บนจะให้ฉันทำอะไร พอแล้วนะ คุณไม่ต้องชวนคุยแล้ว" ว่าแล้วเธอก็หลับตาลง

ชายหนุ่มมองอย่างอ่อนใจก่อนจะละสายตาจากเธอไปมองทัศนียภาพ ฝั่งตลิ่งของธรรมชาติเบื้องหน้าแทน เขารักคลื่นลมและแสงแดดท่ามกลาง ท้องฟ้าและท้องทะเล จึงไม่เข้าใจคนที่หวาดกลัวธรรมชาติจนเลือกที่จะ หลับตาเพื่อหลีกเลี่ยงความงดงามเหล่านี้อย่างแพร่หลายเลยสักนิดเดียว

แต่สิ่งที่ทำให้รัฐชนวิรัชยิ่งมั่นใจว่าแพรภัทรคือผู้หญิงในแบบที่ไม่ตรงใจเขาที่สุดก็คือ ตอนที่เรือไปจอดเทียบเรือแพของชาวบ้านเพื่อ หยุดพักทานอาหาร ซึ่งจุดนี้ถือเป็นอีกหนึ่งในโลเกชั่นสำคัญในการถ่ายทำ รายการ แล้วหลังจากทานข้าวเสร็จแพรภัทรก็เอาแต่บ่นปวดฉี่ไม่หยุด แต่ให้ตายยังไงเธอก็ไม่ยอมไปเข้าห้องน้ำเพราะไม่ไว้วางใจเรื่องความสะอาด ไม่ว่าใครจะบอกอะไรเธอก็ยืนยันกรานปฏิเสธอย่างหนักแน่นว่าจะอดทนไว้ แล้วกลับไปเข้าห้องน้ำ

"ห้องน้ำก็ได้แต่เท่าไรนะ ไปเข้าให้เรียบร้อยเถอะ อีกตั้งนานกว่า จะกลับขึ้นฝั่ง" อรณีพูดขึ้นมาอีกด้วยความเป็นห่วงน้องสาว หลังจากทุกคน เลิกสนใจแพรภัทรไปแล้ว

"ไม่เป็นไรละ หนูคิดว่าพอทนได้"

"แล้วทำไมต้องทน ห้องน้ำก็อยู่ตรงนี่เอง" รัชชน์รวิชัยพูดขึ้นมาเหมือนทนรำคาญไม่ไหว

"นั่นสิ เข้าๆ ไปเถอะแพร ขนาดคุณหนูไฮโซอย่างรณยังรับได้เลย โลโซอย่างเธออย่าเรื่องมาก"

แพรภัทรทำหน้าบูด "เรื่องบางเรื่องมันก็ไม่เกี่ยวกับไฮโซโลโซหรือรวยจน หนูคอตัน* มาตั้งแต่เด็กฟ้อร์กู"

"คุณนี่มันขี้เหี้ยดชะมัด" รัชชน์รวิชัยใช้คำพูดตอกย้ำเธออีกแรง "เรื่องมากแล้วยังจะมาทำท่ารังเกียจบ้านคนอื่นเขาหน้าตาเฉย"

พอโดนคนปากร้ายตำหนิเข้าอย่างจัง คนขี้เหี้ยดก็หน้าตึง แต่ก็ไม่สามารถหาคำพูดอะไรมาตอบโต้เขาได้

"ไปเข้าซะให้เรียบร้อยเถอะ ถ้ากลัวตกน้ำ ผมจะเดินไปส่ง"

"ไปสิแพร รันนุตสำหรับน้ำใจขนาดนี้ ถ้าเธออันไ้ไวจนไ้ไ้ววยขึ้นมาฟ้จะดีซ้่านะ"

"ยิ่งกว่าไ้ววยคือผมกลัวเขาแอบปล่อยลงน้ำตอนที่เราลงทะเลกับเขา"

"จะบ้าเหรือ ใครจะทำแบบนั้น ถ้าไม่ไ้ไ้ใจ ฉันทจะไม่ลงน้ำจนกว่าจะขึ้นฝั่งเลยก็ได้"

"แต่เดี๋ยวเราต้องลงเรือลูน้ไปเดินเล่นตรงสันหลังมังกร" รัชชน์รวิชัยหมายถึงจุดท่องเที่ยวที่เป็นสันหาดทรายคล้ายทะเลแหวก แต่แนวหาดของทะเลแหวกที่นี่ไม่ได้เป็นทราย แต่เป็นเปลือกหอยที่ถูกคลื่นซัดมาทับถมกันเป็นแนวยาวกว่าสี่กิโลเมตร

"ฉันจะรออยู่บนเรือ"

"แต่เขาว่กันว่ถ้าใครไ้ไ้ไปยืนบนสันหลังมังกรที่นี่ จะได้รับพลังพิเศษจากทะเล ทำให้เข้มแข็งขึ้นทั้งจิตใจและร่างกาย"

เนื่องจากโดยพื้นฐานแล้วแพรภัทรเป็นคนที่มีความเชื่อในเรื่องทำนองนี้

* คอตัน หมายถึงอาเจียนง่าย อาการชักช้อ่อนโยกอาเจียนเวลาเห็นหรือได้กลิ่นของคาวหรือของสกปรก

เป็นทุนเดิม เธอจึงหนีหน้าด้วยความลังเลทันที

"ลุกขึ้นเร็ว ผมจะเดินไปส่งที่ห้องน้ำ"

"วันเขาอุตส่าห์เสนอตัวช่วยขนาดนี้แล้วก็อย่าเล่นตัวเลยแพรว ชาตินี้จะได้รับน้ำใจจากผู้ชายดีๆ แบบนี้อีกก็เปล่ายังไม่รู้ ในเมื่อโชคดีมีโอกาaskก็คว้าไว้เถอะ" ปูนส่งเสียงเชียร์ขำๆ แล้วทุกคนก็เริ่มหันมาสนใจเรื่องของเธอมากขึ้นจนแพรวภัทรพูดอะไรไม่ออก

ด้วยความที่รัฐชนรวิชัยเป็นคนอหิยาศัยดี มีน้ำใจ และชอบช่วยเหลือทุกคนเป็นปกติอยู่แล้ว การที่เขาเอื้อเฟื้อแพรวภัทรในกรณีนี้จึงไม่มีความพิเศษจนเป็นที่ผิดสังเกตของใครทั้งสิ้น แต่ถ้าหากเธอปฏิเสธน้ำใจที่เขาอุตส่าห์หยิบยื่นให้ละก็ เธอจะดูแย่ขึ้นมาทันที และในทางกลับกันเขาก็จะยิ่งดูดีมีภาพลักษณ์สูงส่งกว่าเดิม

เมื่อต้องยอมรับว่าบารมีคนเรามันไม่เท่ากัน แพรวภัทรจึงจำใจลุกไปเข้าห้องน้ำบนเรือนแพลอยทะเลอย่างกลักรลื่นผื่นทนเป็นที่สุด

ในตอนค่ำ 'อิษฏา' ลูกพี่ลูกน้องของรัฐชนรวิชัยซึ่งเดินทางมาทำธุระในจังหวัดสตูลได้มาร่วมปาร์ตี้บาร์บีคิวที่โรงแรมกับกองถ่ายรายการรักษ์ตะลอนด้วย โดยงานนี้มีผู้ร่วมสังสรรค์ที่เป็นทั้งทีมงานกองถ่ายเจ้าหน้าที่จาก สกว. และแทนไทที่มาร่วมพูดคุยกันถึงแนวทางและแผนรณรงค์เรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การลดขยะทางทะเล และสถานการณ์การท่องเที่ยวในจังหวัดสตูล

แม่ของอิษฏาเป็นน้องสาวแท้ๆ ของแม่รัฐชนรวิชัย แม้ทั้งสองหนุ่มจะไม่ใช้ลูกพี่ลูกน้องที่สนิทกันถึงขั้นเหมือนพี่น้องที่คลานตามกันมาเพราะไม่ได้โตมาด้วยกัน แต่ก็เหมือนเพื่อนที่รู้จักกันมานาน อิษฏาอ่อนกว่ารัฐชนรวิชัยสองปี แต่ดูภายนอกเหมือนแก่กว่าเพราะไม่ใช่คนที่รู้จักดูแลตัวเองมากนัก เขามีความเป็นผู้ชายเซอร์ๆ ที่ไม่ค่อยสนใจภาพลักษณ์

ภายนอกสักเท่าไรมากกว่า

"แล้วนายมาทำธุระอะไรที่สตูล" รัชชน์วิชญ์ถามแล้วยกเครื่องดื่มขึ้นจิบ เขากับอิชฎาแยกมานั่งคุยกันอย่างเป็นส่วนตัวตรงโต๊ะที่ตั้งอยู่ห่างจากคนอื่นพอสมควร

"หลักๆ ก็มาเที่ยวแหละพี่ มากะทันหันด้วย รู้ว่าพี่รันอยู่นี่ก็เลยโทรหา จะได้มาขอค้างด้วย ไม่ต้องเสียค่าโรงแรม"

"ถ้าจะกขขนาดนั้นทำไมไม่มาตั้งแต่สองวันก่อน พรุ่งนี้นัดจะกลับแล้ว"

"ก็ผมเพิ่งรู้เมื่อวานว่าพี่รันมาทำงาน ป้ายกับป้าแววบอกตอนผมแวะไปหา แม่ให้เอาของกินไปฝาก"

"แล้วจะอยู่เที่ยวกี่วัน นี่ถ้าพรุ่งนี้ไม่ต้องรีบกลับไปทำงานฉันคงจะอยู่ต่อด้วย"

"ผมวางแผนมาอาทิตย์หนึ่ง แต่ยังไม่รู้ว่าจะอยู่ที่นี่วัน ผมเป็นคนมีแผนอะไรเสียที่ไหน ก็แล้วแต่อารมณ์"

รัชชน์วิชญ์มองคนพูดด้วยความอิจฉานิดๆ อิชฎาเป็นพวกสุขนิยมอย่างแท้จริง อีกทั้งยังไม่มีความคิดตันเพราะความคาดหวังจากครอบครัว พอกลับมาจากเมืองนอกเขาก็ไปทำงานอยู่ในฝ่ายอาร์ตประจำสตูดิโอผลิตผลงานแอนิเมชันแห่งหนึ่ง ความสุขของเขาคือการเล่นเกมส์ สวมของเล่น เล่นของเล่น อ่านหนังสือ อ่านการ์ตูน และดูหนัง ดูแล้วแทบจะไม่มีความคิดในการใช้ชีวิต

แม้อิชฎาจะเป็นคนไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวนักในสายตาของคนในครอบครัวหรือคนรอบข้าง เพราะความที่ชอบใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยอย่างไร้ความกระตือรือร้นและขาดเป้าหมายที่ชัดเจน เลือกทำแต่สิ่งที่ชอบโดยยึดเอาความสุขเป็นที่ตั้งและไม่สนใจแรงกดดันใดๆ แต่ลึกๆ แล้วสำหรับรัชชน์วิชญ์...อิชฎาเป็นคนในแบบที่เขาอยากจะเป็นแต่ไม่กล้าพอ

รัชชน์วิชญ์รู้สึกไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าทำไมคนที่มัตันทุนชีวิตสูงและ

เพียบพร้อมมาตั้งแต่เด็กอย่างอิฐฉาบปูนถึงไม่ใช้สิ่งที่มีให้เป็นประโยชน์และไม่คิดจะไขว่คว้าหาความสำเร็จอะไรเลย ทำให้เลือกที่จะใช้ชีวิตเสเพลสบายไปวันๆ โดยไม่เคยขวนขวายเพื่อการเติบโตและเหนือกว่า ทั้งที่คนเรามีแค่ชีวิตเดียว ในเมื่อมีโอกาสมากกว่าคนอื่นแล้วก็ควรใช้มันให้เต็มที่ที่สำคัญอิฐฉาบปูนเป็นคนที่ไม่เหมือนจะไม่มีควมอยากเอาชนะหรือต้องการแข่งขันอะไรกับใครเลย

ในขณะที่รัฐฉวี...แม้ภายนอกเขาจะดูเป็นคนง่ายๆ สบายๆ ไร้แรงกดดัน สดใส ไม่เรื่องมาก และแสนดีไปเสียทุกเรื่อง แต่เขาจะทำทุกอย่างด้วยความตั้งใจ มีเป้าหมายที่ชัดเจน และใช้โอกาสที่มีอย่างเต็มที่เสมอเพื่อไม่ให้ตัวเองด้อยกว่าใคร กระทั่งกับคนในครอบครัวเขาก็ไม่อยากจะแพ้ใครทั้งนั้น เขาจึงกลายเป็นหลานรักอันดับหนึ่งของทั้งคุณปู่คุณย่า คุณตาคุณยายและบรรดาคุณลุงคุณป้าทั้งหลาย แต่สำหรับอิฐฉาบปูนใคร่ถามเกี่ยวกับเรื่องอนาคตอีกฝ่ายก็มักจะตอบแบบไม่คิดอะไรว่า ชี้เกี่ยจวนวายและชอบชีวิตสบายๆ อย่างนี้มากกว่า

บางคนอาจจะคิดว่าอายุยี่สิบเจ็ดปีของอิฐฉาบปูนยังนับว่าเด็กเกินกว่าจะต้องรีบโต แต่ในความคิดของรัฐฉวี...ถือว่าเป็นวัยที่สมควรเริ่มต้นวางรากฐานที่มั่นคงเพื่ออนาคตได้แล้ว ยิ่งเริ่มต้นเร็วมากเท่าไรก็จะมีเวลาล้มลุกคลุกคลานและลุกขึ้นได้เร็วเท่านั้น ทั้งยังมีประสบการณ์หลากหลาย และมีโอกาสประสบความสำเร็จมากตามไปด้วย ไม่ใช่ปล่อยให้โอกาสและต้นทุนชีวิตที่มีอยู่ทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ แล้วคิดแต่จะมีความสุขเรื่อย ๆ ไปวัน ๆ

ทว่าทั้งที่ตัวเองเป็นพวกไฮเปอร์ที่มีแนวคิดแบบนี้ฝังหัว แต่รัฐฉวีก็ไม่ได้เข้าใจเหมือนกันว่าเหตุใดลึกๆ แล้วเขากลับยังรู้สึกอิจฉาชีวิตอันแสนเรียบง่ายของอิฐฉาบปูนอยู่ดี...

"แล้วทำไมเราต้องออกมานั่งห่างไกลจากคนอื่นเขาขนาดนี้ด้วยล่ะพี่

เพราะอะไรไม่ไปนั่งคุยเฮฮาปาร์ตี้กับชาวบ้านสนุกๆ"

"นายเห็นผู้หญิงผมยาวมัดหางม้าที่กำลังเดินเข้ามาเน้นไหมล่ะ"

อิชฎาห์รีตาเพ่งมองไปยังทิศทางที่อีกฝ่ายชี้ชวน ก่อนจะพยักหน้ารับ
ทั้งที่เห็นผู้หญิงคนนั้นไม่ชัด "ครับ ทำไมอะ"

"ฉันไม่อยากไปรวมกลุ่มจนผู้หญิงคนนั้นเข้ามาวุ่นวายด้วย"

"หมายความว่าไงครับ เขาไม่ใช่ทีมงานหรือกหรือ"

"เขาเป็นทีมงาน แต่ฉันสงสัยว่าเขาอาจจะเป็นแฟนคลับโรคจิตที่ชอบ
ส่งข้อความมาก่อกวนฉันบ่อยๆ" รัชชน์รวิชัยบอกแล้วหยิบมือถือออกมา
เปิดแชตจาก 'Pearlypare' ให้อิชฎาห์ดูพร้อมกับเล่าเรื่องราวให้ฟังคร่าวๆ
พออีกฝ่ายไล่อ่านข้อความจนครบแล้วจึงส่งมือถือคืนพร้อมกับมองเขาด้วย
สีหน้าตึงๆ

"แล้วพี่รู้ได้ไงว่า 'Pearlypare' คือทีมงานคนนี้"

"ก็สังเกตจากอะไรหลายๆ อย่าง เช่นพวกข้าวของส่วนตัวที่ติดมากับ
รูปของ 'Pearlypare' กับข้าวของที่ฉันเห็นแพรภัทรใช้ ถ้านายลองสังเกต
แบบจับผิดให้ดีๆ ก็จะเห็นเอง"

หลังจากนั้นอิชฎาห์ก็พยายามเข้มนมองไปยังผู้ต้องสงสัยของรัชชน์รวิชัย
อย่างจริงจังมากขึ้น "ทำไมหน้าคุ่นๆ เหมือนผมเคยเจอ"

"แพรภัทรนะหรือ"

"เขาชื่ออะไรนะพี่ริน"

"แพรภัทร ชื่อเล่นว่าแพร"

อิชฎาห์ได้ยินแล้วก็พลันเบิกตากว้างพร้อมกับหลุดเสียงอุทานออกมา
อย่างตกใจ "เป็นคนที่ผมรู้จักจริงด้วย แต่ทำไมเขาถึงมาเป็นทีมงาน
รักษะตะลอนได้ เขาทำหน้าที่อะไรในกองหรือครับ"

รัชชน์รวิชัยเฝ้าหน้ามองน้องชายอย่างเหลือเชื่อ "นายรู้จักเขาจริงหรือ
เขาเป็นช่างแต่งหน้า แล้วไปรู้จักได้ไง"

"ผมเคยจ้างพี่แพรทำงานให้อยู่ชั้นหนึ่ง เขาเป็นโมเดลเลอร์แล้วก็ทำพวกอาร์ตทอยส์ เป็นฟรีแลนซ์ที่มีสตูดิโอของตัวเองอยู่ที่บ้าน เขาเก่งมากเลยด้วยนะครับ แล้วจะมาเป็นแฟนคลับโรคจิตของพี่ฉันได้ไง ไม่จริงอะ แนวนี่ไม่ใช่สายถนัดของเขาเลย"

"นี่นายรู้จักเขาจริงหรือ แน่ใจนะว่าคนเดียวกัน"

"ค่อนข้างแน่ใจ"

"งั้นนายลองไปทักเขาดูหน่อยไหม เพื่อความชัวร์"

อิชฎาฟังแล้วถึงกับสั่นหน้าหือ "ไม่ได้หรอกครับ เขาเกลียดผมจะตาย!"

"อ้าว"

"เรื่องมันมีอยู่ว่าช่วงที่ไปจ้างเขาทำงานให้ เพื่อนผมคนหนึ่งเกิดไปปิ้งเขาเข้า แล้วก็เลยตามจีบอยู่พักหนึ่ง พอตกลงเป็นแฟนกันได้ไม่กี่วัน พี่แพรก็จับได้ว่าเพื่อนผมมีแฟนอยู่ก่อนแล้ว สรุปว่าคบซ้อน แต่แทนที่พี่แพรจะโกรธเพื่อนผม เขาดันมาลงที่ผมแทน หว่าผมรู้เห็นเป็นใจให้เพื่อนไปหลอกเขา แทนที่ผมจะบอกความจริงเขาและริบห้ามเพื่อนตั้งแต่แรก แต่ดันปล่อยให้เพื่อนจีบเขาจนติด ทำให้เขาเสียความรู้สึกเอามากๆ นี่ถ้าขึ้นผมเดินเข้าไปทักตอนนี้นะก็ เขาอาจจะเอาก้ามปูแทงตาบอดสองข้าง"

"เขาหายโกรธแล้วมั้ง"

"น่าจะยังหรอกครับ อาจจะไม่หายเลยทั้งชาติ เดือนก่อนผมเองงานไปเสนอเขายังไม่รับทำให้เลย ทั้งที่ได้ราคาดีมากแท้ๆ ขนาดว่าเขาเป็นคองก แล้วก็เค็มจะตาย ถึงเขาจะปฏิเสธกลับมาดี ด้วยเหตุผลที่ว่าไม่มีคิวทำให้ แต่ผมดูออกว่าจริงๆ คือพอเขาเกลียดใครไปแล้วก็จะไม่ยอมแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวเด็ดขาด"

รัฐชนวิชัยฟังอิชฎาเล่าแล้วมองแพรภักตร์ด้วยความสงสัย "ฟังที่นายพูดมาแล้วก็เหมือนเขาจะเป็นคนปกติทั่วไปนี่นา ไม่น่าจะเป็นแฟนคลับโรคจิตได้เลย"

"ผมว่าพี่รินเข้าใจผิดมากกว่า ไม่น่าจะใช่หรอก ถึงพี่แพรจะไม่ใช่นักหญิงแสบดีมีคุณสมบัติเลิศเลอเพอร์เฟกต์ แต่ก็ไม่น่าใช่พวกจิตผิดปกติ"

"แต่หลักฐานหลายๆ อย่างมันชี้ชัดเหลือเกินว่าเขาคือ 'Pearlypare' จริงๆ"

"บังเอิญมากกว่ามั้งครับ"

แล้วระหว่างนั้นเอง แพรภักทาก็สังเกตเห็นอิชญาเข้าจนได้ และเห็นได้ชัดว่าเธอยังจำได้แม่นยำว่าเขาเป็นใคร แพรแรกเธอตกใจเล็กน้อย แต่จากนั้นก็ไม่ได้พยายามหลบสายตาเขา ทว่าเลือกที่จะมองมาครู่เดียว แล้วเดินไปทางอื่นโดยไม่คิดจะทักทาย ปฏิกริยาของเธอทำให้อิชญาต้องกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ เขาอาจไม่ใช่คนดีอะไรนัก แต่ก็ไม่เคยทำตัวเลวจนมีใครสักคนโกรธเกลียดอย่างชัดเจนแบบนี้มาก่อน ยิ่งเป็นความผิดที่แก้ตัวไม่ได้สักคำด้วยแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกแย่เมื่อต้องมาเจอคุณธนีเก่าอย่างไม่คาดฝัน

"ตกลงว่าเขามาเป็นทีมงานกองนี้ได้อย่างไรครับ"

"ได้ยินว่าเขามาสตูดเพื่อเก็บนอะไรสักอย่าง ก็เลยรับทำงานนี้ไว้เพื่อจะได้ประหยัดค่าเดินทางกับค่าที่พัก พี่สาวเขาเป็นโปรดิวเซอร์รายการ"

"จริงดิ! ผมก็มาเก็บนเหมือนกัน"

"สายโอที่อย่างนายเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วย?" รัฐชนร์วิษณุทำท่าประหลาดใจ "นายดูไม่เหมือนพวกชอบทางไสยศาสตร์เลยนะ ถ้าลักษณะอย่างแพรภักทีก็น่าไปอย่าง"

"พี่รินนี่เข้าใจยอคิดแล้วนะครับนี่ ใครๆ เขาก็ต้องการที่พึ่งทางใจกันทั้งนั้นแหละ ผมพึ่งไสยศาสตร์บ้างเป็นครั้งคราวเพื่อความอุ่นใจ"

"แล้วนายไปบนอะไรไว้"

"เรื่องงานนะครับ"

"แปลว่าเดี๋ยวนี้นายจริงจังกับการทำงานจนถึงขั้นขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์"

แล้วเหอเนี่ย" รัฐชนร์วิชัยมองอีกฝ่ายยิ้มๆ ด้วยสายตาชื่นชมยินดีในฐานะพี่ชายคนหนึ่ง

"ก็ไม่ว่าขนาดนั้นหรอกครับ ผมแค่ขอพรให้โปรเจกต์หนังเรื่องใหม่ ของออฟฟิศหานายทุนได้ไวๆ เพราะซีก็เลยทำแต่พวกงานโฆษณาหรือเป็นเอเจนซี่ให้สตูดิโอต่างประเทศแล้ว มันน่าเบื่อ แล้วพอตอนนี้นักขอ มันเกิดสัมฤทธิ์ผลขึ้นมากี่เลยต้องรีบกลับมาเก็บ"

"แล้วนี่จะไม่เข้าไปทักทายแพรวภัทรจริงเหอ"

"อื้อย้ย ไม่เอาหรอกครับ พี่ไม่เห็นสายตาก็เขามองผมเมื่อกี้นี่รีใจ เขายังเกลียดผมเข้าไปอยู่เลย เท่าที่รู้คือปกติพี่แพรวเขาเป็นคนใจดีมาก แต่อย่าให้ได้เกลียดใครเข้าก็แล้วกัน ถ้าเราโดนเขาเกลียดแล้วต่อให้บังเอิญไปนอนซุกใกล้ตายอยู่หน้าบ้านเขาแล้วในบ้านมีหมอนั่งกินข้าวอยู่สิบคน... เขาก็จะไม่ช่วยเรียกหม้อออกมาดูอาการเราเลยสักคน"

"เป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนั้นเลย!?"

"ก็ไม่เชิงนะครับ แค่ว่า...พอเกลียดแล้วเขาจะไม่ยอมยุ่งด้วยเท่านั้น ตอนแรกเขาดีกับผมมาก คอยกันถูกคอทุกเรื่อง ทำงานให้ก็แทบไม่เอากำไร คิดแล้วก็เสียต๋ายมิตรภาพดีๆ ของเราเหมือนกัน แต่ผมก็ผิดจริงๆ ที่เอาแต่เฉยแล้วมองเพื่อนทำร้ายเขาโดยไม่ห้าม เขาคงเสียความรู้สึกจริงๆ ถึงได้โกรธผมมากกว่าไอ้เพื่อนคนนั้น"

รัฐชนร์วิชัยมองตามสายตาทิศไปหาที่แพรวภัทรเงิบๆ อีกครั้ง

"แต่ถ้าผมอยากให้เขาอวยกโทษให้จริงๆ ละก็ ผมอาจจะต้องหาอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาพอใจสุดๆ ไปแล..."

บทที่ 3

ฉันทน์หรือคือซาแซง*

การพบอิชฎาที่นี้ทำให้แพรภัทรตกใจพอสมควร ซึ่งดูเหมือนว่าอีกฝ่ายเองก็ตกใจเช่นกันที่เห็นเธอ เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าอีกฝ่ายเป็นลูกพี่ลูกน้องกับรัชชน์วิชญ์ ทั้งคู่ไม่มีอะไรคล้ายคลึงกันเลยไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตา สีผิว บุคลิก การแต่งกาย ไลฟ์สไตล์ หรืออะไรก็ตาม แต่อิชฎาจะทำตัวติดดินและมีภาพลักษณ์ภายนอกที่ไม่บ่งบอกเลยว่าเป็นคุณหนูลูกเศรษฐี แต่เธอก็พอจะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนมีฐานะและค่อนข้างมีระดับ ทว่าก็นึกไม่ถึงอยู่ดีว่าจะเป็นญาติสนิทของคนอย่างรัชชน์วิชญ์ได้

ในสายตาของแพรภัทร อิชฎาเป็นผู้ชายที่มีบุคลิกเซอร์จ ตรงๆ ง่าย ๆ และดูสบายๆ อย่างแท้จริงในทุกแง่มุม ในขณะที่รัชชน์วิชญ์...แม้จะเป็นคนที่มีภาพลักษณ์ติดดินอย่างน่าประทับใจ อัยยาศัยดี จิตใจดี ไม่เรื่องมาก และดูเหมือนจะง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่ต่างกัน แต่เอาเข้าจริงกลับเป็นคนถือตัว ซับซ้อ และไม่ใช่คนที่เข้าถึงง่ายเลย รัชชน์วิชญ์แค่รู้จักคิด ฉลาด วางตัวเก่ง อยู่เป็น และมีมารยาทมากเท่านั้น

* ซาแซง หมายถึงแฟนลับที่คอยตามรู้ล้าความเป็นส่วนตัวของศิลปิน เพราะอยากใกล้ชิดและรู้เรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับศิลปิน

อันที่จริงแล้วมันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่อิษฏากับรัษฎชนรวิญจะเป็นลูกพี่ลูกน้องที่ดูแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจนเธอไม่เคยค้นพบความเชื่อมโยงใดๆ ระหว่างพวกเขามาก่อน เพราะแม้แต่คนเป็นฝาแฝดกันก็ยังมีสิ่งที่แตกต่างกันมากมายอย่างเห็นได้ชัดอยู่นับไม่ถ้วน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแพรวภัทรจะพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับอิษฏาเป็นอย่างดีทุกฝีก้าวแล้ว แต่สุดท้ายก็หลบไม่พ้นจนได้ ถึงใจจริงเธอจะอยากสะบัดหน้าเดินหนีไปจากตรงนั้นทันทีที่เจอเขา แต่ก็จำต้องฝืนใจรักษามารยาท...

"เจอหน้าผมก่อนอาหารเช้าแบบนี้พี่จะกินอะไรลงไหมครับ"

แพรวภัทรยิ้มแฉ่งๆ กับคำทักทายดังกล่าวโดยไม่พูดอะไร เธอเคยชินชอบอิษฏาอยู่ไม่น้อย เพราะถูกอัยยาศัยเขาเป็นอันมาก นับว่าเขาเป็นคนที่คุณภาพเดียวกับเธอ ชอบอะไรเหมือนๆ กัน แต่ตอนนี้ไม่อยากจะมองหน้าเขาเลยจริงๆ

"นี่รู้จักกันด้วยเหรอ" อรณิถามอย่างแปลกใจขณะเดินไปห้องอาหารพร้อมกันกับแพรวภัทรและอิษฏา

"ผมเคยเป็นลูกค้าพี่แพรว แต่ไม่ได้เจอกันมาเป็นปี สงสัยจำกันไม่ได้แล้ว"

"ยายแพรวความจำดีจะตาย ยิ่งหนุ่มหล่อไฮโซแบบอิษฏคงไม่มีใครลืมง่าย ๆ หรือก ไช้ไหมแพรว"

"เดี๋ยวนะครับ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด ถึงผมจะเป็นญาติสนิทพี่ริน แต่ก็ไม่ได้ไฮโซระดับเดียวกับเขาหรอกนะครับ ที่รวยจริงๆ คือเป็นผัว 'ถิรยุทธ์' ตระกูลทางคุณปู่พี่รินเขา"

"ถ่อมตัวไปได้ ผัวคุณแม่นี่ก็ไม่ธรรมดาเหมือนกัน พี่พอจะรู้ข้อมูลครอบครัวพวกเธออยู่บ้างเหมือนกันนะ" อรณิบอกยิ้มๆ "แล้วนี่รินยังไม่ตื่นเหรอ"

"ตื่นแล้วครับ ไปเดินเล่นแต่เช้าแล้ว เขารีบหนีไปก่อนเพราะกลัวออกมา
จะเอ๋กับพี่แพร์เข้า..."

"อะไรนะ!" แพร์ภักทรที่เจียบมาตลอดได้ยินดังนั้นแล้วถึงกับอุทาน
ออกมา

"ก็พี่รินเขาจะแวงว่าพี่แพร์เป็นแฟนคลับโรคจิตคนหนึ่งที่คอยส่งข้อความ
ป่วนเขามาได้สักพักแล้ว เขาไม่ยอมมีปัญหาเลยพยายามเลี่ยง"

"ใครเป็นแฟนคลับโรคจิตนะ พี่เนี่ยหรือ!"

การถามด้วยอาการเหมือนจะล้อล้าคำพูดออกมาอย่างตื้นตลกใจจนตา
แทบถลนของแพร์ภักทร ทำให้อิษฏาต้องหัวเราะขำ อย่างน้อยการที่เขา
ลงทุนขายพี่ชายก็ทำให้เธอยอมคุยกับเขามากขึ้น...

"ผมบอกเขาแล้วว่าเรื่องนี้ต้องเป็นไปไม่ได้แน่ ถ้าสงสัยก็ให้มาถาม
พี่แพร์ตรงๆ ไปเลย แต่ดูเหมือนพี่รินเขาจะบักใจเชื่อจนหลงไปแล้ว
ก็เลยไม่ยอมมาคุยเรื่องนี้กับพี่แพร์ให้เข้าใจ"

"แล้วอะไรทำให้มันคิดว่าแพร์เป็นแฟนคลับโรคจิต" นอกจากจะพิศวง
งงงวยแล้ว อรณียังรู้สึกซ้ำอย่างมากกับเรื่องนี้

"เพราะคนที่ส่งข้อความหาเขาใช้ชื่อแอดที่มันพ้องกับชื่อพี่แพร์นะครับ
แล้วรูปที่แฟนคลับคนนั้นส่งมาให้พี่รินก็มีแต่ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวที่มัน
คล้ายกันกับของที่พี่แพร์ใช้อยู่ตอนนี้ทั้งนั้น ยิ่งการที่พี่แพร์ได้เข้ามาทำงาน
ในทริปนี้อย่างค่อนข้างผิดธรรมชาติ ก็ยิ่งทำให้พี่รินฟันธงว่าต้องใช่แน่ๆ"

"บ้าไปแล้ว ทำไมมีหลักฐานแค่นั้นแล้วด่วนสรุปแบบนี้ละ ไม่สมกับ
เป็นรันเลย อย่างน้อยก็น่าจะมาคุยกับพี่ก่อนสิ" อรณีพูดด้วยสีหน้าครึ่งยิ้ม
ครึ่งบึ้งอย่างเหลือเชื่อแกมอ่อนใจ ไม่รู้จะหัวเราะเพราะขำหรือร้องไห้เพราะ
สงสารแพร์ภักทรดี "มิน่า ยายแพร์ถึงได้รู้สึกเหมือนรันเกลียดอะไรเขาอยู่
แต่ไครมันจะไปคาดคิดว่าตัวเองโดนตราหน้าว่าเป็นแฟนคลับโรคจิตที่เนียน
เข้ามาเป็นทีมงานกองถ่ายได้"

แพรวภัทรฟังแล้วช็อกจนมึน หน้าเธอชาตึกไปหมด รู้สึกโกรธจน
ชนลุกชนพองและร้อนนุบวบไปทั้งตัว ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่รัฐชนร์วิชญ์
ทำให้เธอรู้สึกจนสนทนแทบตลอดสามวันที่ผ่านมาพลันปรากฏขึ้นในหัว
เหมือนเป็นเหตุการณ์ที่มาช่วยตอกย้ำความจริงที่ว่ารัฐชนร์วิชญ์ซึ่งซัง
รังเกียจเพราะคิดว่าเธอเป็นแฟนคลับโรคจิตที่ตามระรานชีวิตส่วนตัวของ
นักแสดงอย่างเขา คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเขาจะมองเธอในแง่เลวร้ายได้ถึง
เพียงนั้น จากตอนแรกที่เห็นหน้าอิชฎาแล้วรู้สึกหงุดหงิดแทบเป็นแทบตาย
แต่ตอนนี้อารมณ์รุนแรงทั้งหมดของเธอได้ถูกโยนไปทางรัฐชนร์วิชญ์
จนหมดสิ้น

แต่ต้องนับว่ารัฐชนร์วิชญ์โชคดีมากที่โดยปกติแล้วแพรวภัทรเป็นคนที่ไม่
สามารถจัดการกับอารมณ์ของตัวเองได้ค่อนข้างดี แม้ในยามที่โกรธจัด
จนอยากจะทำคู่อริให้ตายคามือ เธอก็ยังสามารถแยกแยะได้ระหว่าง
ความรู้สึกกับการแสดงออก เธอรู้ว่าหากปล่อยให้ตัวเองระบายอารมณ์
ออกมาตอนที่ความรู้สึกกำลังพลุ่งพล่านขนาดนี้ มันจะก่อให้เกิดผลเสีย
ต่อทุกฝ่ายมากกว่าผลดี ดังนั้นตอนนี้เธอจึงเลือกที่จะอดทนและเก็บกลิ่นโทสะ
เอาไว้อย่างสุดความสามารถ

เนื่องจากแพรวภัทรยืนยันกับอิชฎาและอรณีว่าตอนนี้เธอยังไม่ต้องการ
รีบทำความเข้าใจกับรัฐชนร์วิชญ์เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเข้าใจผิด เพราะ
ไม่คิดว่าเขาจะยอมเชื่อเธอง่ายๆ แล้วมันอาจจะยิ่งทำให้ปัญหาเล็กๆ นี้นี้
บานปลายไปกันใหญ่จนเธอต้องกลายเป็นแฟนคลับโรคจิตในสายตาคน
ทั้งกองถ่ายไปเลย เพราะไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร พอเรื่องนี้ถูกเปิดเผย
...ทุกคนก็คงเลือกที่จะเชื่อคนอย่างรัฐชนร์วิชญ์มากกว่าคนอย่างเธอ ดังนั้น
หญิงสาวจึงยินดีจะถูกรัฐชนร์วิชญ์เข้าใจผิดต่อไปแค่คนเดียว ดีกว่าถูกคนอื่น
เข้าใจผิดไปด้วย เธอเชื่อว่าในวันที่แฟนคลับโรคจิตตัวจริงปรากฏตัวขึ้น

ความจริงทั้งหมดก็คงกระจ่างขึ้นมาเอง

แม้แพรวภัทรจะยืนยันแบบนั้น แต่อิษฏาก็กังวลที่จะเอาเรื่องนี้ไปบอกกับรัษฎนรวิชญ์อยู่ดี เขาพูดขึ้นมาตอนที่เขากับรัษฎนรวิชญ์กำลังเก็บกระเป๋าของตัวเองอยู่ในห้องพักก่อนจะออกไปเช็กเอาท์ อิษฏายังจะพักอยู่ที่นั่นต่อแต่ต้องย้ายห้อง ส่วนรัษฎนรวิชญ์จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ พร้อมทีมงานในวันนี้เลย

แล้วทันทีที่รัษฎนรวิชญ์รู้ว่าอิษฏาพูดเรื่องทั้งหมดให้แพรวภัทรฟังเรียบร้อยแล้ว เขาก็ตกใจและโกรธจะเป็นจะตาย

"นายไปบอกเขาทำไม ถึงฉันไม่ได้ห้ามแต่นายก็ต้องรู้ว่าไม่ควรพูด!"

"ผมรู้ครับว่าพี่รันคงไม่อยากให้บอกพี่แพรว แต่ว่ามันไม่ยุติธรรมเลยนะครับที่เราไปสงสัยเขาแบบนั้นโดยที่เขาไม่รู้ตัวและไม่มีสิทธิ์อธิบาย"

"แล้วปกตินายรักความยุติธรรมขนาดนั้นเลยเหรอ!?"

"..."

"นายจงใจใช้เรื่องนี้เบี่ยงเบนความรู้สึกเขามากกว่า เพราะไม่งั้นเขาก็คงไม่ยอมกลับมาคุยด้วยง่ายๆ แล้วก็คงเกลียดชังหน้านายตลอดไป นายแค่ฉวยโอกาสใช้เรื่องนี้บังหน้าเพื่อหาประโยชน์ให้ตัวเอง เพราะนายอยากคืนดีกับเขา"

อิษฏาอ้าปากค้าง ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างแกล้งแหยงเมื่อโดนอีกฝ่ายรู้ทัน หากก็มิได้รู้สึกผิดแต่อย่างใด เพราะเขาไม่เห็นวาระรัษฎนรวิชญ์จะเสียหายอะไรสักเท่าไรจากเรื่องดังกล่าว

"โอ้ โดนจับได้ซะแล้ว"

"นายทำลงไปได้อย่างไร ไม่อยากจะเชื่อเลย!"

"พี่รันอย่าเพิ่งหัวเสียสิครับ พี่รันไม่ได้รับผลกระทบอะไรสักหน่อยที่ผมตัดสินใจบอกให้พี่แพรวรู้ตัวก็เพื่อที่ว่าเขาจะได้ไม่เผลอทำอะไรให้พี่รันยิ่งระแวงไปกันใหญ่ เพราะผมไม่เชื่อเลยจริงๆ ว่าเขาจะเป็น 'Pearlypare'

ของพีร์นได้ ถึงจะไม่ได้รู้จักกันดี แต่เท่าที่รู้คือยังงี้ก็ต้องไม่ใช่แน่"

"แบบนี้ฉันจะออกไปเจอหน้าเขายังไง แล้วถ้าเกิดเอาเข้าจริงฉันเข้าใจถูก ส่วนนายโดนเขาหลอก เพราะเขาเป็นแฟนคลับจิตไม่ปกติคนนั้นจริงๆ ป่านนี้เขาไม่เอามีตมายีนรอสียบฉันแล้วเหวอ แต่ถ้าฉันเข้าใจผิดจริงๆ เขาก็คงจะรอเอาเรื่องอยู่แน่ๆ นายทำให้ฉันต้องยุ่งยาก!"

ถึงรัชชนวิชัยจะเชื่อว่าแพร์ทอร์คือ 'Pearlypare' แต่ในความเป็นจริงแล้วหลักฐานมันก็ยังไม่ชัดเจนจนสามารถฟันธงได้อยู่ดี ดังนั้นถ้าหากจริงๆ แล้วเป็นเรื่องเข้าใจผิด เขาก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะขอโทษแพร์ทอร์อย่างไรดี ตอนแรกเขาไม่ได้คิดเรื่องนี้ไว้เพราะคาดไม่ถึงว่าเธอจะมาล่วงรู้ความระแวงสงสัยภายในใจของเขา แต่ตอนนี้อิစ္ฐาทำเสียเรื่องจนพังหมดแล้ว

รัชชนวิชัยไม่ใช่ศิลปินดาราระดับซูเปอร์สตาร์ที่มีกลุ่มแฟนคลับเป็นพวกคลั่งไคล้จนขาดสติ และไม่มีแฟนคลับประเภทซาแซง เขาจึงไม่ค่อยรู้วิธีรับมือสักเท่าไร เท่าที่เคยเห็นจากข่าวมักจะมีแต่ศิลปินต่างประเทศที่เคยเผชิญกับสถานการณ์เหล่านี้ จะว่าไปแล้วเรื่องพวกนี้ก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เขานึกขาดจนไม่ต้องการเป็นที่นิยมอย่างสูงจนต้องสูญเสียความเป็นส่วนตัวในระดับนั้น

"พีร์นไม่ต้องกังวลหรอกครับ พี่แพรขาบอกแล้วว่าต่อจากนี้เขาจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พีร์นก็แค่ทำไม่รู้ไม่ชี้ไปละกัน แล้วก็ไม่ต้องกลัวจะลำบากใจที่ต้องเดินทางกลับพร้อมกับเขาแล้วด้วย เพราะสรุปว่าเขาขอเลื่อนไฟลต์กลับพรุ่งนี้แทน วันนี้เขาจะไม่ออกจากห้องพักจนกว่าพีร์นจะออกจากโรงแรมไปแล้ว"

"เขาเลื่อนกลับพร้อมนายเหวอ"

"ผมยังไม่ได้จองตั๋วขากลับเลย แต่ตอนนี้คิดว่าน่าจะกลับพร้อมเขา"

"ตกลงว่านายชอบเขาใช่ไหม เลยต้องทำถึงขนาดนี้ ใช้พี่เป็น

เครื่องมือ" รัฐชนร์วิชญ์กล่าวหาเสียงแข็ง

"เปล่าครับ ผมไม่ได้ชอบเขา ไช้สเป็กซะที่ไหน ผู้หญิงที่ผมชอบต้องผิวเข้มตากมผมสั้นโอบเนี้ยว สูงยาวเข่าดีมีลักยิ้มสองข้าง อย่างพี่แพรนะเธอ... ตรงกันข้ามทุกอย่าง" อิชฎาออกตัวยิ้มๆ "ผมแค่อยากจะหาทางคืนดีให้จบๆ ไป เพราะผมไม่อยากโดนเขาเกลียดจนรู้สึกคาใจไปตลอดชีวิต"

"สรุปว่าก็ฉวยโอกาสใช้นั้นเป็นเครื่องมือจริงๆ!"

"ขอโทษด้วยนะครับ" อิชฎาหัวเราะเจื่อนๆ "แต่ผมเห็นว่าทำแบบนี้พี่รณเองก็ไม่ได้เสียหายอะไร แล้วจริงๆ ถ้ามีโอกาสได้คุยได้ถามกันตรงๆ ไปเลยพี่รณก็จะได้สบายใจด้วยว่าพี่แพรใช่หรือไม่ใช่แฟนคลับต้องสงสัยรายนั้น ทั้งให้กังขาไปเรื่อยๆ แบบนี้ก็จะมีแต่จะหวาดระแวงกันแล้วไม่มีอะไรดีขึ้น"

รัฐชนร์วิชญ์ฟังแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างหงุดหงิดเพราะไม่รู้จะพูดอะไรต่อ แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้เขาโกรธอิชฎามากจริงๆ หงุดหงิดและรู้สึกแยะชะมัด!

ข่าวรัฐชนร์วิชญ์ถูกคนร้ายซึ่งเป็นแฟนคลับคลั่งรักจุใจมทำร้ายร่างกายที่สนามบินในวันนั้นสร้างความตื่นตระหนกแก่แพรรักษ์เป็นอันมาก รายละเอียดในเนื้อหาข่าวบอกว่าเขาโดนหญิงสาวรายหนึ่งปรี่เข้าถึงตัวเพื่อหวังจะตบหน้า แต่ชายหนุ่มหลบได้ทันจึงไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด ทว่าดูจากการให้สัมภาษณ์แล้วเขาคงเสียขวัญกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่น้อย แม้เหตุการณ์จะไม่ได้รุนแรงและรัฐชนร์วิชญ์เองก็ไม่ได้เจ็บตัว แต่ก็นับว่าเป็นเรื่องน่าตกใจที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายโกลาหลเป็นอย่างมาก

หลังจากไปธุระเพื่อจัดการเรื่องแค้นที่บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์มาเรียบร้อยแล้ว ค่ำวันนั้นแพรรักษ์กับอิชฎาก็กลับมาทานข้าวด้วยกันที่ห้องอาหารของโรงแรม แม้ว่าแท้จริงแล้วความไม่พอใจในตัวอิชฎายังคงหลงเหลืออยู่เต็มเปี่ยม

ในใจเธอ แต่แพรวภัทรก็ยอมฝืนใจญาติกับอีกฝ่าย เพราะอยากคุยกับอิชญา เรื่องรัชชนีรัชญ์

"ผู้หญิงคนนั้นคือเจ้าของแอ็ก 'Pearlypare' จริงๆ ด้วยครับ ทำทาง फिरันไม่ได้อยากเปิดเผยเรื่องนี้เท่าไร แต่ตัวเขาเองออกมายอมรับว่า พยายามส่งข้อความคุยกับ फिरันมาหลายเดือนแล้ว แต่ที่โกรธเพราะหลังๆ फिरันไม่ยอมตอบอะไร เขาก็เลยวางแผนแอบตามมาถึงที่สตูลแล้วไป หลุดบันดาลโทสะที่สนามบินเพราะคิดว่า फिरันเดินผ่านหน้าเขาไปแล้ว ทำเป็นไม่เห็น แต่ไปๆ มาๆ ก็บอกว่าตัวเองวางแผนเข้าถึงตัวเพื่อตอบหน้า फिरันก็เพราะอยากให้ फिरันจำเขาได้ตลอดไป... สรุปแล้วผมว่าเขาน่าจะป่วย"

"แต่เหมือนเขาจะบอกด้วยว่านอกจากส่งข้อความหาคุณรันแล้ว เขายังแชตคุยกับบอทไลน์คุณรันมานานจนเชื่อว่าตัวเองเป็นแฟนกับคุณรันจริงๆ ที่นี้พอไปเจอตัวจริงหลายครั้งเข้า แล้วคุณรันทำเมินเหมือนไม่สนใจ เขาก็เลยน้อยใจจนกลายเป็นความแค้น"

"แต่ดูรวมๆ แล้วเขามีส่วนคล้ายพีแพรวจริงๆ นะครับ มิน่า फिरัน ถึงเข้าใจผิด"

"คล้ายตรงไหนยะ ไม่เหมือนกันเลยสักนิด!" แพรวภัทรชักสีหน้า พร้อมกับขึ้นเสียงทันทีที่ได้ยินดังนั้น

"ผมไม่ได้หมายถึงหน้าตานี้นา หมายถึงรูปร่าง ความสูง สีผิว แล้วก็ การแต่งตัว"

แพรวภัทรหน้าบึ้งอย่างไม่สบอารมณ์ แต่สุดท้ายก็ทำท่าปลงและ ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ "จริงๆ เขาน่าสงสารมากเลยนะ คนรอบตัว อาจจะไม่มีใครสนใจ เขาเลยเป็นได้ถึงขนาดนี้ ไม่งั้นคงมีคนพาไปหาหมอ หรือช่วยพูดกับเขาก่อนเรื่องจะบานปลายจนกลายเป็นข่าว การที่อิชญาบอกว่า พี่มีส่วนคล้ายเขา แล้วพี่ก็ไม่พอใจ...มันก็เหมือนกับพีไปเหยียดเขา นั่นก็... ช่างเถอะ เหมือนก็เหมือน"

"ก็บอกว่าไม่ได้เหมือน แค่อัลลาย เขาสวยกว่าพี่แพร์ตั้งเยอะ"

"..."

"อันนี้ผมพูดถึงข้อเท็จจริงนะ ไม่ได้จะว่า..."

"อื้อย้ยย พอเถอะจ้ะ ไม่ต้องพูดแล้ว!"

อิษฏามองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มขำ "แล้ววันนี้พี่แพร์บนขอพรเรื่องอะไร ไปอีกเหรอ"

"เรื่องงานทำฟิกเกอร์โมเดลของลัคกี้ เซย์ชีส บนว่าขอให้เสร็จทัน เดดไลน์ และงานออกมาปังๆ บังๆ"

"จริงดิ! พี่แพร์ได้งานนี้เหรอ"

"อื้อ" แพร์ก็ทราบว่าจะชอบสร้างสรรค์ผลงานตามใจตัวเองเป็นส่วนใหญ่ แต่เธอก็ไม่ใช่ศิลปินที่ไม่แยแสตลาดเลย เพราะนอกจากการทำงานตาม อารมณ์แล้ว เธอก็ให้ความสนใจเรื่องยอดขายและการประสบความสำเร็จ ของผลงานด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นผลงานชิ้นไหนก็ตาม

"เจ้เวอร์ ผมเป็นแฟนคลับน้องลัคกี้ล่ะ"

"ค่ายเขาจะเปิดให้จองเร็วๆ นี้แหละ"

"ผมก็มีงานหนึ่งอยากให้พี่ช่วยทำ วางเมื่อไหร่บอกผมด้วยนะ"

"นี่แปลว่าจบจากทริปนี้เราจะกลับมาคุยกันเหมือนเดิมเหรอ"

"อ้าว นี่เราก็คูยกันปกติแล้วนี่ ยังไม่หายโกรธผมอีกเหรอ"

"ยัง"

"อะไรกัน เจ้าคิดเจ้าแค้นซะมด ผมขอโทษตั้งหลายครั้งแล้วแท้ๆ"

"เธอก็คิดว่าพอพี่หันไปโกรธคุณรันแทนแล้ว จะลืมเรื่องของเธอตอนนั้นไปได้หมดเกลี้ยงเลยจ้ะเหรอ"

"จริงๆ ผมก็ไม่ได้ทำอะไรพีชะหน่อย คนผิดคือไอ้เบสต์ต่างหาก" อิษฏาเสียงอ่อย

"เธอนั่นแหละที่ผิดตรงที่ไม่ยอมทำอะไรเลย มันใจดำมากเลยนะ"

ที่เอาแต่ยื่นมองคนบริสุทธิ์ถูกทำร้ายโดยไม่คิดจะช่วยเหลือ เธอเฝ้ามองเหยื่อนำเวทนาที่ไม่ได้ทำอะไรผิดโดนคนร้ายฆ่าตายอย่างเลือดเย็น รู้ทั้งรู้แท้ๆ ว่านั่นมันเป็นรักครั้งแรกของฉัน!"

พอโดนตอกย้ำอิชฎีก็น้ำเสียวยิ่งกว่าเก่า "ผมขอโทษครับ แต่พี่รู้ใช่ไหมว่าหลังจากนั้นผมก็รู้สึกผิดมากจริงๆ"

แพรวทาบปากแล้วเมินหน้าไปมองแก้วเครื่องดื่ม ค่ำขึ้นมาจิบเบาๆ "ช่างเถอะ อย่าไปพูดถึงอีกเลย มันเสียบรรยากาศ"

"ผมว่าป่านนี้พี่นักรู้สึกผิดต่อพี่แพรวอยู่เหมือนกัน..."

คนฟังบ่นปากหนักกว่าเดิม แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

"แต่เหตุการณ์นี้คงทำให้คุณป้าต้องหาบอดีการ์ตมาประกบพี่นัแน่ๆ ไม่ก็คงถูกบังคับให้ออกจากวงการไปเลย"

"เวอร์ แคโดนผู้หญิงตัวแค่นั้นปรีเข้าไปจะตบหน้าในสนามบิเนี่ยนะ"

"เป็นเพราะพี่ไม่เคยเจอป้าๆ ของพี่นัเลยนึกไม่ออก แกทั้งรักทั้งหวงทั้งห่วง ไม่เคยยอมให้มีอะไรมาทำร้ายพี่นัได้แม้แต่ปลายก้อย แกทำพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้วถ้าตายไปสมบัติที่มีจะยกให้พี่นัทั้งหมดเพียงคนเดียว เพราะกลัวว่าหลานๆ คนอื่นจะมาแบ่งเอาไป"

"โหห... ไม่กลัวโดนใครเขาลำเอียงเลยเธอ"

"น่าจะไม่วุ่นวายสักนิด คุณป้าทั้งสองแกไม่เคยคิดถึงใครเลยนอกจากพี่นั"

"ฟังแล้วเริ่มจะอยากเห็นเจ้าสาวของคุณนัขึ้นมาแล้วสิ ผู้หญิงแบบไหนที่จะผ่านด่านไปลงเอยกับคุณนัได้นะ" แพรวทาบพึมพำอย่างให้ความสนใจจริงๆ

"จริงๆ มันก็อาจจะไม่ยากเย็นเท่าไรหรอกครับ เพราะถึงจะโหดขนาดไหนแต่เอาเข้าจริงคุณป้าแกก็ยอมพี่นัหมดทุกอย่าง ถ้าเป็นคน พี่นัรักจริงๆ เขาคงอดอดอจนคุณป้ายอมรับได้เองในที่สุด อาจจะ

ยากหน่อย...แต่ก็เชื่อว่าเป็นไปได้"

แพรวภัทรฟังแล้วอดทึ่งไม่ได้ ถึงเธอจะไม่ชอบปรัชญ์หรียญ แต่ก็รู้สึ่วว่าชีวิตส่วนตัวของเขาน่าสนใจไม่น้อย "จะว่าไปแล้ว ชีวิตจริงคุณรณนี่สนุกกว่าละครที่เขาเล่นอีกนะ มิน่าถึงได้มีแฟนคลับคลั่งไคล้หลงใหลถึงขั้นเป็นซาแซง..."

บทที่ 4 ลูกค้าผู้นำเลิฟ

ทันทีที่รู้ว่าหนึ่งในทีมงานที่มาร่วมประชุมโปรเจกต์คอนเสิร์ตของค่ายเพลงแห่งหนึ่งในวันนี้มีนัดคุยธุระกับแพรภัทรในช่วงเย็น รัฐชนร์วิชัย ซึ่งมีโอกาสเข้าร่วมประชุมในฐานะแขกรับเชิญรายหนึ่งของคอนเสิร์ตดังกล่าว ด้วยจึงหาทางพาตัวเองแทรกเข้าไปในตารางนัดหมายของแพรภัทรทันที โดยใช้ข้ออ้างที่ว่าเขาเองก็กำลังมองหาสตูดิโอทำฟิสิกเกอร์โมเดลสุนัขตัวโปรดของครอบครัวอยู่พอดี เพื่อจะมอบให้เป็นของขวัญสำหรับคุณป้า...

"ดูเหมือนคุณรันเพิ่งไปทำงานกับฟิอร์มาไม่ใช่หรือครับ ฟิอร์ไม่ได้แนะนำสตูดิโอของแพรให้หรอก เพราะโปรเจกต์นี้ของลัคกี้ เซย์ชีสฟิอร์ก็เป็นคนแนะนำแพรให้กับทางค่ายเรา" ชัชวาลถามขึ้นมาระหว่างเดินทางไปพบแพรภัทรด้วยกัน อยู่ๆ รัฐชนร์วิชัยก็ขอติดรถเขามาด้วย โดยทิ้งให้ผู้จัดการส่วนตัวโมโหตามหลังกับการตัดสินใจอย่างกะทันหันโดยไม่สนใจเสียงคัดค้าน

"ตอนเจอฟิอร์ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ให้ฟังเลยครับ"

"จริงๆ งานของลัคกี้เราบริฟกันเสร็จหมดแล้ว แพรเองก็บอกว่าไม่ต้องเข้าไปเจอเขาอีกก็ได้ เพราะคุยกันผ่านโทรศัพท์กับแชตสะดวกกว่า"

แต่โปรเจกต์นี้ทางค่ายจุกจิกมาก ผมเลยกลัวพลาด เวลาที่ค่อนข้างน้อยแล้วจริงๆ แพรเองก็ยังไม่เคยรับงานใหญ่ๆ แต่ที่ทางเราเลือกเขาเป็นเพราะเห็นฝีมือแล้ว และราคาก็ค่อนข้างถูกกว่าที่อื่น อะไรที่ช่วยลดต้นทุนได้ค่ายเขาก็โอเคหมดแหละครับ ยิ่งบริษัทใหญ่ที่เขี้ยวเค็มขนาดนี้ ได้ลดแค่บาทสองบาทเขาก็เอา"

โฮมออฟฟิศของแพรภัทรเป็นสำนักงานกึ่งที่พักภายในหมู่บ้านจัดสรรย่านชานเมืองแห่งหนึ่ง บรรยากาศค่อนข้างร่มรื่นและเงียบสงบ ชัชวาลจอดรถไว้ริมรั้วแล้วลงไปกดกริ่ง แม่ประตูรั้วจะถูกเปิดทิ้งไว้แต่ประตูบ้านกรรกรจะก้านในถูกปิดเอาไว้อย่างมิดชิด

เสียงปลดล็อกด้วยระบบดิจิตอลดังขึ้นก่อนที่ประตูบ้านจะถูกผลักออกมา แพรภัทรที่มาเปิดประตูมีอาการชะงักกึกด้วยความตกใจอย่างชัดเจนเมื่อเห็นว่าไม่มีใครมากับชัชวาลด้วย

"คุณรันเขาสนใจอยากให้แพรช่วยทำงานชิ้นหนึ่ง เลยขอมากับพี่ด้วย" ชัชวาลบอก

แพรภัทรยิ้มแฉ่ง พลังพยักหน้ารับอย่างไม่ยินดีในร้าย ระหว่างที่เธอพูดคุยกับชัชวาลนั้น รัฐชนร์วิชญ์ก็นั่งฟังอยู่ด้วยเงิบๆ เขาไม่ได้พยายามแทรกหรือขัดจังหวะการสนทนาแต่อย่างใด จนกระทั่งชัชวาลเสร็จธุระและขอตัวกลับ เขาถึงได้พูดออกมาในที่สุด

"พี่ชักกลับไปก่อนเลยนะครับ ผมจะคุยธุระตัวเองให้เรียบร้อยวันนี้เลยเสร็จแล้วเดี๋ยวผมเรียกรถกลับเอง"

"จะดีเหรอ อาทิตย์ก่อนเพิ่งมีแฟนคลับตามทำร้าย เมื่อกี้พี่เจนนึกำชับว่าพี่ต้องพาคุณรันไปส่งให้เรียบร้อยหลังเสร็จธุระ เพราะเขาเป็นห่วงความปลอดภัย"

คำพูดของชัชวาลทำให้รัฐชนร์วิชญ์ต้องเหลียวมองไปทางแพรภัทรทันที หน้าตาเธอดูมินต์อย่างเห็นได้ชัด คงไม่โง่เพราะนึกถึงเรื่องที่เขาเคย

เข้าใจผิดเธอขึ้นมาอีกเป็นแน่

"พี่เจนนะกังวลเกินไป ตอนนี้ไม่มีปัญหาอะไรแล้วละครับ"

"คุณรันกลับเองได้แน่นะ ไม่ใช่ว่าพี่เจนน่ะรู้แล้วมาโววายกับพี่ทีหลังว่า
พาคุณรันมาทั้งไว้แล้วไม่พากลับด้วย"

"ไม่หอรอกครับ พุดเหมือนผมเป็นเด็กไปได้" รัชชน์วิชัยว่าพลาง
หัวเราะขำ

"งั้นพี่ก็กลับก่อนเลยละกันนะ พอดีมีงานต่อด้วย"

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเมื่อครั้ง แพรภทรวงทำทีอย่างเป็นปกติ
พุดคุยยิ้มหวานกับชัชวาลอย่างมีมารยาท แต่ว่าทันทีที่คล้อยหลังอีกฝ่าย
แล้ว เธอก็หันมามองรัชชน์วิชัยด้วยสายตาไม่เป็นมิตรอย่างเปิดเผย

"คุณต้องการอะไร"

รัชชน์วิชัยสะอึกเบาๆ เพราะไม่คิดว่าเธอจะกล้าถามตรงๆ อย่าง
ไม่รักษาน้ำใจเขาได้ขนาดนี้ ถึงจะโกรธเขาแค่ไหน แต่แพรภทริกก็ไม่ได้
มีบุคลิกก้าวร้าวรุนแรงและดูไม่ใช่คนใจร้ายเลยสักนิด ที่สำคัญก่อนที่จะ
มีเรื่องจนเกลียดชังหน้าเขา เธอดูยิ้มง่าย ใจดี และเป็นมิตรจนน่ารำคาญ
เสียด้วยซ้ำ...

"ถ้าจะมาขอโทษ ไม่ต้องหอรอกละ ฉันลืมไปหมดแล้วละ"

"ผมก็ไม่ได้จะมาขอโทษซะหน่อย"

ไฉยณดิ่งนั้นคนฟังก็ซิกสีหน้าหนักขึ้นทันควัน

"รู้ไหม ตอนคุณเห็นผมมากับพี่ชัชเมื่อกี้ คุณทำหน้าแบบ...ผมนึกว่า
ตัวเองจะโดนเอาเกลียดสาตชะแล้ว"

"ตกลงคุณทำอะไร" เธอถามอย่างไม่คิดจะเสียเวลาคุยไร้สาระกับเขา

"ก็อย่างที่พี่ชัชบอกเมื่อกี้นั้นแหละ คือผมมีงานอยากให้คุณช่วยทำให้
ชิ้นหนึ่ง"

"ฉันไม่ว่างทำให้หอรอกละ ตอนนี้งานไว้นักคิดเต็มไปทั้งปีหน้า"

"แค่ปีหน้าเอง...ผมรอไหว หรือถ้าคุณสามารถลัดคิวให้ก่อนได้ผมก็ยินดีจ่ายเพิ่มให้เป็นพิเศษ"

"ฉันไม่เคยมีนโยบายลัดคิวในการทำงาน ไม่ว่ากรณีใด"

คนฟังทำสีหน้ารับรู้เหมือนเข้าใจดี ทั้งที่ลึกๆ แล้วเขาไม่เชื่อเลยสักนิดว่าคนซึ่งก้อย่างเธอจะไม่ยอมเห็นแก่เงินไม่ว่ากรณีใด... จริงๆ แล้วเขาเองก็อยากมาขอโทษเธอนั่นแหละ แต่ในเมื่อเห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายปิดโอกาสเสียสนิททุกทางขนาดนี้ เขาจึงไม่คิดจะริบร้อนทุ้ซู้พูดถึงเรื่องนั้น ไว้ค่อยบอกทีหลังตอนเธอยอมเปิดใจให้โอกาสแล้วก็ยังไม่วาย ที่แน่ๆ เขาจะไม่ยอมค้างคาใจไปตลอดชีวิตกับการที่ต้องถูกใครสักคนเกลียดจนไม่ยอมรับคำขอโทษ โดยที่ตัวเขาเองเป็นฝ่ายผิดเต็มประตูอย่างเด็ดขาด

"ฉันผมรอคิวก็ได้ แต่อยากคุยแล้วทำสัญญาทิ้งไว้ก่อนได้ไหม"

แพรวภักตร์นวดหน้ามองเขาเหมือนอึดอัดใจที่จะให้คำตอบ

"ผมทำให้คุณลำบากใจรีเปล่า"

"ก็ไม่เชิงหรอก แต่ถ้าคุณพยายามทำแบบนี้เพราะรู้สึกไม่เป็นที่เข้าใจฉันผิด ก็เลิกคิดมากแล้วกลับไปเถอะละ ไม่ต้องมาหาข้ออ้างด้วยการจ้างงานเพื่อไถ่โทษหรืออะไรแบบนี้หรอก เอาเป็นว่าฉันรอให้"

แทนที่ฟังแล้วจะสบายใจ รัฐชนร์วิษณุกลับมีอาการสะอึกซ้ำสองเพราะการพูดตรงๆ ของเธอ แต่ก็ยังกลั่นใจเก็บความรู้สึกได้เป็นอย่างดีดี แม้จะเริ่มคิดในใจว่า... ทำไมแพรวภักตร์ถึงได้ใจแคบและนิสัยไม่ดีแบบนี้ละ!

"ครับ... ถ้าคุณยกโทษให้แล้ว เราก็มาคุยธุระกันเลยดีกว่า"

"คุณรันไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้เลย...จริงๆ นะคะ" แพรวภักตร์ย้ำอีกครั้งอย่างไมยอมปล่อยผ่านง่ายๆ "การที่คุณเพิ่งมารู้ความจริงว่าตัวเองเข้าใจผิดมันก็ไม่ได้ทำให้อะไรระหว่างเราเปลี่ยนแปลง คุณก็อยู่ส่วนคุณ ฉันก็อยู่ส่วนฉัน คุณจึงไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลยนอกจากขอโทษ"

"ผมขอโทษสำหรับเรื่องทั้งหมด" เขากล่าวอย่างจริงจังทันทีที่มีโอกาส

"แต่ตอนนี้ผมยังไม่อยากให้เราอยู่ในส่วนของใครของมัน เพราะผมต้องการให้คุณช่วยทำงานให้ฉันหนึ่งจริงๆ"

"คุณไปจ้างคนอื่นไม่ดีกว่าหรือ ในเมื่อฉันไม่เต็มใจทำให้ ถ้าหากฝืนใจทำไปมันอาจจะออกมาห่วยแตกมากก็ได้"

"รู้แล้วเหรวาผมจะจ้างให้ทำอะไร"

"ก็พอเอาได้ ฉันรับจ้างทำงานได้ไม่ก้อย่างหรอก"

"คืออย่างงั้นะ พอดีผมเพิ่งทราบว่าหลานสาวอายุสิบสามปีที่บ้านชอบคาแร็กเตอร์แกะชุดแบ้งทอของคุณมาก แก่ติดตามภาพวาดกับคอนเทนต์ของคุณในแฟนเพจตลอด ก็เลยคิดว่าถ้าให้คุณเป็นคนทำฟิกเกอร์โมเดลไซบีเรียน ฮัสกี้คู่หนึ่งให้ แก่น่าจะดีใจสุดๆ เพราะพวกมันเป็นหมาตัวโปรดของแก"

คาแร็กเตอร์ 'แกะชุดแบ้งทอ' ที่รัฐชนรวิชัยบอก คือตัวการ์ตูนที่มีชื่อว่า 'Sheep Ebi' หรือ 'แกะกึ่ง' ที่แพรรัทธเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เธอตัดสินใจลาออกจากการหลังจากที่ขายลิขสิทธิ์รูปภาพให้กับร้านอาหารชื่อดังแห่งหนึ่งไปใช้ผลิตแพ็กเกจ รวมถึงภาชนะบรรจุเครื่องดื่มและอาหารประจำร้าน แล้วหลังจากนั้นแกะกึ่งก็เริ่มฮิตติดตลาด ทั้งยังมีชื่อเสียงพอสมควรจนสามารถขายลิขสิทธิ์ให้กับสินค้าอื่นๆ ได้อีกหลายเจ้า

หลังจากรู้ความจริงว่าตัวเองเข้าใจแพรรัทธผิดอย่างแรง เพราะเธอไม่ใช่แฟนคลับโรคจิตที่คอยตามระรานอย่างที่เขาคิด รัฐชนรวิชัยก็เริ่มค้นประวัติและหาข้อมูลเกี่ยวกับแพรรัทธไปเรื่อยๆ จนรู้ว่าเธอเป็นใครทำงานที่ไหน และชอบทำอะไรบ้าง ภาพลักษณ์เท่าที่เขาสัมผัสเธอผ่านทางโซเชียลมีเดียต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติ การทำงาน การใช้ชีวิต และสังคมรอบตัวเธอ มันช่างธรรมดาสามัญ สดใสสวยงามตามอัตภาพเรียบง่ายสบายๆ และมีความสะอาดบริสุทธิ์ไร้ซึ่งมลทินใดๆ จนทำให้เขารู้สึกละอายแก่ใจอย่างลึกซึ้งที่เคยเข้าใจเธอผิดในตอนนั้น...

"ตกลงว่าคุณจะทำของขวัญให้หลานสาวหรือคะ"

"เปล่าครับ ไม่ใช่แค่หลานสาว ผมจะให้คุณป้าด้วย"

คนฟังทำหน้างวยงง แต่ดวงตาใสแจ๋วที่เต็มไปด้วยความพิศวงของ เธอมีความน่าเอ็นดูและน่าชื่นชมอย่างประหลาดในสายตาเขา เขาพบว่า เธอเป็นคนที่ชอบแสดงออกอย่างชัดเจนทางสีหน้าท่าที ซึ่งเขาคิดว่าเธอ อาจจะติดลักษณะนิสัยพวกนี้มาจากการดูการ์ตูนมากเกินไป

"คิดดีกับมิกก็เป็นหมาตัวโปรดของคุณป้าผมเหมือนกัน"

"..."

"ขอโทษนะ นี่ผมทำให้คุณสับสนรีเปล่า"

"ถ้าคุณอยากจ้างให้ฉันทำฟิกเกอร์หมาซูปเป้งทอดตัวหนึ่ง แมว ซูปเป้งทอดตัวหนึ่ง กับหนูซูปเป้งทอดอีกตัวหนึ่ง เพื่อมอบเป็นของขวัญ ให้คุณป้ากับหลานสาวคุณ ก็แปลว่าคุณไม่ได้ทำให้ฉันสับสนเลยสักนิด"

พอโดนเธอแกล้งย้อนมาแบบนี้ รัฐชนร์วิษณุเลยเปลือยหลุดหัวเราะ ออกมาฟรีดหนึ่ง "ขอโทษครับที่ทำให้สับสน แต่ก็ตามที่บอกนั่นแหละ คือผมอยากได้ฟิกเกอร์โมเดลไซบีเรียน ฮัสกี้สองตัว ตัวหนึ่งชื่อคิตตี้ อีกตัวหนึ่งชื่อมิกกี้ ซึ่งมันเป็นสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของทุกคนในบ้านผม เพื่อไปมอบให้เป็นของขวัญสำหรับคุณป้ากับหลานสาวของผม ซึ่งพวกเขา ชอบสะสมฟิกเกอร์โมเดลพวกตุ๊กตาตัวการ์ตูนอะไรพวกนี้มานานแล้ว ตกลงว่าคุณรับงานนี้ละ?"

"แล้วถ้าฉันปฏิเสธละ"

สีหน้ารัฐชนร์วิษณุสลดลงทันที

"คุณไม่ต้องรีบทำหน้าเศร้า ไม่ได้กำลังเล่นละครอยู่นะคะ ฉันไม่อินหรอก"

"คุณนี่ใจร้ายซะมดเลย" เขาว่าเธออย่างชัดเจนที่โดนดักคออย่างแรง แต่ก็หลุดหัวเราะซ้ำๆ ออกมาด้วย "ผมไม่ใช่คนที่ชอบจ้อใคร และไม่เคย ตี้อใครเลยด้วย แต่งานนี้ผมอยากให้คุณเป็นคนทำจริงๆ ดังนั้นถึงคุณ

จะปฏิเสธหรือรำคาญผมแค่ไหน ผมก็จะพยายามขอร้องจนคุณตอบตกลง"

จังหวะนั้นเองโทรศัพท์มือถือของรัชชนรีวิทยุดังขึ้น เป็นสายจากผู้จัดการส่วนตัวของเขา อีกฝ่ายถามว่าอยู่ที่ไหน แล้วจึงบอกให้เขาส่งโลเกชั่นไปให้ เพื่อจะเดินทางมารับด้วยตัวเอง ซึ่งรัชชนรีวิทยุก็ปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย

"คุณจะรอผู้จัดการมารับหรือคะ"

"อ้อ อีกไม่เกินสองชั่วโมงน่าจะมาถึง"

"ทำไมไม่กลับเอง จะมาเสียเวลารอทำไม ฉันเรียกรถให้ก็ได้"

"พี่เจนจะไม่ยอมนะสิ เพราะเขาบอกว่าคุณบ้าไม่ยอมแน่"

"ที่เขาเป็นห่วงกันแบบนี้คงเป็นเพราะเหตุการณ์ที่สนามบินอาทิตย์ก่อนใช่ไหมคะ"

"เปล่า ปกติก็เป็นแบบนี้แหละ"

"อ้าว เหนื่อยคะ แล้วคุณก็ยอมว่านอนสอนง่ายตลอดเลยหรอ"

"เปล่า อยากร่างกายแค่วันนี้วันเดียว"

คนฟังเห็นว่าเล็กน้อย

"แล้วคุณจะมาถามอะไรเยอะเยอะเนี่ย แค่ผมขอยู่ต่อสองชั่วโมงเองเดี๋ยวก็กลับแล้ว ไม่ต้องคิดมากหรอกครับ คุณจะทำงานหรือไปทำอะไรก็ตามสบายเลย" เขาบอกด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนจะผละจากเธอไปเดินชมตู้โชว์ฟิกเกอร์โมเดลตรงผนังห้องด้านหนึ่งเงียบๆ โดยไม่สนใจเธออีก

ตามความเป็นจริงแล้ว จนกระทั่งถึงตอนนี้แพรวทาก็ยังไม่หายโมโห รัชชนรีวิทยุเรื่องที่เขาคะหาว่าเธอเป็นแฟนคลับโรคจิต เพราะเรื่องมันเพิ่งผ่านมาได้ไม่นาน แต่เธอก็ไม่ได้โกรธเคืองจนถึงขั้นเกลียดชังหน้าเขาอย่างลึกซึ้ง เพียงแต่เวลาเห็นหน้าเขาแล้วก็อดหงุดหงิดไม่ได้ เนื่องจากมันทำให้นึกถึงความรู้สึกตอนที่รู้ว่าเขารังเกียจเกลียดฉันท์เธอในเวลานั้นขึ้นมา

เธออาจจะไม่ได้มีความคิดอยากแก้แค้นเอาคืนอะไรเขา ก็แค่ยังรู้สึกไม่ดี จนไม่อยากจะวุ่นวายด้วยเฉยๆ

รัญชนร์วิชญ์นับเป็นผู้ชายที่ค่อนข้างสมบูรณ์แบบคนหนึ่งจริงๆ แล้วแทบจะไม่มีอะไรเลยในตัวเขาที่เธอขัดใจ เธอก็ชื่นชอบเขาแบบเดียวกับผู้หญิงหลายๆ คนนั่นแหละ ยิ่งถ้าหากไม่เคยเกิดกรณีการเข้าใจผิดกัน ในตอนนั้นมาก่อน คงจะถือว่าเขาเป็นเจ้าชายในฝันสำหรับเธอเลยทีเดียว แต่ในเมื่อเหตุการณ์แย่ๆ ดังกล่าwmันได้ทำลายความรู้สึกดีๆ บางส่วนของเธอไปแล้ว ตอนนี้เขาจึงกลายเป็นผู้ชายลำดับท้ายๆ ในโลกที่เธอรู้สึกพิศวาสไปโดยปริยาย การสำนึกผิดและความพยายามในการไถ่โทษของเขาอาจจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาบ้างก็จริง แต่ก็คงไม่ถึงขั้นที่จะทำให้หันกลับมาหลงใหลได้ปลื้มในตัวเขาได้ง่ายๆ

เสียงพูดคุยจากบริเวณประตูรั้วหน้าบ้าน ทำให้แพรภัทรต้องเพ่งมองออกไปอย่างสงสัย จนกระทั่งแน่ใจว่าเธอเห็นรัญชนร์วิชญ์กำลังยืนคุยอยู่กับศศิกับซุติมา...คุณน้าใจดีที่อาศัยอยู่บ้านหลังข้างๆ เธอทางฝั่งซ้ายและฝั่งขวา แพรภัทรจึงลุกพรวดขึ้นไปเปิดประตูบ้านเดินออกไปที่ริมรั้วอย่างไม่รีรอสงสัยอย่างหนักว่าวันนี้รัญชนร์วิชญ์มาอีกทำไม หลังจากที่เขาเพิ่งมาบ้านเธอเมื่อวานนี้เป็นครั้งแรก

หญิงสาวพยายามปรับสีหน้าให้รอยยิ้มดูเป็นปกติที่สุด แต่ยังไม่กล้าพูดอะไรออกไปสู่สมสี่สมห้าโดยที่ยังไม่รู้ว่ารัญชนร์วิชญ์คุยอะไรกับคุณน้าทั้งสองไปแล้วบ้าง

"ทำไมแพรไม่เห็นเคยบอกบ้างเลยว่ามีเพื่อนเป็นดารา ดูสิเนี่ยคุณน้าน่ารักก...น่ารัก น้าเอ็นดูจริงเชียวพ่อคุณ อุตส่าห์เอาขนมมาฝากเพื่อนบ้านของเพื่อน"

"จริงๆ หนูกับคุณน้าไม่ใช่เพื่อนที่รู้จักกันมานาน เพราะเขาเพิ่งมาจ้างหนูทำงานให้เมื่อวานนี้เอง คือเขาเป็นลูกค้านะคะ หนูเป็นลูกจ้าง"

"อ้าว ไหนคุณรันบอกเป็นเพื่อน นึกว่าสนิทกันมากเสียอีก"

"แพร์เป็นเพื่อนกับเพื่อนผมครับ แล้วเพื่อนผมเขาก็แนะนำให้ผมมาจ้างแพร์ทำงานให้" รัญชน์วิชัยชี้แจงอย่างใจเย็น

"อ้อ งั้นหรือหะ ปกติถ้าไม่ค่อยจะเห็นใครมาหาแพร์ที่บ้านเลย นอกจากไปรษณีย์กับพนักงานส่งอาหารที่มากันได้ทั้งวัน แต่ก็เห็นแพร์เขาต้องทำงานอยู่กับบ้านตลอด เขาบอกว่าติดต่อกับลูกค้าผ่านทางโทรศัพท์กับทางอินเทอร์เน็ตได้"

"แต่พอถึงงานผมค่อนข้างละเอียดนะครับ เลยต้องมาบ้านเขาบ่อยหน่อย" ชายหนุ่มออกตัวยิ้มๆ

"เราไปคุยกันในบ้านใหม่ละ ตรงนี้ร้อน" แพร์ภัทรถือโอกาสเชื้อเชิญลูกค้ากับเพื่อนบ้านคนสนิทของเธอทั้งคู่เข้าบ้านด้วย แต่เพื่อนบ้านทั้งสองคนปฏิเสธ บอกว่าไม่ยากรบกวนการคุยธุระเรื่องงานของเธอกับรัญชน์วิชัย

"เพื่อนบ้านคุณน่ารักเนอะ คุยเก่งกันทั้งคู่"

"แล้วทำไมไปบอกเขาว่าเป็นเพื่อน เดียวก็เข้าใจผิดกันทั้งหมู่บ้านว่าฉันมีเพื่อนเป็นดารา"

"ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่ มีเพื่อนเป็นดาราคุณดีออก คุณไม่ชอบหะ"

"คุณตรงไหน ชี้เกียจเป็นคนดีช่วยรักษาภาพลักษณ์ให้เพื่อน คิดดูนะว่าถ้าฉันทำตัวเป็นลูกบ้านที่ไม่ดีของหมู่บ้าน ไม่จ่ายค่าส่วนกลาง จอดรถขวางหน้าบ้านคนอื่น ไม่ไปประชุมหมู่บ้าน หรือไม่ให้ความร่วมมือต่างๆ นานา คุณก็จะพลอยช่วยไปด้วย เพราะเขาจะพูดกันว่าเพื่อนดาราไอโซที่ชื่อรัญชน์วิชัยนะ...นิสัยไม่ดีเลย เห็นแก่ตัว บลาๆๆๆ"

"โห... คิดเยอะน่าคุณะคุณนี่"

"ก็คิดเยอะคนละแบบกับคุณละกัน"

"ผมยอมรับว่าตัวเองก็เป็นคนคิดเยอะ แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดว่าต้องกังวลอะไรแบบนี้เวลาจะคบกับใครสักคน แค่มิเพื่อนเป็นดาราคุณยังคิดมาก"

ขนาดนี้ แล้วถ้ามีแฟนเป็นดาราคะหนักขนาดไหน"

แพรวภัทรเกือบผงะเบาๆ กับคำพูดชนิดนั้นของเขา แต่ก็เก๊กสีหน้าไว้ได้ทัน "สรุปว่าคุณห้ามไปบอกใครๆ ว่าเป็นเพื่อนฉันอีกนะ"

"ซีเรียสไปได้ จะบอกว่าเป็นอะไรก็เหมือนๆ กันนั่นแหละนะ"

คนซีเรียสเถียงต่อฟังแล้วก็ถอนหายใจเอืออ "งั้นเอาเป็นว่า...วันนี้คุณมาทำไม"

"ขอโทษทีที่ไม่ได้นัดล่วงหน้า แต่พอดีผมเพิ่งนึกได้ว่าเมื่อวานเรายังไม่ได้คุยรายละเอียดกันชัดเจน เรื่องสัญญาเราต้องทำอะไรยังงั้น"

"ปกติงานเล็กๆ ที่ไม่ได้มีมูลค่าทางธุรกิจมากมาย ฉันไม่เคยทำสัญญาหรอก แต่ถ้าคุณซีเรียส ทางคุณก็ทำแล้วส่งมาให้ฉันเซ็นก็ได้ ไม่เห็นต้องตั้งต้นมาถึงนี่ เหมือนวุ่นวายเลยนะ"

"ก็ว่างนะสิ พอตีวันนี้ว่างมาก" เขายอมรับแล้วหยิบมือถือออกมาเปิดรูปสุนัขที่บ้านเขาทั้งสองตัวขึ้นมาส่งให้เธอดู แล้วบอก "ขอไลน์หน่อยสิ ผมจะส่งรูปให้"

หญิงสาวหยิบมือถือมาแอดไลน์เขาอย่างไม่อิดออด พอเขาส่งรูปให้เสร็จเธอก็ไล่ดูแต่ละรูปพร้อมกับอุทานออกมาเบาๆ ด้วยรอยยิ้มกว้างขวาง และดวงตาเป็นประกายระยับขึ้นมาทันที เมื่อเห็นไซบีเรียน ฮัสกี้ทั้งสองตัวชัดเจนเต็มตา เธอมองมันด้วยความเอ็นดูอย่างหนัก ท่าทางดูมันเขี้ยวจนเหมือนอยากจะเอาโทรศัพท์มือถือยัดปากแล้วกลืนลงท้องไปเลย

รัญชนร์วิชญ์ได้แต่มองตามปฏิกิริยาของเธอเงิบๆ โดยไม่พูดอะไร เขาพบว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ชอบแสดงความรู้สึกออกมาทางกิริยาอาการและสีหน้าแวตอย่างชัดเจนมากจริงๆ จนเขาอดคิดไม่ได้ว่าเวลาที่เธอวาดรูปการ์ตูนอะไรสักตัว เธอคงใช้ตัวเองเป็นต้นแบบด้วยการไปยืนแฉีกท่าอยู่หน้ากระจกเป็นประจำ แพรวภัทรไม่ใช่คนสวยโดดเด่น และไม่ใช่มารยาทที่ดูมีเสน่ห์น่าหลงใหลตลอดเวลา แต่ทุกครั้งที่เธอรู้สึกดีหรือมีความสุข เขาจะเห็น

ความน่ารักสดใสเปล่งประกายออกมาจนเจิดจ้า หรือแม้แต่บางทีที่เธอรู้สึกไม่ดี การแสดงออกทางสีหน้าแววตาท่าทางของเธอก็ยังดูน่าสนใจอย่างประหลาดอยู่นั่นเอง

"น่ารักจังเลยย ถ้าไม่รู้อีก่อนว่าสองตัวนี้เป็นหมาคุณฉันคงนึกว่าหมู อ้วนมากลูกก ก้ออ น้ายกก"

คนมองแทบจะกะพริบตาปริบๆ ด้วยความอึ้ง เธอเกลียดเขาแต่ดูเหมือนจะตกหลุมรักหมาเขาเข้าอย่างจังตั้งแต่แรกเห็น จนควบคุมอาการตัวเองไม่อยู่

"ฉันคิดว่าฉันไม่ใช่คนรักสัตว์เลยนะ แต่เห็นแล้วอยากพุด อยากดม อยากหอมมม... น้องกลมปุกปึกมากเลยลูกก" พอพูดได้แค่นั้นแล้วเงยหน้าขึ้นก็ต้องตกใจที่เห็นอีกฝ่ายมองเธออยู่ด้วยสีหน้าตกตะลึง "เอ่อ... ขอโทษทีนะคะ ลืมตัวไปหน่อย น้องน่ารักจริงๆ" หญิงสาวพึมพำออกมาอย่างเกือกระดากเล็กน้อย

"รูปพวกนั้นนานแล้วละ แต่เพราะอ้วนเกินไปหมดเลยสั่งให้ลด ตอนนี้อายุสามขวบ เป็นหนุ่มหล่อมาดเข้ม คูลๆ แมนๆ ด้วยกันทั้งคู่"

"หล่อมากๆ ด้วยค่ะ ท่าทางขรึมน่านักอดสูๆ ทั้งสองตัวเลย"

"ไว้ผมจะพาไปดูตัวจริงที่บ้านก่อนคุณเริ่มงาน อาจจะช่วยให้คุณทำงานง่ายขึ้น รอคุนเคลียร์งานที่ค้างให้หมดก่อนละกัน"

คำพูดของรัชชนวีรวิทย์ทำให้คนที่กำลังจะเริ่มเคลิ้มกับความน่ารักของหมาจนลืมตัวอีกรอบถึงกับปรับสีหน้าท่าทีให้กลับมาเป็นปกติแทบไม่ทันเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าตัวเองยังโกรธเขาอยู่ เลยรีบปัดหน้าตึงใส่เขาตามเดิมแล้วบอกว่า "ไปบ้านคุณเหียนะ ไม่ไปอะ"

"ทำไม" ชายหนุ่มนึ่งหน้าถาม คิ้วขมวด

"ก็ทำไมหรอก แต่ไม่อยากไป"

"งั้นผมจะพาติดต่อกับมิกก็มาหาคุณที่บ้านนี่เอง"

"นี่คุณจริงจังกับฟิกเกอร์หมาขนาดนี้เลยเหรอ"

"อ้อ"

"ฉันขอพูดตรงๆ เลยนะ จริงๆ แล้วตุ๊กตาหรือฟิกเกอร์โมเดลไซบีเรียน ฮัสกี้หางยาวจะตายไป แล้วตัวไหนมันก็เหมือนๆ กันหมดนั่นแหละ ไม่เห็นต้องลงทุนจ้างฉันทำขึ้นมาโดยเฉพาะเลยนี่นา แต่นี่คุณจริงจังยิ่งกว่าลูกค้าที่จ้างให้ฉันทำพิมพ์ไปหล่อของเล่นขายแล้วได้กำไรเป็นล้านๆ ซะอีก"

"ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม ถ้าตัดสินใจจะทำแล้วผมก็จะจริงจังให้ถึงที่สุดนั่นแหละ ทำทางซิกๆ เหมือนไม่เรื่องมากของผมเป็นแค่ภาพลวงตาเท่านั้นนาจ้ะ ไปคุณก็จะรู้จักตัวตนของผมดีขึ้นเอง"

เธอเกือบเถียงกลับไปทันควันว่าทำไมเธอจะต้องไปรู้จักตัวตนของเขาดีขึ้นด้วย... แต่ว่ายั้งตัวเองไว้ได้ทัน แล้วจึงเลือกที่จะพยักหน้ารับรู้ด้วยรอยยิ้มครึ่งๆ กลางๆ ก่อนจะตัดบท "ฉันต้องทำงานต่อแล้ว คุณมีอะไรจะคุยอีกไหม เรื่องงานของคุณ"

"คุณรับออกแบบโลโก้ด้วยเหรอ" เขาถามพร้อมกับเดินไปที่บอร์ดติดรูปตรึงผนังห้องด้านหนึ่งด้วยท่าทางสนใจ "ทั้งหมดนี้คือโลโก้ที่คุณเป็นคนทำใช่ไหม"

"อ้อ" แพรวักทตอบแล้วเดินไปยังโต๊ะทำงานตัวเอง แต่ยังคงยอช้าเลื่องไปทางเขาตลอด

"ออกแบบโลโก้ให้ผมด้วยสิ ผมก็อยากมีโลโก้เป็นของตัวเองเหมือนกัน"

"เอาไว้ทำเสื้อแจกแฟนคลับเหรอ"

"ก็ทำนองนั้น คุณจะคิดราคายังไงก็ลองเสนอมาละกัน งั้นก็รับงานนี้ไว้ด้วยเลยนะ" เขาสรุปเอาเองตื้อๆ อย่างง่ายตาย

"แล้วมีอะไรอย่างอื่นอีกไหมคะ ฉันจะทำงานแล้ว" เธอถามย้ำอีกรอบ

"อย่าเพิ่งโล้ได้ไหม จริงๆ แล้ววันนี้ผมไม่รู้จะไปไหนดีก็เลยมาที่บ้านคุณก็อยู่ตั้งไกล ไหนๆ มาแล้วก็ขอยุ่นานๆ หน่อยไม่ได้เหรอ"

ถ้าจะสั่งอาหารกลางวันมากินก็เผื่อผมด้วย เพราะของที่ซื้อมากินผมยกให้เพื่อนบ้านคุณไปหมดแล้ว บางทีถ้าผมได้ดูนั่นดูนี่ในสตูดิโอของคุณไปเรื่อยๆ อาจจะได้อิเดียเพิ่มเติมหรือนึกอะไรออกอีก จะได้บอกสิ่งที่ต้องการให้คุณฟังจนเรียบร้อยหมดวันนี้เลย"

"งานที่ฉันจะทำให้คุณนี่มันไม่ได้มีรายละเอียดเยอะแยะมากมายอะไรขนาดนั้นซะหน่อย แล้วก็ยังไม่ค่อยมีเวลาลงมือทำให้เร็วๆ นี้ด้วยนะคะ" เธอเตือนเหมือนคิดว่าเขาน่าจะลืมเรื่องพวกนี้ไป

"ผมทราบ แต่วันนี้ผมไม่มีเพื่อนให้ไปหาเลยจริงๆ เห็นแบบนี้ผมขี้เหงามากนะ จะขับรถไปทะเลคนเดียวตอนนี้ก็ไมไหว เพราะพ่วงนี้มันงานเข้ามาก แล้วตอนนี้คุณก็เป็นเหมือนเพื่อนคนหนึ่งของผมแล้ว ขออยู่คุยด้วยสักวันไม่ได้เหรอ"

แพรวทราฟงแล้วมีสีหน้าแปลกๆ จะว่าลำบากใจก็ไม่ใช่ รั้งเกียจก็ไม่เชิง แต่ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่มีท่าที่รับรู้ถึงปฏิกิริยาในแง่ลบของเธอเลย

"คุณเกิดปีเดียวกับผมใช่ไหม เกิดเดือนอะไร"

เธอทำหน้าบ่นยากกับคำถามในเชิงลึกที่เริ่มจะเป็นส่วนตัวมากเกินไปของเขา "ฉันเกิดก่อนคุณสองเดือน"

"นี่รู้วันเกิดผมด้วยเหรอ" ชายหนุ่มหันมามองเธอพร้อมกับเบิกตาโต

"ก่อนไปทำงานกับคุณที่สตูดิโอฉันก็ต้องหาข้อมูลติดสอมองไปนิดหนึ่งเพื่อความมั่นใจ ใครจะไปแบบโล่งร้างว่างเปล่า ไม่รู้อะไรเลย"

เขาฟังแล้วยิ้มนิดหนึ่ง "ว่าแต่คุณแก่กว่าผมหรอเนี่ย นึกว่าเรารุ่นเดียวกัน"

"ก็น่าจะเรียกว่ารุ่นเดียวกันไม่ใช่หรอ แก่กว่าแค่สองเดือนเนี่ย"

รัญชนร์วิษณุหัวเราะ "เออ ก็จริง"

"ฉันทำงานนะ"

"อ้อ" เขาตอบเบาๆ ในลำคอขณะเดินไปชมตู้โชว์ที่เต็มไปด้วยฟิกเกอร์

โมเดลที่มาจากคาแรกเตอร์ในภาพยนตร์และการ์ตูนชื่อดังต่างๆ มากมาย "ปกติคุณทำงานอยู่บ้านคนเดียวแบบนี้ตลอดหรือ ไม่เหงาเลยรีไร"

แพรวภัทรไม่แน่ใจว่ารัฐชนรวิชัยเป็นคนพูดมากแบบนี้ตามปกติอยู่แล้ว หรือว่าเขาตั้งใจชวนประสาทเธอเล่นกันแน่ เพราะเธอบอกเขาตั้งหลายครั้งแล้วว่าทำงาน แต่เขาก็ยังชวนคุยไม่หยุด ถ้าไม่ใช่ว่าซีเหิงจริง ๆ ก็ต้องแปลว่าตั้งใจแกล้งแน่นอน...

"ก็เหิงบ้างไม่เหิงบ้าง บางทีก็จ้างคนมาช่วยเป็นนักร้อง ไปทำงานไหนทำไมทันจริง ๆ แต่ก็ไม่เคยมีคนที่อยู่ด้วยประจำ" เธออธิบายให้ฟังอย่างใจเย็น

"คุณมีชีวิตอยู่แบบนี้ได้ยังไงกัน วัน ๆ แทบไม่ได้สัมผัสกลิ่นอายของมนุษย์เลย ผมเป็นคนที่ไม่เชื่อว่าคนเราจำเป็นต้องมีใครสักคนคอยช่วยเหลือพึ่งพิงให้อย่างสม่ำเสมอ"

"ไปรษณีย์กับไลน์แมนได้ไหม ผลัดกันมาเติมพลังให้ฉันทั้งวันเลย มาแบบเป็นรูปธรรมด้วยนะ มาพร้อมข้าวของเครื่องใช้และอาหารมากมายหลายชนิด"

"หมายถึงคุณรู้จักที่สนิทกันจริง ๆ สิ เติมพลังใจ... ไม่ใช่เติมของกินใส่ท้อง"

"น้ำจิ้มกับน้ำซุ้ เพื่อนบ้านสองคนที่คุณเจอเมื่อกี้ เขาดีกับฉันมาก"

"ก็ไม่ใช่อยู่ดีนะ มันควรจะเป็นใครสักคนที่เป็นคนของเราจริงๆ"

"ในบ้านฉันมีจิ้งจอกอยู่ด้วยสองสามตัว เวลาเหิงฉันก็คุยกับมันตลอดแหละ"

"ไม่ หมายถึงคนสิ"

เธอมองด้วยสายตาตำหนิและแสดงความผิดหวังสุด ๆ "ไม่น่าเชื่อเลยว่านี่จะเป็นคำพูดของคนที่เคยบอกว่าถ้าหาพูดได้ก็คงไม่คุยกับคน ทำไมตอนนี้ถึงแบ่งแยกสายพันธุ์"

คนถูกย้อนสูดหายใจเข้าลึกๆ อย่างอดทน ปกติเขามักมีแต่คนตามใจ และคอยเอออด้วยทุกกรณี พอมาถูกแพร่ภัทรต่อต้านและคอยแต่จะขัดใจ อย่างเอาเป็นเอาตายแบบนี้จึงหงุดหงิดเล็กน้อย

"เอาเป็นว่า...อย่างน้อยคุณก็ควรมีหมาแมว หรือสัตว์เลี้ยงอะไรสักอย่างที่เป็นสัตว์เลี้ยงจริงๆ ไม่ใช่ตัวอะไรก็ได้แบบจิ้งจกตุ๊กแก ที่ผมเคยให้สัมภาษณ์ไปแบบตอนนั้น เป็นเพราะการเจอคนสารพัดรูปแบบในแต่ละวันของผมมันทำให้เหนื่อยแบบสิ้นเปลืองพลังงานมากจริงๆ แต่ในทุกๆ วันผมก็ยังต้องหาโอกาสสกอตใครสักคนเพื่อเติมพลังให้ตัวเองอย่างสม่ำเสมอ ใครสักคนที่เรารู้สึกดีด้วย และเราก็เป็นคนสำคัญของเขาเหมือนกัน แต่ถ้าวันไหนไม่มีใครคนนั้นให้กอด สัมผัสจากคิตตี้กับมิกก็ทำให้ผมรู้สึกดีได้ไม่ต่างกัน หรือบางทีอาจจะดีกว่าคนบางคนด้วยซ้ำทำไมคุณไม่เลี้ยงสัตว์ล่ะ"

"ไม่รู้สิ เลี้ยงไม่เป็นมั้ง ฉันไม่เคยเลี้ยงอะไรมาก่อนเลย"

"หรือเพราะชีเกียจ ทำทางคุณดูไม่ชอบความยุ่งยาก น่าจะเป็นคนรักสบาย..."

"นี่! ฉันขยันทำงานมากเลยนะ แม่แต่งงานบ้านงานครัวก็ทำคนเดียว ทุกวันไม่เคยบ่น ไม่จู้จี้พ่อก็ไม่เคยยอมให้มาใช้ชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายแบบนี้ อย่างบ้างอาจมาหาว่าฉันชีเกียจเด็ดขาด"

"ผมขอโทษ" ชายหนุ่มรีบบอก

"แต่ถ้าจะชีเกียจ ฉันก็แค่ชีเกียจยุ่งยากกว่าคนบางคนเท่านั้นแหละ" เธอบอกด้วยน้ำเสียงกระแทกกระทั้นเล็กน้อย "สรุปว่าวันนี้คุณมาเพื่อชวนคุยจริงๆ ใช่ไหม ฉันบอกจะทำงานคุณก็ชวนคุยไม่หยุดเลย แล้วมาหาที่ไม่นัดล่วงหน้า"

"มาหาคุณที่บ้านนี้ต้องนัดก่อนเสมอเลยหรอ" เขาถามเหมือนตกใจมาก "ทำทางคุณดูไม่ใช่คนชีเรียสเบอร์นั้น"

"ถ้าฉันติดลูกค้าอยู่มันก็จะวุ่นวายมาก" เธอบอกเหตุผล

"นั่นถ้าเป็นแฟนก็ต้องนัดกันก่อนจะมาเจอด้วยรีง"

"ไม่รู้สิ ยังไม่เคยคิดไว้ว่าถึงตอนนั้นจะต้องทำยังไง ฉันเคยมีแฟนอยู่คนเดียว แต่คบได้ไม่กี่วันก็เลิกกันทั้งที่ยังไม่ทันสนิทถึงขั้นมาหาที่บ้านได้แบบไม่ต้องนัดล่วงหน้าด้วย"

อีกฝ่ายฟังแล้วเงยไป มองเธอด้วยสายตาแปลกๆ จนคนถูกมองสัมผัสได้

"ฉันไม่ได้คิดไปเองใช่ไหม ที่รู้สึกว้าว... กำลังถูกคุณมองด้วยสีหน้าแววตาเหมือนเวทนางสงสารยังงัยชอบกล นี่แสดงว่าคงได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับแฟนเก่าที่แสนดีของคุณจากอิชมาบ้างแล้วละสิ"

"อือ"

"ปากส่ว่งไม่มีใครเกินเลยเนอะ น้องชายคุณเนี่ย" เธอว่าอิชมาแต่ค่อนเคืองใส่เขา

ระหว่างนั้นเองโทรศัพท์มือถือของอิชมาก็ส่งเสียงเตือนสายเข้า พอแพรกัทรแอบฟังหลังจากเขารับสายก็จับใจความได้ว่าปลายสายโทรมาชวนไปที่ไหนสักแห่ง แต่เขากลับปฏิเสธอย่างไม่ลังเลโดยอ้างว่าติดธุระสำคัญอยู่ ดังนั้นทันทีที่เขาวางสายเธอก็รีบถาม

"คุณไม่ได้ติดธุระอะไรเลยไม่ใช่เหรอ คุณบอกฉันว่าวันนี้ว่างทั้งวันแล้วเขาโทรมาชวนไปที่ไหนทำไมไม่ไป"

"เพื่อนชวนไปกินข้าว แต่ผมไม่อยากไป ไม่ค่อยสนิทเท่าไร"

"เพื่อนที่โทรมาชวนคุณไปกินข้าวเนี่ยนะ... ไม่สนิท"

"ก็วันนี้ไม่อยากสนิท"

เธอฟังคำตอบเอาแต่ใจอย่างหน้าตาเฉยของเขาแล้วถึงกับรับไม่ได้

"ท่าทางคุณไม่เห็นจะนิสัยดีอย่างที่ใครเขาว่ากันเลยสักนิด"

"แล้วผมนิสัยไม่ดีตรงไหน"

"ก็...ไม่รู้อะ แต่คุณดูเอาแต่ใจสุดๆ"

"ผมแค่เลือกทำในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ แต่ที่คนส่วนใหญ่คิดว่าผมนิสัยดี คงเป็นเพราะปกติแล้วผมจะเป็นคนมีมารยาทและรู้จักกาลเทศะ"

"แปลว่าเวลาจะทำอะไรสักอย่าง คุณไม่ได้ทำด้วยความจริงใจเสมอไป?"

"ก็แล้วแต่กรณี"

"นี่ถ้าไม่ใช่ดาราและไม่ได้เป็นคนมีชื่อเสียง คุณก็คงทำตัวแยๆ แบบตามสบายโดยไม่ต้องห่วงภาพลักษณ์เลยกระมัง"

"ผมไม่ได้มีมารยาทและรู้จักกาลเทศะเพราะห่วงภาพลักษณ์ แต่มันถือเป็นเรื่องพื้นฐานทั่วไปที่ทุกคนต้องทำ"

"แต่เวลาเห็นข่าวชื่นชมคุณงามความดีของคุณ ที่เขาบอกว่าคุณเป็นคนแบบนั้นแบบนี้ นิสัยดีอย่างนั้น ชอบทำเรื่องดีๆ อย่างนี้...ฉันจะรู้สึกว่าคุณแยๆทุกทีเลย"

"ทำไมล่ะ เท่าที่เห็นอยู่คุณก็ดูเป็นคนดีกว่าผมเสียอีกนี่นา ดูเป็นคนดีอย่างเป็นธรรมชาติด้วย" เขาออกปากชมอย่างจริงใจเป็นครั้งแรก ทำเอาคนโดนชมทำตาโตอย่างคาดไม่ถึง แต่เธอก็ยอมรับด้วยการพยักหน้าเบาๆ โดยไม่คิดจะปฏิเสธคำพูดเขาให้ยุ่งยาก

บางทีริชชี่นรีวิชฌ์อาจจะรู้สึกเหงาจริงๆ ถึงได้มาอวแวนเธอที่บ้าน นอกจากหวังจะได้โทษที่เคยกล่าวหาด้วยความเข้าใจผิดว่าเธอเป็นแฟนคลับโรคจิตแล้ว การมาที่นี้อาจจะทำให้เขารู้สึกปลอดภัยด้วยกระมัง เนื่องจากไม่รู้สึกลงถึงอารมณ์พิศواسอันลึกซึ้งจากเธอ และคงเชื่อมั่นว่าเธอไม่ได้มีความคาดหวังใดๆ ในตัวเขาเลย

แต่อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่ใกล้ชิดเขา แพรภัทระจะคอยเตือนตัวเองให้มีสติยังคิดอยู่เสมอว่าเธอต้องไม่เผลอใจหัววันไหวไปกับมิตรภาพที่เขาหยิบยื่นให้โดยเด็ดขาด เพราะเธอก็รู้ดีเท่ากับคนอื่น ๆ ว่าปกติแล้วริชชี่นรีวิชฌ์มีไมตรีและเสน่ดากับทุกคนเหมือนๆ กันหมด ยิ่งกับเธอซึ่งเป็นคนที่เขาเคย

ว่าร้ายเพราะความเข้าใจผิด ก็ยังเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องทำดีด้วยเพื่อ
ลบล้างความผิดที่ตัวเองเคยทำ

บทที่ 5

คนที่ไม่เคยถูกเกลียด

พอทราบว่าวันนี้รัชนีรัชฌ์ตั้งใจจะไปบ้านแพรร่าหลังจากเสร็จงาน ทั้งที่ควรรีบกลับไปพักผ่อนที่บ้าน เจนขวัญก็มองเขาด้วยสายตาพิณิจพิเคราะห์อย่างไม่ไวใจขึ้นมาทันที

"จะไปอีกแล้วหรือ อาทิตย์ที่แล้วก็ไปมาไม่ใช่รีไร นี่คุณรันไปบ้านคุณแพรร่ากี่ครั้งแล้ว"

"แค่สอง"

"แต่วันที่พี่ไปรับกลับมาจากบ้านเขา คุณบอกว่าวันนั้นเพิ่งเคยไปที่นั่นเป็นครั้งแรก แสดงว่าหลังจากนั้นก็ยังไม่ไปเจอเขาอีกนั่นหรือ"

"ทำไมต้องแอบ ผมก็ไปของผมแบบปกติ" รัชนีรัชฌ์ย้อนด้วยท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาว

"แล้วไปทำไม"

"ก็บอกแล้วว่าผมจ้างเขาทำฟักเกอร์โมเดลให้"

"แค่ฟักเกอร์หมาเนี่ยนะ"

"อ้อ"

"ปกติงานประเภทนี้ใช้วิธีโทรคุย ส่งอีเมล หรือแชตกันเอาก็ได้นี่ ทำไม

ต้องเสียเวลาไปเองบ่อยๆ"

"..."

"ที่สำคัญ พี่หาเหตุผลจำเป็นในการสั่งทำฟิกเกอร์อะไรนั้นของคุณรันไม่ได้เลย คุณรันทำไปเพื่ออะไรกันแน่คะ"

"แล้วพี่จะมาชักใช้อะไรผมมากมายเนี่ย"

"ก็คุณรันไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน นี่มันอาการของคนติดผู้หญิงชัดๆ"

"จะบ้าเหรอ"

"ถามตัวเองก่อนว่าบ้าเปล่า" เจนขวัญยังคงจับจ้องเขาอย่างไม่ยอมจบบ้างๆ

"แล้วผมบ้าตรงไหน"

"คุณรันมีเพื่อนตั้งเยอะแยะ แต่เวลาใครชวนไปไหนที่ก็ตอบตกลงแบบนับครั้งได้ ถ้าใครอยากเจอบางที่ก็ถึงขั้นต้องยอมไปกินข้าวด้วยที่บ้าน ทั้งที่เขาขาดคุณป้าทั้งสองกันจะตายไป แล้วนี่อะไร...แอบไปบ้านผู้หญิงที่เพิ่งรู้จักด้วยข้ออ้างฟังไม่ขึ้นมาตั้งหลายครั้งหลายหนภายในเวลาแค่ไม่กี่วัน"

"พี่ไม่รู้อะไรอย่ามาพูดเลยดีกว่า" รัชชน์วิชัยว่าอย่างหงุดหงิดกับการโดนจับผิด เขาเพิ่งทำงานชิ้นหนึ่งเสร็จ ไม่ได้ทานอะไรเลยมาเกือบสิบชั่วโมงเพราะตั้งใจว่าจะไปทานที่บ้านแพรวภัทร แต่กลับถูกเจนขวัญทำให้ต้องเสียเวลา

"แล้วอะไรบ้างล่ะที่พี่ยังไม่รู้"

ชายหนุ่มเฝ้าปากอย่างไม่สบอารมณ์ แล้วจึงตอบหัวนๆ "ผมแค่เคยทำไม่ดีมากๆ ไว้กับเขา ก็เลยอยากทำอะไรสักอย่างเป็นการไถ่โทษ"

"แล้วอะไรไม่ดีที่เคยทำกับเขาคือ?"

รัชชน์วิชัยถอนหายใจเฮือก ก่อนจะเล่าให้ฟังตามความจริงทั้งหมด เพราะรู้ว่าเจนขวัญก็ดื้อไม่ปล่อยแน่นอน

"เรื่องแค่นี้เองหรือ งั้นขอโทษเขาไปแล้วมันก็ควรจบแล้วสิ หรือเขาไม่ยอมจบ"

"ยอม"

"แล้วจะไปหาเขาทำไมอีก"

"ก็ผมไม่อยากจะจบ"

"หมายความว่าไง!"

"อย่ามาขึ้นเสียงใส่เหมือนผมเป็นเด็กๆ ได้ไหม ร้าคาญ!"

"งั้นก็อย่ามาเหวี่ยงใส่พี่เหมือนนางใจกลบเกลื่อนความผิด เพราะถ้าไม่อธิบายให้ชัดเจนพี่จะรายงานคุณป้าเรื่องนี้แน่นอน"

"แล้วทำไมต้องฟ้อง ผมอาจจะยอมรับคนของคุณป้ามาเป็นคนดูแล แต่พอมาทำงานให้ผมแล้วก็ควรจะเป็นคนของผมจริงๆ ไม่ใช่คอยเป็นสายให้คุณป้าไม่เลิก แล้วอย่ามาบอกว่าผมทำความผิดจนต้องกลบเกลื่อน ผมอยากทำอะไรผมก็จะทำ พี่ไม่ต้องมาตัดสินว่าผิดไม่ผิด!"

"ผิดไม่ผิดพี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ที่แน่ๆ สิ่งที่คุณรันทำอยู่ตอนนี้มันน่าเป็นห่วงมาก คุณรันไม่ควรไปสร้างความผูกพันกับใครโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะกับผู้หญิง ถ้าไม่เหลือบ่ากว่าแรงจริงๆ พี่ก็จะไม่ฟ้องคุณป้าหรอก คุณรันก็รู้ว่าพี่ทำตามใจคุณรันสุดๆ แล้ว" เจนขวัญพูดด้วยความโมโหและรู้สึกลำบากใจเต็มที่

ถึงใครต่อใครจะพากันชื่นชมยินดีว่ารัชชนีรัชญ์เป็นคนแสนดีแสนเพอร์เฟกต์อย่างนั้นอย่างนี้ แต่คนที่ต้องคอยดูแลเขาแทบทุกอย่างเหมือนเธอ...มักจะถูกเขาทำให้หัวปั่นเสมอ บางครั้งก็รู้สึกเสียสุขภาพจิตจนอยากจะลาออกให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

"แต่ลักษณะแบบนี้ของคุณรันมันเป็นอาการติดผู้หญิงจริงๆ คุณรันเองก็คงรู้ตัวดีแต่แกล้งทำเป็นเฉยๆ แล้วผู้หญิงคนนั้น...สวยก็ไม่สวย โพรไฟล์ก็ไม่เข้าขั้น ไม่มีคุณสมบัติอะไรผ่านเกณฑ์เลยสักอย่าง..."

"อย่าพูดจาแยๆ แบบนั้นออกมาได้ไหม ถึงจะห้ามความคิดตัวเองไม่ได้แต่ก็ไม่ควรแสดงทัศนคติเลยๆ แบบนั้นออกมาตรงๆ การดูถูกใครด้วยคำพูดพวกนี้มันน่าขยะแขยง"

เจนขวัญมองเขาด้วยสีหน้าอ่อนใจ ก่อนจะกลอกตาพลาบระบายลมหายใจออกมาแรงๆ "แต่คุณน่าจะรู้ดีว่าถ้าคุณบ้าทั้งสองรู้ว่าคุณรันไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงที่ไม่ควรเข้าละก็ จะต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่"

"ก็อย่าเพิ่งรีบให้รู้สิ เจียบไว้"

"แต่คุณรันยังไม่ควรคบใครตอนนี้จริงๆ เราเพิ่งได้งานละครมาสองเรื่อง สัญญาฟรีเซ็นเตอร์อีกสองตัว"

"แล้วเขามีห้ามในสัญญาหรือว่าไม่ให้มีแฟน"

"เขาไม่ได้ห้ามเรา แต่ถ้ารู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรเราก็กควรห้ามตัวเองไว้ก่อนที่สำคัญคุณก็เพิ่งโดนซาแซงก่อกวนมาหยกๆ ก็น่าจะรู้ว่าถ้าขึ้นตัวเองมีแฟนเอาตอนนี้ ใครสักคนคงโดนแฟนคลับประเภทรุ่นคุณตามตามทำร้ายเอาแน่ๆ ไม่ตัวคุณรันเองก็คงเป็นผู้หญิงที่คุณรันไปยุ่งกับเขา"

ริชชี่วีรวิชัยปลี่ยนหน้าเครียดขึ้นมาทันที ก่อนจะถอนหายใจพืดพืดใส่คู่สนทนาอย่างหงุดหงิดเพราะเถียงไม่ออก

"เอาเป็นว่าถ้าบอกแล้วไม่ฟัง พี่ฟองคุณบ้าแน่นอน"

"เอาสิ อยากฟองก็ฟอง"

"พี่อยากเตือนอะไรไว้อีกอย่างนะคะว่าถ้าจริงๆ แล้วคุณรันไม่ได้รู้สึกอะไรกับเขาในฐานะคนพิเศษ ก็ไม่ควรไปใส่ใจหรือวนวายกับเขามากเกินธรรมดาจนเขาเข้าใจผิด เพราะมันจะเป็นการให้ความหวังเขาอย่างไม่ต้อง ถ้าไม่อยากทำร้ายเขาก็อย่าทำอะไรที่คิดน้อย"

คนฟังรับรู้ด้วยอาการเบะปากนิดๆ อย่างตื้อตึง และมีสีหน้าเย็นชาโดยไม่ใช้คำพูดตอบโต้

"อย่าทำให้เรื่องธรรมดาสำหรับคุณรันกลายเป็นความพิเศษของใคร"

บางคนอย่างไม่ตั้งใจ การล้อเล่นกับความรู้สึกคนอื่นไม่ใช่เรื่องดี คุณรันอาจจะนึกสนุกขึ้นมาชั่ววูบ แต่ถ้าอีกฝ่ายเผลอคิดจริงจังขึ้นมามันจะกลายเป็นปัญหาสำหรับเขา"

แต่ถึงแม้ว่ารัชชน์วิชญ์จะทำที่เสมือนมีได้แยแสคำเตือนของเจนขวัญ แม้แต่น้อย ทว่าแท้จริงแล้วเขาก็เริ่มไม่สบายใจขึ้นมาเหมือนกัน...

ทั้งที่เชื่อว่าเจนขวัญคิดมากไปเอง เพราะว่าเขายังไม่ทันได้มีอะไรเกินไปเลยกับแพรวัทรมากไปกว่าการพูดคุยกับเธอในฐานะเพื่อนใหม่ หรืออย่างน้อยๆ ตอนนั้นเขาก็เป็นแค่ลูกค้าคนหนึ่งของเธอเท่านั้น แต่ว่าคำพูดสะกิดเตือนของเจนขวัญกลับรบกวนจิตใจจนเขาเป็นกังวลได้อย่างไม่น่าเชื่อ

รัชชน์วิชญ์ไปถึงบ้านแพรวัทเกือบหกโมงเย็น เขาเตรียมใจไปแล้วว่าการโผล่ไปหาโดยไม่นัดหมายจะต้องทำให้เธอโมโหแน่ๆ จึงซื้อของอร่อยเข้ามาเพื่อเตรียมรับมืออย่างเต็มที่ ทว่าพอเห็นสีหน้าตอนเธอออกมาเปิดประตูรั้วให้ ชายหนุ่มก็ถึงกับตกใจเล็กน้อยเมื่อพบว่าอีกฝ่ายมีอาการป่วยอย่างเห็นได้ชัด

"คุณไม่สบายหรือ โทรมเชียว ไม่ได้เจอกันอาทิตย์เดียวเอง"

"ไอ เจ็บคอ เป็นไข้ ครบเลย" เธอตอบด้วยน้ำเสียงแหบแห้งอย่างน่าเป็นห่วง

"โห... เสียงแหบไม่มี"

"แล้วคุณมาทำไมคะ"

"ไม่รู้สิ อยู่ดีๆ อยากมาก็เลยมา"

ถ้าเป็นปกติเธอคงชักสีหน้าใส่ไม่แบบใดก็แบบหนึ่ง แต่ตอนนี้เธอคงรู้สึกไม่สบายมากจริงๆ ก็เลยแหบไม่มีการแสดงความรู้สึกออกมาทางใบหน้าเลย แล้วบางทีตอนนี้เธออาจจะคงลดความหมั่นขี้น้ำตาลลงบ้างแล้ว...

"ถ้าเข้ามาอาจจะติดเชื้อฉับไฉนนะ คุณกลับไปก่อนดีกว่า"

"แล้วคุณทำอะไรอยู่"

"เพิ่งตื่น จะลุกมาทำกับข้าว เพราะต้องกินยา"

"งั้นก็ไม่ต้องทำแล้ว ผมอยู่ด้วยแป๊บหนึ่งก็ได้ กินข้าวเสร็จก็จะกลับ
ผมซื้อของกินมาด้วยเยอะมาก"

เธอนิ่งหน้ามองอย่างลังเล แต่ก็ยอมเปิดทางให้เขาเดินเข้ามาโดยไม่ติดขัด อาจจะขี้เกียจพูดมากเพราะเจ็บคอและไม่ค่อยมีแรง พอเขาหิ้วถุงผ้าสีครีมเนื้อหนาที่ใส่อาหารที่ซื้อมาเอาไว้ เดินนำเข้าไปในส่วนครัวด้านหลัง เธอก็ตามไปเงียบๆ โดยไม่ทักท้วง เขาบอกให้เธอนั่งรอแล้วหันไปหยิบถ้วยช้อนจานชามจากในตู้โดยไม่ต้องถามราวกับเคยเข้ามาใช้ห้องครัวบ้านเธอมาก่อน

"เสียใจคุณน่ากลัวเหมือนกันนะ เหมือนคอแห้งแสบจนพังไปหมดแล้ว
นี่ไปหาหมอมารึยัง"

คนที่เฝ้าให้ได้ยินมาแล้วหลายรอบส่ายหน้าตอบ

"ทำไมล่ะ เกิดเป็นวัณโรคขึ้นมาจะทำไง"

"..."

"ให้ผมพาไปตรวจตอนนี้เลยไหม"

"ถ้ากลัววัณโรคคุณกลับไปก่อนก็ได้" พูดจบก็ไออีกชุด

"นี่ ผมไม่ได้กลัว แต่อยากพาไปเอ็กซเรย์ปอดเพราะเป็นห่วง"

"เป็นห่วงก็อย่าเพิ่งชวนคุย พูดด้วยไม่ไหวแล้วจริงๆ"

หลังจากนั้นเขาก็จัดสำรับเองอย่างคล่องแคล่วจนเสร็จ แต่เพราะเตาได้ว่าเธอคงทานได้น้อยเขาจึงไม่แกะอาหารใส่จานทั้งหมด

"ที่เหลือนี่ผมเอาไปฝากคุณน้าบ้านข้างๆ ละกันนะ เรากินกันแค่นี้ก็ไม่น่าจะหมดแล้ว" เขาบอกแล้วก็หิ้วถุงผ้าใส่กล่องบรรจุอาหารที่ยังไม่ได้เปิดเดินออกจากบ้านไปโดยไม่รอความเห็นชอบจากเธอ พอกลับเข้ามาอีกทีก็เห็นเธอเริ่มทานไปก่อนแล้ว "ไม่รอกันเลย"

"อ้าว ต้องรอด้วยหรอ" เธอชะงักและอึ้งไปเล็กน้อย

"เปล่า ไม่ต้องรอหรอก"

จริงๆ แล้วพอลกลับมาเห็นเธอตกแบ่งแกงจืดพักเขียวซีโครงหมูใส่
ชามเล็กๆ แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาชดน้ำซุปร้อนจัดด้วยท่าทางถูกใจจนหน้าตา
แช่มชื่นขึ้น รัชนีศรีวิชญ์ก็รู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก

"ขอโทษนะที่ฉันไม่มีมารยาท เพราะอยากรีบทานยาพร้อมอาหาร
ก็เลยไม่ได้รอ คุณเป็นคนซื้อมาเอง แถมยังจัดสำหรับให้อีกต่างหาก"

"ก็ไม่ได้ว่าอะไรขนาดนั้น ไม่ต้องคิดมากหรอก"

"แต่ปกติเวลาอยู่บ้านตัวเองฉันจะไม่ค่อยมีมารยาทจริงๆ นั่นแหละ
ไม่ค่อยมีน้ำใจด้วย เป็นมานานแล้ว สงสัยอยู่คนเดียวมากเกินไปจนมักจะ
ลืมนึกถึงคนอื่น"

"คุณนี่พิลึก" เขาว่าเธอเบาๆ หลังจากฟังเธอพูดจบ แต่ก่อนจะลงมือ
ทานอาหารก็ถามขึ้นมาเหมือนเพิ่งนึกได้ "แล้วไม่สบายมาทีไรแล้ว"

"เริ่มมีอาการตั้งแต่สองวันก่อนเพราะแพ้เรซิน คอแห้งแล้วก็ไอตลอด
คงเป็นเพราะงานเร่งจนไม่ได้พักผ่อนด้วย ร่างกายอ่อนแออาการก็เลย
แย่งเรื่อยๆ"

"ถ้าแพ้แล้วจะใช้ทำไม เรซินนะ"

"ก็มันจำเป็นต้องหล่อชิ้นงาน แต่ถ้าแพ้ขนาดนี้คงต้องจ้างคนอื่น
ทำในส่วนนี้แทน"

"แล้วทำไมไม่จ้างตั้งแต่แรก"

"เปลือง"

"แต่จริงๆ หากคนมาช่วยงานก็ดีนะ จะได้มีเพื่อนคุยบ้าง วันๆ นอกจาก
ลูกค้าคุณได้คุยกับคนอื่นมั่งไหม"

"ก็มีคุยกับเพื่อนนิดหนึ่ง พ่อแม่นิดหนึ่ง ญาติบางคนนิดหนึ่ง...
ทางโทรศัพท์นี่คะ แต่ส่วนใหญ่ที่คุยด้วยบ่อยสุดคือพนักงานส่งอาหาร

กับไปรษณีย์"

"ฟังดูрінหดหู่ซะมัต"

"ตรงไหน ฉันก็สุขสบายดี" เธอมองค้อนอย่างไม่รู้สึกว่าตัวเองรันทตตรงไหนจริงๆ

"แต่อยู่คนเดียวแบบนี้คุณน่าจะเลี้ยงสัตว์ไว้เป็นเพื่อนสักตัว" เขาแนะนำเหมือนที่เคยบอกกับเธอด้วยความเป็นห่วงจากใจจริงอีกครั้ง "เวลาเหงาๆ หรือรู้สึกแย่มากอะไรสักอย่าง สัตว์เลี้ยงช่วยเยียวยาเราได้จริงๆ นะ"

"แต่ฉันอยู่แบบนี้ก็สบายดีนี่นา ไม่ได้เหงาซะหน่อย รู้สึกแย่มากก็โทรหาพ่อแม่ได้ ถ้าเลี้ยงสัตว์ฉันก็กลัวว่าจะไม่มีเวลาดูแลจริงจิง ยิ่งตอนงานเยอะๆ ยิ่งยุ่งๆ"

"ก็แล้วทำไมไม่จ้างใครสักคนมาช่วยงาน ไม่เห็นต้องรอจนตัวเองแพ้สารเคมีเลย"

"ก็บอกแล้วมันเปลือง"

"งก"

"อ้อ"

พอเธอยอมรับดื้อๆ แบบนี้รัฐชนรวิชัยก็เลยไปต่อไม่ถูก

"แล้วคุณล่ะ สัตว์เลี้ยงก็มี ที่บ้านคนก็ตั้งเยอะ เพื่อนอีกไม่รู้เท่าไร ไหนจะงานจะแฟนคลับ ทำไมยังเหงาจนต้องมาบ้านฉันอีก"

"ไม่ได้มาเพราะเหงาซะหน่อย"

"จึ้นมาเพราะอะไร"

"เพราะอยากคุยกับคุณมั้ง ผมว่าผมชอบคุยกับคุณนะ"

"..."

"แล้วผมก็ชอบมาบ้านคุณตรงที่มีอะไรเพลินๆ ให้ดูเยอะดีด้วย ผมชอบฟิกเกอร์โมเดล ถึงจะไม่ค่อยมีความรู้ทางนี้ แต่ที่บ้านผมมีของสะสม

พวกนี้อยู่พอสมควร เพราะคุณพ่อผมกับหลานๆ ชอบเหมือนกัน"

"..."

"แต่วันนี้ท่าทางคุณคงเจ็บคอเลยไม่อยากคุยด้วยเท่าไร เธอเป็นว่า
เดี๋ยวกินข้าวเสร็จผมจะรีบกลับ คุณจะได้พักผ่อน เอาไว้ผมค่อยมาใหม่"

แพรภทธรที่เอาแต่รับฟังอยู่เงียบๆ ได้แต่พยักหน้าเบาๆ เพื่อแสดง
อาการรับรู้โดยไม่ทักท้วงใดๆ เป็นการยอมรับว่าวันนี้เธอไม่อยากพูดมาก
เพราะเจ็บคอจริงๆ แต่หญิงสาวคาดไม่ถึงเลยว่าการที่รัชชน์วิชญ์บอกว่า
'เอาไว้ค่อยมาใหม่' นั้น เขาจะจริงจังกับคำพูดตัวเองจนถึงขั้นแวะมาที่
บ้านเธออีกครั้งในวันถัดมา...

"ทำไมมาอีกแล้วละ" ตอนออกไปเปิดประตูให้เขา เธอหลุดปากถาม
ออกไปเพราะความตกใจจนพูดอะไรไม่ถูกมากกว่าตั้งใจแสดงความรำคาญ
ถึงลึกๆ แล้วเธอยังรู้สึกไม่ค่อยดีกับรัชชน์วิชญ์เพราะเรื่องเข้าใจผิดของเขา
ตอนเจอกันที่สตูล แต่การที่มีผู้ชายอย่างเขามายืนกอดกึ่งอยู่หน้าบ้าน
มันก็ทำให้แพรภทธรรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้เหมือนกัน ซึ่งความรู้สึกแปลกๆ
ดังกล่าวไม่ใช่ความรู้สึกในแง่ลบ แม้มันจะไม่ใช่อารมณ์แง่บวกเสียเลย
ทีเดียวก็ตาม

"เออ... คุณนี่เป็นคนไม่ค่อยมีมารยาทจริงด้วยแฮะ คนเขาอุตส่าห์
แวะมาเยี่ยมเพราะเป็นห่วง แถมซื้อข้าวมาให้ด้วย แต่กลับทำหน้าตาผิดหวัง
ออกมาต้อนรับ ไม่คิดจะรักษาน้ำใจกันบ้างเลย"

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ ฉันแค่คิดไม่ถึงว่าคุณจะมาอีก แถมมาไว
ขนาดนี้ด้วย ก็เลยตกใจนิดหน่อย แต่มาบ่อยแบบนี้เดี๋ยวชาวบ้านคงได้
เอาไปนินทากันทั่ว" เธอพนแล้วทำท่ากวักมือเรียกให้เขารีบเดินเข้ามา
ข้างในไวๆ

"เสียงคุณดีขึ้นกว่าเมื่อวานแล้วนี่" เขาไม่คิดจะสนใจประเด็นที่เธอ
เป็นกังวล "แต่ยังไออยู่เลย"

"วันนี้ว่าจะนอนอีกวัน เพราะถ้าตันทุ้งรีบลุกมาทำงานแล้วไม่หายสักทีน่าจะยิ่งแย่"

"ที่ผมมาหานี้กะว่าจะพาไปหาหมอ คุณอาจจะเป็นวัณโรคจริงๆ ก็ได้ ไปเอ็กซเรย์ปอดดูหน่อยเถอะ"

คนที่อาจเป็นวัณโรคเหลือบมองเขาด้วยสีหน้าแปลกๆ ไม่ใช่ว่าชีวิตเธอจะไม่เคยมีใครเป็นห่วงเป็นใย แต่การที่อยู่ดีๆ ก็มีคนอย่างเขา ซึ่งเกือบจะถือว่าเป็นคนแปลกหน้า แถมยังเป็นบุคคลที่เหมือนจะอยู่กันคนละโลกกับเธอ มาคอยเอาใจใส่มากมายขนาดนี้ มันนับเป็นเรื่องพิลึกพิลั่นที่ยากจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งปกติธรรมดาได้

"ฉันบ่นไว้แล้วละว่าถ้าพุงนี้รู้สึกสบายและหายดีจริงๆ ฉันจะแก้บนด้วยการกินเจเดือนหนึ่ง"

"บนอีกแล้วว"

"ก็ฉันชอบแบบนี้ เสียหายตรงไหน"

"ก็ไม่มีอะไรเสียหายหรอก แต่มันประหลาด มีชีวิตอยู่ด้วยการพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไปเสียทุกอย่าง"

"แต่อย่างน้อยฉันก็บนด้วยข้อแลกเปลี่ยนที่จะทำในสิ่งดีๆ"

"จริงสิ คุณอยากไปทำสิ่งดีๆ ด้วยกันรีเปล่า อีกสองอาทิตย์ผมต้องไปทำกิจกรรมรณรงค์เกี่ยวกับขยะ ตามที่ทาง สกว. ทำแคมเปญร่วมกับงานวิจัยการท่องเที่ยวของแพนไท แล้วก็รายการของพีรภัฏ ที่สตูดิโอปัตตานี ไปด้วยกันไหม"

"ไม่ละคะ งานเยอะจะตาย ยิ่งพอไม่สบายงานก็ยิ่งเข้าไปอีก แล้วที่คุณเคยเห็นฉันเก็บขยะนั้นไม่ใช่เพราะฉันชอบเก็บ แต่เป็นเพราะฉันต้องแก้บนต่างหาก ซึ่งตอนนี้ไม่ได้บนอะไรไว้เลยสักอย่าง"

"คุณนี่นะ..." เขามองเธอด้วยสายตาดำหนิติเตียนอย่างเปิดเผย "การทำคามดีมันควรเริ่มต้นจากจิตสำนึกที่ดีมากกว่าการคำนึงถึงผลประโยชน์"

ส่วนตัวสิ ผมเข้าใจดีนะว่าทุกการกระทำของมนุษย์ล้วนมีพื้นฐานมาจากความเห็นแก่ตัว ผมเองก็ยอมรับว่าบางทีก็ทำความดีสร้างภาพเพื่อผลประโยชน์เหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่มันจะเริ่มต้นจากจิตสำนึกที่ดีด้วย ถึงการอยากทำดีเพื่อให้ตัวเองรู้สึกดีก็ถือเป็นความเห็นแก่ตัวอย่างหนึ่ง แต่มันก็ดีกว่าการทำเรื่องแย่ๆ ได้โดยไม่รู้สึกอะไรเลย...จริงไหม แล้วคุณรู้รีเปลาว่าตอนนี้ภาวะโลกร้อนจากน้ำมือมนุษย์มันทำให้สถานการณ์สิ่งแวดล้อมแย่ขนาดไหน ทั้งการเกิดไฟป่า ทั้งเรื่องที่ถูกหนุมานของน้ำในมหาสมุทรสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ธารน้ำแข็งที่ละลายและหดหายไปอย่างรวดเร็ว แล้วก็ยังมียักษ์ตัวทะเลตายเพราะขยะพลาสติกเป็นจำนวนมาก..."

"นี่ ทำไมด่าเยอะจัง ฉันป่วยอยู่นะ" คนป่วยตัดพ้อ

"ผมแค่พูดให้ฟัง ไม่ได้ด่า แล้วก็อยากเตือนให้คุณคิดดีทำดีเอาไว้มากๆ จะได้หายป่วยไวๆ ใจ"

"เกี่ยวกันตรงไหน" คนที่ไม่ค่อยสนใจการคิดดีทำดีบ่นด้วยใบหน้าหงิกงอ

"แล้วผมถามจริงๆ นะ เวลาจะทำความดีนี้คุณต้องมีเงื่อนไขตลอดเลยเหรอ"

"อื้อ"

"ปกติคุณไม่เคยเสแสร้งทำตัวเป็นคนดีให้ใครชอบบ้างรึไง"

"ก็เคยอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ครั้งสุดท้ายมันก็นานมาแล้วละ น่าจะเป็น...ตอนที่แอบชอบรุ่นพี่ที่ทำงานสมัยเรียนจบใหม่ๆ แอ็บดีจนเหนื่อยอะ ตอนนั้น แอ็บยังรู้สึกด้วยว่าตัวเองตอแหลจังเลย"

"..."

"ใครจะไปเหมือนคุณที่ทำตัวเป็นคนดีตลอดเวลาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลังมีแต่คนชม เพื่อนฉันที่ทำงานในบริษัทเอกชนชี้โฆษณาถึงเคยชมให้ฟังเลยว่าคุณเป็นหนึ่งในดาราคะไม่ก็คนที่เขาเคย

ร่วมงานด้วยแล้วไม่รู้สึกละแหย่ เพราะหลายคนมักจะทำให้ผิดหวังเพราะนิสัย
ในกองถ่ายหนังโฆษณาแตกต่างจากภาพลักษณ์ที่ออกสื่อลิบลับ"

"จริงๆ แล้วเป็นเพราะสมัยเรียนผมเคยฝึกงานกับโปรดักชั่นเฮาส์
มาก่อน เวลาอยู่ในกองถ่ายหนังโฆษณาเลยได้เห็นดารามากหลายรูปแบบ
แบบหนึ่งก็คือคนที่ทำตัวดีกับกองถ่ายละคร แต่ทำตัวแย่ในกองถ่ายโฆษณา
บางคนก็หยิ่งและเรื่องมากอย่างไม่มีเหตุผล บางคนก็หยาบคาย เห็นแก่ตัว
ทำอะไรไม่เห็นใจคนทำงาน พอตัวเองมาทำงานตรงนั้นผมเลยพอเข้าใจ
ความรู้สึกคนอื่น จึงพยายามไม่ทำตัวแบบคนที่เคยทำให้ผมรู้สึกไม่ดี
สมัยฝึกงาน"

แพรวภัทรพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ด้วยท่าทางสนใจฟังเป็นอย่างดี
ระหว่างนั้นก็มองตามรัษฎนรรวิชัยที่ทำหน้าที่จัดโต๊ะอาหารเองอีกครั้ง
ด้วยความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย เขามีท่าทางคุ้นเคยกับห้องครัวบ้านเธอ
ยิ่งกว่าเมื่อวานนี้ แถมยังทำตัวตามสบายราวกับว่าเป็นบ้านของตัวเอง
ในสายตาเธอเขาเป็นผู้ชายที่ผิดคาดจากที่เธอเคยคิด และเป็นคนที่มิอะไร
หลายๆ อย่างชวนให้ประหลาดใจ ทว่าความรู้สึกเธอตอนนี้จะเรียกว่า
เป็นความประทับใจก็ไม่ใช่ ตกใจก็ไม่เชิง แต่มันยังมีความมึนงงกับ
มิตรภาพที่รัษฎนรรวิชัยหยิบยื่นให้อย่างหาเหตุผลชัดเจนไม่ได้...

ที่แน่ๆ เขาทำให้เธอไว้วางใจมากเกินไปจนเวลาอยู่ใกล้เขาเธอจะ
ไม่ลืมเลยว่าตัวเองต้องคอยระวังตัวระวังใจเอาไว้อย่างไรบ้าง...

เท่าที่อนุญาตจำได้ รัษฎนรรวิชัยไม่เคยโทรถึงเขาเพื่อชวนออกไป
กินข้าวโดยไม่มีธุระสำคัญอะไรมาก่อน แต่วันนี้อยู่ดีๆ ก็โทรมาถามว่า
เขาวางไหม อยากชวนไปกินข้าว พอเขาถามกลับว่ามีธุระอะไร อีกฝ่าย
ก็บอกว่าไม่ได้มีเรื่องสำคัญอะไรเลย แค่อยากเจอ...

"แต่วันนี้ผมกะจะไม่ออกไปไหน อาทิตย์ที่ผ่านมางานตึงสุดๆ

เหนื่อยมากจริงๆ พี่รินเข้ามาหาที่คอนโดย "โหมครับ"

ตอนที่เสน่อออกไป เขาคาดว่ารัชชน์วิชญ์น่าจะปฏิเสธ เพราะ ร้อยวันพันปีอีกฝ่ายไม่เคยมาที่คอนโดย เขามาก่อนเลย แต่ปรากฏว่า เขาคิดผิดถนัด เพราะรัชชน์วิชญ์กลับตอบรับอย่างไม่ลังเลว่าจะเข้ามา ภายในหนึ่งชั่วโมง

"พี่รินทำผมแปลกใจมากเลยนะครับ บอกว่าไม่มีธุระสำคัญอะไร แต่มาหาถึงนี้" อิชฎาเอ่ยปากเมื่อขึ้นลิฟต์ด้วยกัน เขาลงมารับญาติผู้พี่ ตรงล็อบบี้คอนโดย อีกฝ่ายมาตามลำพังโดยไม่มีผู้จัดการหรือใครตามมา ประทับ

"ก็นายไม่ยอมออกไปเจอ"

"แล้วทำไมอยู่ๆ อยากรู้อยากเห็นขนาดนี้ล่ะครับ"

"ฉันอยากคุยด้วยนิดหน่อย เรื่องแพรร่าครับ"

"พี่แพรร่าเหรอครับ"

"อ้อ"

"นี่อย่าบอกว่ายังสงสัยว่าเขาเป็นแฟนคลับโรคจิตอยู่ ก็ได้ตัวคนผิด ไปแล้วไม่ใช่หรือครับ"

"ไม่ใช่อย่างนั้น เรื่องนั้น...ฉันไปขอโทษแพรร่ามาแล้ว"

"แล้ว?"

"แต่จนถึงตอนนี้ก็เหมือนเขายังไม่คอยเต็มใจยกโทษให้เลย ฉันถึงได้ ยังค้างใจไม่หาย" รัชชน์วิชญ์พูดพลางถอนหายใจ

"ผมก็เคยบอกพี่รินแล้วไงว่าพี่แพรร่าก็เป็นแบบนี้แหละ ถ้าลองไป ทำให้เขาโกรธแล้วละก็ ต่อให้เราขอโทษยังงั้นมันก็ยากที่เขาจะดีด้วย แต่ถึงยังไม่หายโกรธเขาก็ไม่ได้มายุ่งวุ่นวายอะไรกับเรานี้ครับ เราแค่ ปล่อยเลยตามเลยและไม่ต้องไปสนใจก็จบ" เขาแนะนำทั้งที่พอจะเข้าใจความรู้สึกรัชชน์วิชญ์ดีพอสมควร ตอนที่เขาโดนแพรร่าเกลียดเพราะ

เขาทำผิดต่อเธอ เขาก็รู้สึกแย่และคาใจจนอยากหาทางให้เธอยอมอภัย
เช่นกัน

"นายมีเฟซบุ๊กเขาไหม"

"ครับ?"

"เป็นเพื่อนเขาอยู่รึเปล่า ฉันขออีดมดูหน่อยสิ"

"ดูเฟซบุ๊กพี่แพรนะเหรอกครับ หรือคิดว่าถ้ารู้จักเขาดีขึ้นจะได้หาทาง
ขอโทษถูก"

"ก็ทำนองนั้น"

"ไม่มีประโยชน์เหรอกครับ"

แต่ถึงจะบอกไปแบบนี้ ทว่าพอถึงห้องพักอิชฎาก็ก็นั่งถือออกมา
เปิดเข้าแอปพลิเคชั่นที่อีกฝ่ายต้องการแล้วส่งให้แต่โดยดี แล้วหลังจากนั้น
รัฐชนร์วิชญ์ก็เอาแต่นั่งก้มหน้าก้มตาไถมือถือเจียบๆ โดยไม่สนใจอะไรเลย
นานนับชั่วโมง จนในที่สุดเจ้าของมือถือก็ต้องเดินมานั่งลงใกล้ๆ แล้วพูดขึ้นมา
อย่างอดไม่ได้

"นี่จริงจิงกับปัญหาเรื่องพี่แพรขนาดนี้เลยเหรอฟีร้น เฟซบุ๊กพี่แพร
ไม่เห็นจะมีอะไรให้ดู แล้วครั้งล่าสุดที่เขาอัปเดตก็นานเป็นเดือนมาแล้วมั้ง
ขนาดไปทำงานที่สตูดิโอกับกองถ่ายฟีร้นเขายังไม่ลงเลย ส่วนใหญ่แล้วเขา
จะใช้โซเชียลเฉพาะกับเรื่องงาน แอ็กหลักเขาแทบไม่เคยเล่นด้วยซ้ำ ยกเว้น
ใช้แชร์งานกับเวลาที่มีเพื่อนแท็กอะไรมาให้"

"นี่เขามีพี่สาวด้วยเหรอก" รัฐชนร์วิชญ์เอ่ยขึ้นระหว่างที่จ้องมือถืออยู่
เหมือนไม่ได้ฟังที่อีกฝ่ายพูดเลยสักนิด

"ไม่รู้สิครับ"

"นี่เง" รัฐชนร์วิชญ์ยื่นให้คู่สนทนาดูภาพถ่ายครอบครัวของแพรภัทร
บนหน้าจอ

"โห... นี่ฟีร้นได้ไปถึงปีไหนเนี่ย ผมยังไม่เคยชุดจนไปเห็นรูปพ่อแม่

พี่น้องเขามาก่อนเลย" อิชฎามองมือถือสลักกับมองหน้ารัฐชนร์วิชัยด้วยความอึ้ง "ไปติดนิสัยช่างชุดของพวกแฟนคลับดารามาหรือครับ"

"พ่อแม่กับพี่สาวเขาอยู่ต่างจังหวัดกันหมด เขาถึงได้อยู่ตัวคนเดียว" รัฐชนร์วิชัยพิมพ์

"ถามจริง สนใจขนาดนั้นคิดอะไรกับเขาปะเนี่ย แนวพีแพรนี่ไม่ใช่สเปกพีร้นเลยสักนิดนะครับ"

"แต่เกิดมาฉันไม่เคยโดนใครเกลียด"

"เขาบอกว่าเกลียดพีร้นหรือ"

"เปล่า แต่เขาไม่รัก"

"หา!? เตี่ยวนะครับ แล้วทำไมต้องอยากให้เขามารักด้วย"

"ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ฉันแค่หงุดหงิดที่ตัวเองเป็นฝ่ายผิดจนทำให้เขาเกลียด แต่พอขอโทษแล้ว...ถึงเขาจะบอกว่ายกโทษให้ แต่ฉันก็ดูออกว่าจริงๆ เขายังเหม็นหน้านั้นอยู่"

"อื๊ออะไรของพีกันเนี่ย ตัวเองเป็นดาราน่าจะชินแล้วสิว่าคนเรามันก็ต้องมีทั้งคนรักคนเกลียดเป็นธรรมดา พีแพรเขาจะโกรธจะเกลียดก็ช่างเขาปะไร ในเมื่อพีทำผิดต่อเขาเพราะเข้าใจผิด พอรู้ความจริงพีก็ขอโทษแล้ว มันก็น่าจะจบ ไม่เห็นต้องสนใจเลยว่าเขาจะคิดยังไงกับเราทำไมต้องไปแคร์ให้ยุ่งยาก"

"ก็บอกแล้วไงว่าเกิดมาไม่เคยมีใครเกลียดฉันมาก่อน หมายถึงคนที่ได้รู้จักฉันจริงๆ นะนะ แล้วตั้งแต่รู้ความจริงว่าฉันเข้าใจผิด ฉันก็ไปหาเขาที่บ้านมาไม่รู้กี่รอบ เรียกว่าจ้อแล้วจ้ออีก ไปจ้างเขาทำโมเดล เมื่อวานก็เพิ่งไปหาเขามา ซื้อข้าวไปฝาก เขาไม่สบายก็อาสาพาไปหาหมอ ฉันดีด้วยขนาดนี้แต่เขากลับไม่อินไม่ซึ่งไม่ตื่นตัน ท่าทางเหมือนกับว่าไม่ได้รู้สึกดีอะไรเลย"

"นี่พี่กลัวเขาไม่หายโกรธจนต้องลงทุนทำขนาดนั้นเลยหรือ" อิชฎา

ถามย้ำอีกครั้งอย่างเหลือเชื่อ

"อ้อ ก็ฉันไม่ชอบให้ใครเกลียด แต่ไม่ว่าจะทำยังไงก็เหมือนจะไม่ได้ผล จนถึงตอนนี้เวลาเจอฉันท่าทางเขาดูไม่หือไม่อือเท่าไหร่อะเลย"

"ก็ช่างเขาสิครับ"

"แล้วถ้ามันช่างไม่ได้ล่ะ"

"แปลว่าพี่รณอยากให้เขาทำท่าตื่นเต้นดีใจระริกระรีเวลาเจอพี่?"

"ก็ไม่ต้องถึงขนาดนั้น"

"แล้วมันขนาดไหนล่ะครับ"

"ฉันก็... ไม่รู้เหมือนกัน แต่ปฏิกิริยาตอนนั้นของเขาคือทำให้ฉันไม่พอใจเท่าไร"

คนเป็นน้องฟังแล้วได้แต่ทำหน้างวย

"แล้วตอนเพื่อนนายจีบเขา หมอนั้นทำยังไงเขาถึงยอมเป็นแฟนด้วย"

"ตอนที่เพื่อนผมจีบเขาเธอ... เท่าที่จำได้มันก็ไม่ได้มีอะไรยุ่งยากเลยนะ สถานการณ์มันก็เรียบง่าย ง่ายๆ สะดวกราบรื่นดีทุกอย่างตั้งแต่ต้น พวกเขาคู่กันถูกคอ ชอบอะไรเหมือนๆ กัน มันเลยเข้ากันได้จนตกลงเป็นแฟนแบบง่ายๆ เลย"

"จั้นเธอ..."

อิชฎาเห็นว่ามองญาติผู้พี่ด้วยสีหน้าครุ่นคิดอย่างเคลือบแคลงสงสัยเต็มอก ทว่าก็ยังไม่อยากเข้าชื่ออะไรให้มากความ เพราะนอกจากเรื่องของรณชนรวิชญ์กับแพรวภัทรจะไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขาแล้ว มันก็เป็นไปไม่ได้เลยสักนิดที่คนอย่างรณชนรวิชญ์จะพลอคิดอะไรเกินเลยกับคนอย่างแพรวภัทรได้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://jamshop.jamsai.com/product/5362->